

[Απρίλιος 1](#) [Απρίλιος 2](#) [Απρίλιος 3](#) [Απρίλιος 4](#) [Απρίλιος 5](#) [Απρίλιος 6](#)
[Απρίλιος 7](#) [Απρίλιος 8](#) [Απρίλιος 9](#) [Απρίλιος 10](#) [Απρίλιος 11](#)
[Απρίλιος 12](#) [Απρίλιος 13](#) [Απρίλιος 14](#) [Απρίλιος 15](#) [Απρίλιος 16](#)
[Απρίλιος 17](#) [Απρίλιος 18](#) [Απρίλιος 19](#) [Απρίλιος 20](#) [Απρίλιος 21](#)
[Απρίλιος 22](#) [Απρίλιος 23](#) [Απρίλιος 24](#) [Απρίλιος 25](#) [Απρίλιος 26](#)
[Απρίλιος 27](#) [Απρίλιος 28](#) [Απρίλιος 29](#) [Απρίλιος 30](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Μαρίας τής Αιγυπτίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου γ' καί τής Ἁγίας Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Σέ μέν διεκώλυε, τής τών σεπτῶν εποπτείας, μολυσμῶν τῶν πρότερον, τό ἐπισυρόμενον μιαντήριον, ἡ δέ σή αἴσθησις, καί τῶν σοί θεόφρον, πεπραγμένων ἡ συνείδησις, τήν πρός τά κρείττονα, σοί ἐπιστροφῆν ἐνειργάσατο, εἰκόνι γάρ προσβλέψασα, τής εὐλογημένης θεόπαιδος, πάντων καταγνούσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρῖν, ἐν παρρησίᾳ τό τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρώς τοῦς ἁγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον ἐνθεν εἴληφας, καί φαιδρώς ἔδραμες, τήν καλήν πορείαν, καί τό ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τό Ἰορδάνειον, τό τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως Κατεσκήνωσας, καί τήν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διά πολιτείας, ἡμέρωσας λεππύνασα σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἀείμνηστε, Μήτηρ τά οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τάς εἰκόνας, εὐσεβῶς ἀπειλήφας, τό θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέαις, καί τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καί τοῖς ὕδασι, κούφως ἐπιβαίνειν τοῖς ἰχνεσι, καί γήθεν ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρός Θεόν σου ἐντεύξεσι, καί νῦν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ γάμος ἠυτρέπισται, τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου, οἱ κήρυκες κράζουσι, τί βραδύνεις μέλαινα, ἐκουσίως ψυχῆ; ρυπαρά πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείαις τά ἱμάτια, καί πῶς ταλαίπωρε, μέλλεις εἰσελθεῖν, δεῦρο πρόσπεσον, πρό τέλους ἐκ καρδίας σου, τῇ Αἰιπαρθένῳ κραυγάζουσα, Ὑσώπῳ Πρεσβείας ραντίσασα καθάρισον Ἀγνή, καί τοῦ νυμφῶνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνῳ σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ισραήλ κριταί, θανατηφόρον κριθήναι, σέ Υιέ κατέκριναν, ως κριτόν σε στήσαντες, επί βήματος, τόν νεκρούς κρίνοντα, καί τούς ζώντας Σώτερ, καί Πιλάτω παριστώσί σε, καί κατακρίνουσι, πρό τής δίκης, φεύ! οι παράνομοι, καί βλέπουσα τιτρώσκομαι, καί συγκατακρίνομαι Κύριε όθεν καί προκρίνω, θανείν υπέρ τό ζήν, εν στεναγμοίς, η Θεοτόκος εκραύγαζε, μόνε πολυέλεε.

Εάν δέ τύχη εν Σαββάτω, λέγε τά εξής Ιδιόμελα.

Δόξα... Ήχος β'

Τά τής ψυχής θηρεύματα, καί τά πάθη τής σαρκός, τώ ξίφει τής εγκρατείας έτεμες, τά τής εννοίας εγκλήματα, τή σιγή τής ασκήσεως απέπνιξας, καί ρείθροις τών δακρύων σου, τήν έρημον άπασαν κατήρδευσας, καί εβλάστησας ημίν τής μετανοίας καρπούς, διό σου τήν μνήμην Οσία εορτάζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Στένω, εκ βαθέων τής ψυχής, όταν εννοήσω μου Κόρη, τά πλημμελήματα, τύπτω δέ τό στήθος μου, κράζων τό, Ήμαρτον, καί προσπίπτω σοι Δέσποινα, ζητών μεταγνώμαι, πάλιν δέ ηλίθιος ών περιπείρομαι, Οίμοι τή κακή συνηθεία! Ταύτης ούν με λύτρωσαι τάχει, καί πρός σωτηρίαν καθοδήγησον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί μήτερ ακριβώς, διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτουσα εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Οσία Μαρία τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής ημέρας καί τής Αγίας.

Ο Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς,

Αθλ' αρετής Μαρίας αγαλόφρονος άσμασι μέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχοςβ' Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς, ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Αγλαΐας τής πλησιφαούς, καί τής φωτοδότιδος μαρμαρυγής, νύν ευρούσα τήν έλλαμψιν, τήν ψυχήν μου δέομαι φωταγωγήσον, σκοτισθείσαν τοίς πάθεσι, σου ταίς ικεσίαις, ένδοξε Μαρία ταίς πρός Κύριον.

Θανατούσα πάλαι τήν ψυχὴν, ὑπὸ τῆς τοῦ ὀφews ἐπιβουλήs, καὶ παραλόγοις πράξεσιν, ἐγκατολισθαίνουσα, καὶ πρὸς βάραθρον ἀπωλείας ἐμπίπτουσα, τὰ κρείττονα εἴλου, καὶ τῶν ἐπικήρων κατεφρόνησας.

Λογισμοῖς ἀτόποις ἐμπαθῶs, χραίνουσα τό πρότερον, τό ευγενές τῆς ψυχῆs καὶ ἀδούλωτον, καὶ τό δυσωδέστατον, περιβόλαιον τῆς φθοράs περιφέρουσα, τῆς ἀκαταλήπτου δόξης, ἡμνημόνεις τοῦ Ποιήσαντος.

Ἀκρασία τρέφουσα τόν νοῦν, καὶ τή ματαιότητι τῶν ἡδονῶν, τοὺς ἐραστάs φαυλίζουσα, μετουσίās κρείττονος, ἀπετείχισας σεαυτήν, Ἀξιάγαστε, ἀντιβαλλομένη, πάσης ἀμαρτίας τήν θρασύτητα.

Θεοτοκίον

Ρυπωθέντα πάθεισιν τόν νοῦν, καὶ τοῖs παραπτώμασι, μωλωπισθέντα καὶ δεινῶs κλονούμενον, ἡ τήν ἐνυπόστατον, καὶ ζωήρυτον ἀφθαρσίαν κυήσασα, Κεχαριτωμένη, κάθαρον καὶ ρύσαι τῶν πταισμάτων με.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν πέτρα με τῆs πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦs μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡs ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ἐπερώθηs τῷ πόνθῳ τῷ υπερθέῳ, καὶ δόξης φθειρομένηs ἀπορραγείσα, προσήγγισας κραυγάζουσα τῷ Δεσπότῃ, Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡs ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Τῷ ξύλῳ προσελθούσα τῆs ἀμαρτίας, καὶ γνώσιν μνηθείσα θανατηφόρον, προσέδραμες τῷ ξύλῳ τῷ ζωηφόρῳ, Χριστῷ κραυγάζουσα, Σύ εἶ Θεός ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἡράσθηs τῆs ἀρρήτου φτωχυσίας, καὶ πάντων τῶν προσκαίρων υπεριδούσα, ἀνέδραμες πρὸς ἄυλον θεωρίαν, ἐν πίστει κράζουσα, Σύ εἶ Θεός ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Συνήφθημεν τῷ τόκῳ σου Θεοτόκε, ταῖs θείαιs τῶν Ἀγγέλων χοροστασίαιs, τόν Κτίστην γάρ συνέλαβες ἀπορρήτως, καὶ ἐσωμάτωσας τόν ἀκατάληπτον, ὅθεν Θεοτόκον σε πάντες σέβομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τά σκιρτήματα πάντα τά τῆs σαρκός, χαλινώσασα πόνοιs ἀσκητικοῖs, ἀνδρείον ἀπέδειξας, τῆs ψυχῆs σου τό φρόνημα, τόν γάρ Σταυρόν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, ἱερῶs αἰδίμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι, ὅθεν καὶ πρὸς ζήλον, ἀγγελικῆs πολιτείας, προθύμωs διήγειρας, σεαυτήν παμμακάριστε, Διά τοῦτο γεραίρομεν, τήν μνήμην σου Μαρία πιστῶs, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίωs, ἡμῖν ταῖs

πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Εἰς ἰλὺν ἐνεπάγην ἀμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί, δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με, ἀλλ' ἡ τεκούσα Λόγον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμέ ἐπίβλεπον, Παρθένε καὶ ρύσαι με, πάσης ἀμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσὶν ὠρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῆ σκέπη σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι φίλτατον τέκνον! τί τοῦτο τό μέγιστον, καὶ φρικτὸν καὶ ξένον, ὁ βλέπω μυστήριον; κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, καὶ στενάζειν οὐ σθένω, καὶ φέρειν οὐ δύναμαι, καθορᾶν σε νεκρούμενον, ἀλλὰ Δέσποτα Κύριε, οἰκτεῖρον Μητρός στεναγμούς, καὶ χαράς με ἐπλησον, ὡς ἔφησας, ἐξαναστάς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς Θεὸς παντοδύναμος.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Υμνῶ σε, ἀκοὴν γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέστην, ἕως ἐμοῦ ἤκεις γὰρ, ἐμέ ζητῶν τὸν πλανηθέντα, διό τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἐμέ δοξάζω πολυέλεε».

Μετήχθης, ἐκ πατρίδος ἐνδοξε, τῆ Προνοία πλωϊζομένη, πρὸς γῆν τῷ σῶ ἔρωτι, Σιωνιτῶν Οσία Μήτηρ, ἐν ἡ διὰ τῆς εξαγορεύσεως, τῶν πεπραγμένων εὔρες τὴν διάλυσιν.

Αδῆλως, ὠθουμένη ἐνδοξε, καὶ βελτίονος ἐποπτείας, μὴ προσεχῶς βλέπουσα, τὴν ἀφραστον φωτοδοσίαν, τὸν νοῦν ἐπιστάτην καταστήσασα, τῆς ἀδηλίας ἐγνώσ τὰ ἀπόκρυφα.

Ῥωσθεῖσα, σωτηρίῳ χάριτι, καὶ τὴν θεῖαν καὶ φωτοφόρον, κατιδούσα ἔλλαμψιν, τὰ ὄμματα καὶ τὴν καρδίαν, Σταυρῷ τῷ πανσέπτῳ προσεπέλασας, καὶ σωτηρίας ἐνθεν ἐκοινώνησας.

Ἰδούσα, τό φωτοειδέστατον, τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, χαρμονικῶς ἰνδαλμα, προσέδραμες μετὰ δακρύων, αὐτὴ τὰς συνθήκας Παμμακάριστε, παραθεμένη πάσης τῆς βιώσεως.

Θεοτοκίον

Ἡνώθη, ἀπορρήτῳ νεύματι, ἀσυγκρίτῳ τε προμηθείᾳ, οὐσιωδῶς Πάναγνε, καὶ ὅλον με ἀνακαινίζει, ἐκ σοῦ σαρκοφόρος προερχόμενος, ὁ οὐσιώσας ἅπαντα βουλήματι.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστέ Σωτὴρ μου πρὸς σέ ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῆ ἐπιλάμψει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι».

Συμβολικώς, εκδημούσα τού βίου, καί πρὸς τὴν θεῖαν, κατεπειγομένη τῆς ἀπαθείας, τρίβον θεόφρον, διαβέβηκας πόθῳ, Ἰορδάνου τὰ περιβόητα νάματα, καί δόξης ἀρρήτου τετύχηκας.

Ἀρρενωπόν, τὴν ψυχὴν κεκτημένη πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ὠρμησας ἀθλούσα διαφερόντως, τῶν ἐναντίων, τὴν δυσκάθεκτον πλάνην, καρτερούσα νεανικώτατα, τό τῆς ἐγκρατείας Μαρία ἀγλαΐσιμα.

Γνώμη στερρὰ, ἐκτινάξασα Μήτηρ τὴν γυναικείαν, φύσιν καί τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, σύ λουσαμένη, ὡς ἐν θείῳ λειμῶνι, ἐν ἐρήμῳ περιπολεύουσα, ἔχαιρες ὀρώσα τό κάλλος τού Κτίστου σου.

Λόγοις ὁ πρὶν, υποφθείρας τὴν Εὐάν ἐν Παραδείσῳ, καί τῆς αἰδίου τρυφῆς ἐκείνης, ἐξοστρακίσας, μηχαναῖς πολυτρόποις, νύν πατεῖται καί καταβέβληται, τοῖς ἀνδρικωτάτοις σου Μήτηρ παλαίσμασιν.

Θεοτοκίον

Ἀνατολήν, τού Ἡλίου τῆς δόξης, καί φωτοφόρον, ὄχημα Παρθένε τού Βασιλέως ἐν ὧ ἐπέβη, ὁ Υἱὸς τού Υψίστου, κιβωτόν τε τῆς ἀγαθότητος, φέρουσαν ἐν κόσμῳ Χριστόν ἐπιστάμεθα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ ππαισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἀβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ὀλοτρόπως ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείας Χριστοῦ Παμμακάριστε, καί τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, ἀπεκρούσω ρωσθείσα τῷ Πνεύματι.

Φαιδρυνθείσα τῷ κάλλει τῶν ἔργων σου, τὰς ἐπαναστάσεις τού σκότους διέλυσας, καί τῶν ἐχθρῶν τὰ πρόσωπα, ἀπημαύρωσας πόνοις ἀσκήσεως.

Ρωμαλέως τό ὄμμα ἠένιζες, επικαλουμένη τὴν μόνην Πανάμωμον, καί πρὸς αὐτὴν ἐκάστοτε, προσεπερειδομένη Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ουρανῶν ἀνεδείχθης υπέρτερος, θρόνος Παναμώμητε τού Βασιλεύοντος, σωματικῶς χωρήσασα, τῆς αὐτοῦ θεαρχίας τό πλήρωμα.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ εδείχθης, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν ἐπιποθούσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατούσα, διὰ τούτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Ὁ Οἶκος

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καί θυγατέρα ἄσμασιν εὐφημούμεν σε νύν, Μαρία παναοίδιμε, τὴν τῶν Αἰγυπτίων μὲν ἀναφανείσαν θρέμμα, τὴν πλάνην δέ

τούτων πάσαν φυγούσαν, καί καλώς προσενεχθείσαν τή Εκκλησία βλάστημα τίμιον, δι' εγκρατείας καί δεήσεως, ασκήσασα υπέρ μέτρον τής ανθρωπίνης φύσεως, διό καί υψώθησεν εν Χριστώ διά βίου καί πράξεως, βασιλείας ουρανού φανείσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Τό παρόν Κοντάκιον καί ο Οίκος τής Αγίας, ει τύχη εν τή Τεσσαρακοστή, ου λέγονται, ειμή εν Σαββάτω ή Κυριακή, ειδ' ού, τό Μαρτυρικόν τού τυχόντος Ἴηου.

Συναξάριον

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής οσίας Μητρός ημών Μαρίας τής Αιγυπτίας.

Στίχοι

Απήρε πνεύμα, σάρξ απερρύη πάλαι.
Τόν όστινον γή κρύπτε νεκρόν Μαρίας.
Πρώτη Απριλίου Μαρίη θάνεν εύχος ερήμου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Μακαρίου, Ηγουμένου τής Πελεκητής.

Στίχοι

Ο Μακάριος μακαριστός εν βίω,
Μακαρίως νύν γή ενοικεί Μακάρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων Γεροντίου καί Βασιλείδου.

Στίχοι

Σύν Βασιλείδη Γερόντιος εκ ξίφους,
Γερών μετέσχε παμβασιλέως Λόγου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου καί δικαίου Ἄχαζ.

Στίχοι

Ἄχαζ Θεού πέφυκεν εστώσ πλησίον,
Ἄχαζ, ός είπεν, Ου Θεόν μου πειράσω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδη ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Νικήσαι ζητών, ο αλάστωρ πάσαν γήν, αντενικήθη, υπό γυναίου ο καυχώμενος, καί φρουαπτόμενος άμετρα, καί νενεκρωμένος οράται ο νεκρώσας τόν άνθρωπον, καί τής τρυφής τής ζωηράς αποβαλλόμενος.

Ο θρέψας ποτέ, παραδόξως τόν λαόν εν τή ερήμω ούτος θεόφρον σοί

γεγένηται αναψυχή καί παράκλησις, τρέφων απορρήτω δυνάμει, καί ποτίζων κραυγάζουσαν, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Σταυρώ κραταιώς, πεφραγμένη τών παθών τάς τρικυμίας, απετινάξω ώσπερ θάλασσαν, θεοπτικώς διατέμνουσα, τής επαγγελίας πρός γήν δέ, απαθώς διαβαίνουσα, κληροδοσίαν κατοικείς τήν αδιάρρευστον.

Απείροις ορμαίς, τό εδραίον καί στερρόν τής καρτερίας σου, καταπαλαίσει ο επίβουλος, τών ευσεβών ου κατίσχυσεν, όθεν τής αυτού απωλείας, κατεπαίρου κραυγάζουσα, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σαρκούται εκ σου, Μητροπάρθενε σεμνή ο ακατάληπτος, καί αναπλάττει εν τή μήτρα σου, ώς αγαθός τό ανθρώπινον, όθεν τών φρικτών ώς μεσίτιν, ανυμνούντές σε λέγομεν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς παισί συγκαταβάνα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ώς Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Μαρμαρυγαίς τών αρετών ακτινοφωτοειδώς ηγλαϊσμένος, εις τόν σύμπαντα κόσμον, διαπεφοίτηκε νύν, ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, όθεν σου τήν μνήμην πιστώς δοξολογούμεν.

Ανεκλαλήτου τής χαράς, ο θεόφρων Ζωσιμάς κατηξιώθη, σέ σαφώς εν ερημω τετηρηκώς καί βοών, Υμνείτε τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Συμμετασχούσα τών γερών, καί τής θείας αμοιβής ηξιωμένη, θεοφόρε εμνήσθης, τού Ζωσιμά τής ορμής, καί τούτω συμπάλλουσα έλεγες, Σέ υπερυψούμεν Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ίνα τόν άνθρωπον Σωτήρ, εξαρπάσης ο Θεός τού βροτοκτόνου, σαρκοφόρος ωράθης, επί τής γής άληθώς, φυλάξας αγνήν τήν τεκούσάν σε, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη Πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μακαριωτάτης καί θείας, ηξιώθης μεταστάσεως, τών μυστηρίων πόθω κοινωνήσασα, καί τής αίγλης τής φωταυγούς, πλησθείσα Παμμακάριστε, καί τής αφράστου χάριτος, ηξιωμένη τού Νυμφίου σου.

Επί τών υδάτων αβρόχως, θεοφόρε επιβέβηκας, τής εκδημίας γνούσα τό απόρρητον, καί μετέστης τών επί γής, τό κάλλος τό αμήχανον, καταλαβούσα πάνσεμνε, καί τήν τερπνότητα τού Κτίστου σου.

Λαμπαδηφορούσα, καί καθωραϊσμένη τή λαμπρότητι, τών αρετών τόν θρόνον τού Παντάνακτος, εποπτεύεις καί τής αυτού, γλυκείας ωραιότητος, κατατρυφάς θεόληπτε, μετά δικαίων συγχορεύουσα.

Πόνων καί καμάτων πλουσίως, απολαύοντες τά έπαθλα, παρά Θεού Μαρία σύν θεόφρονι, Ζωσιμά άπασιν ημίν, καί νύν αυτόν εξιλεώσασθε, τήν τών ππαισμάτων άφεσιν, παρασχεθήναι ταίς ψυχαίς ήμών.

Θεοτοκίον

Ώφθης ανωτέρα απάντων, ποιημάτων Κόρη Δέσποινα, ως τόν Δεσπότην πάντων εν κοιλία σου, υπέρ λόγον σωματικώς, βαστάσασα καί γάλακτι, μητροπρεπώς θηλάσασα, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τού Τριωδίου γ' καί τού Αγίου προσόμοια γ'.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Τίτε θεόφρον Πατήρ ημών, τόν σόν βαστάσας σταυρόν, τώ Χριστώ ηκολούθησας, καί τά πάθη άπαντα, τή ψυχή καθυπέταξας, εντεύθεν χάριν εξ ύψους έλαβες, ιάσθαι πάθη τών προστρεχόντων σοι, παύειν νοσήματα, καί διώκειν πνεύματα, όθεν τήν σήν, μνήμην εορτάζομεν, πανηγυρίζοντες.

Τίτε παμμάκαρ Πατήρ ημών, ασκητικαίς αγωγαίς, ιερώς καθαιρόμενος, καί τόν νούν μεθέξεσι, θεϊκαίς φωτιζόμενος, Ιερωσύνης χρίσμα πανάγιον, τή επινεύσει τού θείου Πνεύματος, όντως εισδέδεξαι, λειτουργήσας άριστα, επί τής γής, τώ Θεώ καί Κτίστη σου, καθάπερ, Άγγελος.

Όσιε Τίτε θόπνευστε, Ορθοδοξίας φωτί, τήν ψυχήν λαμπρυνόμενος, σκοτεινής αιρέσεως, τήν αχλύν απεμείωσας, καί ανατείλας ως φαινότατος, αστήρ φωτίζεις κόσμου τά πέρατα, θαυματουργίαις σου, σελασφόροις πάντοτε, όθεν πιστώς πάντες σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ποίοις οφθαλμοίς θεάσωμαι, ωραίαν όψιν τήν σήν, ο μολύνας τοίς πάθεσι,

τήσ σαρκός τά όμματα; ή πώς πάλιν ασπάσωμαι, τήν σήν εικόνα τήν θεοτύπων, βέβηλα χείλη έχων ο άσωτος; πώς δέ εκτείνω μου, προς τήν θείαν χάριν σου, ο εναγής, χείρας άς ηχρείωσα; Δέσποινα σώσον με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος ιδών σε έφριξεν, επί Σταυρού Ιησού, ηπλωμένον θελήματι, καί η γή εσειέτο, καί πέτραι διερρήγγυντο, καί τά μνημεια φόβω ηνοιγοντο, καί αι δυνάμεις πάσαι εξίσταντο, η δέ τεκούσά σε, απειράνδρωσ βλέπουσα, μετ' οίμωγής, Οίμοι! ανεκραύγαζε, τί τό ορώμενον;

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς, διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναλλάεται, Όσιε Τίτε τό πνεύμά σου.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής ημέρας, καί τού Αγίου.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Ο τών μοναστών στύλος υμνείσθω Τίτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Όλον με τοίς πάθεσι τής σαρκός, δεινώσ εμπαγέντα, καί φθαρέντα ταίς ηδοναίς, θησαυρός υπάρχων απαθείας, ταίς σαίς πρεσβείαις με Τίτε διάσωσον.

Τή θεία τού Πνεύματος εκλογή, Θεώ προσηνέχθης, εκ σπαργάνων τών μητρικών, καί τής απειράνδρου Θεοτόκου, μύστης καί λάτρις εχηρημάτισας.

Ωσ τής εγκρατείας τόν γλυκασμόν, θηλάσας απώσω, τήν πικρίαν τήν τών παθών, όθεν υπέρ μέλι καί κηρίον, ηδύνεισ Πάτερ τάς ψυχάς ημών.

Νέον ως τού Παύλου σε φοιτητήν, Τίτον ευφημούμεν, τών εκείνου γάρ ζηλωτής, αγώνων εδείχθης θεομάκαρ, καί σύν αυτώ τό στέφος είληφας.

Θεοτοκίον

Λόγον τόν αμήτορα εκ Πατρός, απάτορα τούτον, επ' εσχάτων θεανδρικώς, εκύησας μόνη Θεομήτορ, ως υπερτέρα πάσης κτίσεως.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἶ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἶ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Μύρον αγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλως συνετέθης, εἰς ὁσμὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὅπλον τὴν ἐγκράτειαν, καί θυρεὸν εὐχὴν Ὅσιε, ἔχων αἰεὶ, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, θριαμβεύσας κατήσχυνας.

Νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἀντιπιθεῖς σοφῶς ἐσβέσας, τὸν τῆς σαρκός, νόμον καί νομίμως, τῷ Κυρίῳ δεδούλευκας.

Ἄπασαν τὴν ἐφεσιν, καί τὴν διάνοιαν Ὅσιε, πρὸς τὸν Χριστοῦ, πόθον προσερείσας, τῶν γῆινων ἠλόγησας.

Θεοτοκίον

Ἰλεων γενέσθαι μοι, ἐκδυσωπῶ αἰεὶ Δέσποινά, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Δακρύων τοῖς ρεύμασι, καθάπερ δένδρον σοφέ, αἰεὶ πλαινόμενος, δικαιοσύνης καρπούς, πλουσίως ἐξήνησας, ὅθεν σε συνελθόντες, ἐπαξίως τιμῶμεν, Τίτε θαυματοφόρε, ἀσκητῶν ωραιότης, ἀλλὰ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάντας περισώζε.

Ἐτερον, Ἐπεφάνης σήμερον

Τὸν τοῦ βίου τάραχον, ἐγκαταλείψας, καί ἠσύχως ἅπαντα, ζήσας τὸν βίον σου σοφέ, πρὸς τὸν Θεὸν μεταβέβηκας, θαυματοφόρε Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Ἐν τῇ σκέπη ἀχραντε, τῇ σὴ Παρθένε, προσφυγόντες ἅπαντες, δεόμεθά σου ἐκτενώς, Μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ σε Δέσποτα, προσηλωμένον, ἡ ἀμνάς καί Μήτηρ σου, Κατανοοῦσα μητρικῶς, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον, υμνῶ σου τό ἀφατον ἔλεος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Σηπεδόνα Μακάριε, τὴν τῆς ἀμαρτίας πῶσαν διέπτυσας, καί τῷ βέλει τῆς ἀσκήσεως, τῶν δαιμόνων σμήνος ἐτραυμάτισας.

Τῆς αγνείας τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν τρωθεὶς θερμῶς ηκολούθησας, τῷ Χριστῷ, καὶ εἰσελήλυθας, εἰς νυμφῶνα δόξης Παμμακάριστε.

Ὡς λειμῶν ευωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν παράδεισος ἐμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν ἐξήνηθας, δι' ἧς πάντας τρέφεις τοὺς τιμώντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀπλανοῦς εἰκόνα πραότητος, ὡς Μωσὴν σε καὶ Δαυῖδ ἀληθῶς, κεκτημένοι πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Χερουβὶμ υπερτέραν σε, καὶ τῶν Σεραφὶμ υμνούμεν Πανάμωμε, ὄν γάρ τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ἐν σαρκὶ ἐβάστασας ταῖς ἀγκάλαις σου.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου το φῶς το ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Σβέσας πάντα τὰ πάθη, δρόσω τῶν ἀγώνων σου Τίτε μακάριε, καὶ τό πύρ ἀνάψας, δασιλῶς τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνος, καὶ φωτισμός τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱός ἐχρημάτισας.

Τόν τῆς πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου Πάτερ, ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατήρα πλήσας, πνευματικόν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμνῆς σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα δαιμόνων Ὅσιε, ἀνεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιμνῆν σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομάς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων μακάριε.

Θεοτοκίον

Ὡς λιμένα σε πάντες, τείχος καὶ οχύρωμα καὶ σκέπην Ἄχραντε, καὶ πρὸς βασιλείαν, ἀκαταίσχυντον εἰσοδὸν ἔχοντες, τῆς ἡμῶν ἐλπίδος, μὴ ἐκπεσεῖν ἐκδυσωπούμεν, μητρικαῖς σου πρεσβείαις πανάμωμε.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Λύσας παθῶν τὴν ἀχλύν, καὶ τὴν ζοφώδη σκοτόμαιναν, ἡμέραν ἀνατολῆς, καὶ φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἀνέτειλας Ὅσιε, ἐκ πολλῶν ἀγώνων, καὶ κινδύνων τῶν τῆς πίστεως.

Ὅλως ἐξέστης Θεῷ, τῷ ἔρωτι τῆς ἀσκήσεως, καὶ κόσμον καταλιπὼν, καὶ τὰ κοσμοκράτορος, ἐδράξω θεόληπτε, τῆς υπερκοσμίου, βασιλείας τὴν ἀπόλαυσιν.

Συνέλεξας εν ψυχῇ, τόν θεῖον πλούτον τῆς χάριτος, τήν ἀμεμπτον προσευχήν, ἀγνείαν σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, δι' ὧν ἐγνωρίσθης, οἶκος ὄντως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐγὼ τῆς κάτω σοφείας, παρέδραμες τήν εὐτέλειαν, αὐλωδέ προσευχή, τόν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καί τῆς ἀνω λήξεως, κληρονόμος ὡφθης, διά βίου τελειότητος.

Θεοτοκίον

Συνείληφας ἀληθῶς, Θεοῦ τόν Λόγον ἐν μήτρα σου, καί τούτον υπερφυῶς, Πανάμωμε τέτοκας, ὄν λιταίς ἰλέωσαι, τῶν κινδύνων πάντας, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Τό μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Τίτου.

Στίχοι

Τί τοῦτο, Τίτε; καί σύ λείπεις ἐκ βίου;
Λείπω μεταστάς, δόξαν οὕτω Κυρίῳ.
Δευτερίῃ Τίτιο ἀπό ψυχῆν Νόες ἤραν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καί ἀγαθῶν ἀδελφῶν Ἀμφιανοῦ καί Αἰδεσίου.

Στίχοι

Σὺ συμβυθισθεῖς Ἀμφιανέ συγγόνω,
Ἐδῶρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Θεοδώρας.

Στίχοι

Σεμνή, καλή τε ἡ Θεοδώρα οὔσα,
Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυκάρπου.

Στίχοι

Ὡς κλήμα τμηθεῖς Πολύκαρπος Κυρίου,
Τόν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, κατανήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τῆ πίστει τῆς Τριάδος, τήν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ».

Μή βραχείς αμαρτίαις, ποταμός εγκρατείας Πάτερ εδείχθης ἡμίν, τά πάθη κατακλύζων, καί ρύππον εκκαθαίρων, τών βούωντων εκ πίστεως, ο τών πατέρων ἡμων Θεός ευλογητός εἶ.

Νύν αὔλοισ χορείαις, ομιλών θεομάκαρ καί τῆς λαμπρότητος, τῆς ἄνω βασιλείας, ἀλήκτως απολαύων, εποπτεύεις τούς ψάλλοντας, ο τών πατέρων ἡμών Θεός ευλογητός εἶ.

Εν τῇ ομολογία, τῇ τῆς Πίστεως Πάτερ ἐμεινας ἀτρεπτος, Χριστόν γάρ εικονίζων, σαρκί καί περιγράφων, προσεκύνεις καί ἐκραζεις, ο τών Πατέρων ἡμών Θεός ευλογητός εἶ.

Ἰησοῦ τού Δεσπότη, εν τῷ σώματι φέρων Πάτερ τά στίγματα, καμέ καταστιχθέντα, τῷ βέλει τού Βελίαρ, ιατρούεις κραυγάζοντα, ο τών Πατέρων ἡμων Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Υπέρ φύσιν καί λόγον, τόν Δεσπότην τών ὅλων εκυοφόρησας, καί τρέφεις εκ μαζών σου, τόν πάσιν ευκαιρία, ετοιμάζοντα τράπεζαν, Ὅν εκτενώς Ἀγαθή υπέρ ἡμών δυσώπει.

Ὡδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών, ὄν υμνούσι, στρατιαί τών Ἀγγέλων, υμνεῖτε, καί υπερυπούτε, εις πάντας τούς αἰώνας».

Στήλην σε ἐμπνουν ὡς ἀληθώς καί εικόνα, εγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, Τίτε σου τήν μνήμην, τιμώμεν εις αἰώνας.

Θίασος χαίρει τών Μοναστών, καί χορεύει, τών Οσίων δήμος καί Δικαίων, στέφος γάρ ἀξίως, σύν τούτοις εκομίσω.

Ὡραῖσμένος ταῖς ἀρεταῖς, εις νυμφώνα, τῆς ἀρρήτου δόξης ἀνεκλήθης, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστώ εις τούς αἰώνας.

Τήν διπλοῖδα τήν ἱεράν εστολίσω, καί τελών θυσίας ἀναιμάκτους, θύμα προσηνέχθης, Θεῷ εις τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Εν τῇ νηδυῖ σου τόν πρό σου συλλαβούσα, Θεομήτορ ἀχραντε Παρθένε, τέτοκας ἀφράστως, Χριστόν τόν Βασιλέα.

Ὡδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν ἀγνήν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τήν τό πύρ τῆς θεότητος, δεξαμένην εν γαστρὶ ἀφλέκτως, εν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Ἰατήρ νοσοῦντων εν πάθει, θεόθεν εδείχθης, ελατήρ δέ Μακάριε, καί διώκτης πονηρών δαιμόνων, διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορὰς οικητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καί εἰς γῆν κατεσκήνωσας τῶν πραέων, καί σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ, θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Ὅρον ἀπαρέγκλιτον πίστεως, καί τῆς ἐγκρατείας, υποτύπωσιν ἔχοντες, τοὺς σοὺς πόνους ἀληθῶς, τὸν Κτίστην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σήμερον ἡμέρα εὐόριος, συγκαλεῖ γάρ Τίτος, Μοναζόντων τα ποιμένα, εἰς χορείαν καί κοινήν ἐστίασιν, καί βρώσιν ἀκηρατοῦ ζωῆς.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γενάρχας, κακοτρόπως ππερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν ἐτέχθη, καί πάντας ἡμᾶς ἔσωσεν.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, εἰς τὸν Στίχον, καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία ὡς σύνηθες καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καί Ὁμολογητοῦ Νικήτα, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τοῦ Τριωδίου γ' καί τοῦ Οσίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Λόγω, κυβερνώμενος ψυχῶν, θεῖος οἰκονόμος εδείχθης, μυσταγωγός τε πιστός, σπέρματα σωτήρια καταβαλλόμενος, καί θερίζων τὸν ἀσταχυν, πολύχουν θεόφρον, τούτον τῷ Δεσπότη σου, φέρεις γηθόμενος, ὡ νῦν παριστάμενος μάκαρ, μέμνησο τῆς ποιμένης σου ταύτης, τῆς αἰετιμώσης σε θεόπνευστε.

Πράος, πεφυκῶς καί προσηνής, τῆς Ὁρθοδοξίας τῷ ζήλω, ὠφθης μαχόμενος, πίστιν γάρ ὡς θώρακα περιβαλλόμενος, καί ὡς δόρυ ἐγκράτειαν, Νικήτα θεόφρον, ἀπάσαν τὴν βλάσφημον, αἵρεσιν ἠλεγξας, θείαν, τοῦ Σωτήρος εἰκόνα, σέβων καί τιμῶν θεοφόρε, ὅροις πατρικοῖς σαφῶς ἐπόμενος.

Ὅτε, ἐξορίαις σε πικραῖς, καί σκοτεινοτάτοις ἐν τόποις, ὁ σκοτεινότητος, τύραννος κατέκλεισε θηρῶν ὠμότητι, Παραδείσου τὴν οἴκησιν, ἐν νῷ περιφέρων, χαίρων τε τῷ πνεύματι, Πάτερ υπέμεινας, οὐ νῦν, τὴν εὐπρέπειαν βλέπειν, ὄντως κατηξίωσαι μάκαρ, τὰ τῶν πόνων ἐπάθλα δρεπόμενος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Στένω, εκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν εννοήσω μου Κόρη, τὰ πλημμελήματα, τύπτω δέ τό στήθός μου, κράζων τό, Ἕμαρτον, καί προσπίπτω σοι Δέσποινα, ζητῶν μεταγνῶναι, πάλιν δέ ἠλίθιος ὢν, περιπέρομαι Οἴμοι τῆ κακή συνηθεία, Ταύτης οὖν με λύτρωσαι τάχει, καί πρὸς σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἡ Σταυροθεοκίον

Σκότος, ἐνεδύσατο ποτέ, ἥλιος ὁρῶν σε εν ξύλω, Σώτερ κρεμάμενον, ἐφριξαν δέ κάτωθι τὰ καταχθόνια, καί νεκροί εξανέστησαν, ἐρράγησαν πέτραι, καί τὰ ἐπουράνια πάντα ἐξέστησαν, σοῦ δέ τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἐκλαίεν ἡ ἀχραντος Κόρη, ἀνυμνολογούσά σε φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας ὁδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Νικήτα σοφέ ταίς διδαχαίς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ Στιχολογία, ὡς σύνηθες. Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανωντοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Τόν σόν γεραίρω παμφαή βίον Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Τῷ φωτὶ τῆς θείας ἀστραπῆς, Πάτερ αὐγαζόμενος, σοῦ τὴν ζωὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, ἐκ παιδὸς ἐλόμενος, παρθενίας τὴν φωσφόρον λαμπρότητα, δι' ἧς ὠμοιώθης, τῆ τῶν Ἀσωμάτων καθαρότητι.

Ὁδηγῶ τῷ θείῳ καί σεπτῷ, Πνεύματι χρησάμενος, θεοειδεὶ τῶν μοναζόντων σχήματι, καθαρῶς ὠμίλησας, καί διέμεινας πολυφῶτῳ πυρσοῦμενος, αἴγλη θεοφόρε, βίον καθαρῶτατον κτησάμενος.

Νευρωθεὶς δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, πάθη κατεμάρανας, τὰ τῆς σαρκός, καί τόν νοῦν κατελάμπρυνας, ὦ Νικήτα πάνσοφε, τῆ μελέτη τῶν διδαγμάτων τοῦ Πνεύματος, θείας θεωρίας, πλούτον ἀδαπάνητον καρπούμενος.

Σωφροσύνη μάκαρ λαμπρυνθεὶς, καί τῆ καθαρότητι, πρὸς ἱεράν ἀνηνέχθης

ακρότητα, τῆς ιερωσύνης γάρ, λαμπροτάτω κατεκοσμήθης ενδύματι, θείων μυστηρίων, Ὅσιε μεσίτης γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας Αγνή, πάσης αοράτου τε, καί ορατῆς Αειπάρθενε κτίσεως, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ηυδόκησε σαρκωθῆναι εν μήτρα σου, Ὡ σύν παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Εξήωθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεῦουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία σου, εν ἡ εστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Ουράνιον κτησάμενος, πολιτείαν ἔνδοξε, φωτοειδῆς καί ἐκλαμπρος, ευσεβείας φωστήρ γεγένησαι, διαπρέπων εωθέοις σου χαρίσμασι.

Νεκρώσας τὰ φρονήματα, τῆς σαρκός σου πάνσοφε, δι' ἀρετῆς ἐζώωσας, θεοφρόνως ψυχῆς τό ἔωθεον, καί ζωῆς τῆς αφθάρτου κατηξίωσαι.

Γηθόμενος διήνυσας, σοῦ τόν βίον Ὅσιε, πεποικιλμένος κάλλεσι, καί ωραίοις πλουτῶν χαρίσμασιν, εν οἷς εστερεώθη ἡ καρδιά σου.

Εξέλαμψας ὡς ἥλιος, μοναζόντων τάγμασι, ταῖς ἀρεταῖς κοσμούμενος, ὦ Νικήτα θεόφρον Ὅσιε, διό σε γεγηθότες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ὡς Μήτηρ κεκτημένη σύ, παρρησιάν Δέσποινα, πρὸς τόν Υἱόν σου αἴτησαι, ἐπαμύναι λαῷ καί ποιῖμνη σου, τῶν ἀνόμων δέ θραύσαι τὰ φρυάγματα.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ηυλίσθης εν ὄρεσι, τῆς ησυχίας σοφέ, ἐτράφης εν πόλεσι, τῆς εγκρατείας σαφῶς, υψώθης ἀμφοτέρωθεν, ἔλιπες χαμαιζήλου, ἠδονῆς πολιτείαν, ἐφθασας ουρανίου, τὴν μονὴν κατοικίας, εν ἡ καθικετεύεις υπέρ ημῶν τόν Θεόν.

Θεοτοκίον

Πολλοῖς πλημμελήμασιν, ἐγὼ ὁ ἀσωτος, τόν νοῦν σκοτιζόμενος, ἐπιβούμαι τὴν σὴν, βεβαίαν ἀντίληψιν, Φώτισον Θεοτόκε, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας, λάμψον μοι μετανοίας, τό λαμπρότατον φέγγος, καί ἐνδυσόν με ὄπλα τοῦ φωτός Πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῶ σε υψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀμωμος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ομιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεώτας θέλων ὡς εὔσπλαγχνος.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου οὐ πρέσβυς, ουκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος,

σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ριζοτόμος, τών παθών θεοφόρε δεικνύμενος, ψυχής καθαρότητι, τών θεομάχων ανέσπασας, άπασαν ψυχόλεθρον, Ιερομύστα απάτην πανσεβάσμιε.

Αράμενος, τόν τής νίκης πανόλβιε στέφανον, σκηναίς ουρανόις νύν, επαναπαύη μακάριε, πάθη τιναζάμενος, καί τήν απάθειαν Πάτερ ενδυσάμενος.

Ιερείον, ώσπερ άμωμον Πάτερ τόν βίον σου, Χριστώ προσενήνοχας, θείας αγάπης ανάπλεων, καί τώ τής ασκήσεως, ωραϊζόμενον κάλλει παμμακάριστε.

Ρητορείας, ψυχοφθόρου Παμμάκαρ αιρέσεως, τρανώς εξεφαύλισας, Χριστού τιμών θείαν μόρφωσιν, καί τής Θεομήτορος, καί τών Αγίων απάντων Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί επιστάμεθα, σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών κινδύνων λυτρούσαι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, καί άνθρωπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σου γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Ως πράος εν γή, τών πραέων ώκησας, Νικήτα σοφέ, μαχητής γενόμενος, υπέρ αληθείας παναοίδιμε, καί τής ομολογίας, στέφει λαμπρώς κοσμούμενος.

Πρός ένθεον φώς, νύν μετέστης Όσιε, φωτός γεγονώς, υιός ενδιάθετος, εν αγαλλιάσει καί τερπνότητι, σύν χοροίς τών Αγγέλων, χαρμονικώς γηθόμενος.

Αφράστου τρυφής, Παραδείσου γέγονας νύν μέτοχος, λιμήν γάρ πανεύδιος, τοίς χειμαζομένοις αναδέδειξαι, καί λιμώπτουσι μάκαρ, διατροφεύς γεγένησαι,

Θεοτοκίον

Δυσώπει τόν σόν, Υιόν καί Κύριον Παρθένε αγνή, αιχμαλώτοις λύτρωσιν, τοίς εξ εναντίας περιστάσεως, επί σοί πεποιθόσιν, ειρηνικήν δωρήσασθαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Μακαρίων ελπίδων επέτυχες, Πάτερ παμμακάριστε, μακαριότητος, δεσποτικής γενόμενος, κληρονόμος καί θείας ελλάμψεως.

Φωτοφόρους λαμπάδας κατέχων διπλάς, τής Ομολογίας σου, καί τής ασκήσεως, εις ουρανοὺς εχώρησας, θεοφόρε Νικήτα πανάριστε.

Απολαύων αλήκτου καί θείας τρυφής, εν επουρανίοις νύν Πάτερ σκηνώμασιν, υπέρ ημών δυσώπησον, τόν τών όλων Δεσπότην καί Κύριον.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἴηου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικήτα τού Ομολογητού, Ἰγουμένου τής Μονής τού Μηδικίου.

Στίχοι

Ρυσθείς βίου Νικήτας, ως στρουθός πάγης,
Πτεροίς νοητοίς ἵπταται πρὸς τόν πόλον.
Νικήταν καλέουσι τρίτη επί δώρα θεοίο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ιωσήφ τού Υμνογράφου.

Στίχοι

Ζώντος Θεού σύ θείος υμνητής Πάτερ,
Εγώ δέ σου θανόντος υμνητής νέος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ελπιδηφόρου.

Στίχοι

Ξίφους αληθής μάρτυς Ελπιδηφόρος,
Θεόν φέρει άψευστον ευελπιστίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Δίου.

Στίχοι

Βαλών κεράμω δυσσεβής Δίου κάραν,
Ως σκεύος αυτήν συντρίβει κεραμέως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βυθονίου.

Στίχοι

Ο Βυθόνιος εις βυθόν βεβλημένος,
Τήν κλήσιν εύρεν εις προφητείαν τέλους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Γαλύκου.

Στίχοι

Δηχθείς οδούσι Γάλυκος τών θηρίων.
Θηρός νοητού τούς οδόντας συντρίβει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλλυριού, τού εν τώ ὄρει τού Μυρσιώνος.

Στίχοι

Εκ Μυρσιώνος, Ιλλυριέ, πρὸς πόλον,
οὐχ ὡς ὁ Χριστὸς ἐξ Ελαιώνος φέρη.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καί υπερένδοξος».

Ἡ σὴ ἐπιείκεια διαφερόντως, εἰς χοὺν εταπείνωσε τυράννου τήν ωμότητα, συντόνοις δέησεν τούτον νεκρώσασα, οἶδε γάρ τό θέλημα ποιεῖν τῶν φοβουμένων αὐτόν ὁ Κύριος.

Βροντή τῶν δογμάτων σου, καί ἡ φωσφόρος, ἀστραπή τού βίου σου, τόν κόσμον κατεφαῖδρυνε, πιστούς καταυγάζουσα θεοφεγγέσι πυρσοῖς, λόγοις τε καί πράξεσι φαιδραῖς, ἱερομύστα θεομακάριστε.

Ἰσχύι νευρούμενος τού Παρακλήτου, δαιμόνων τὰς φάλαγγας καί βρόχους τῶν αἰρέσεων, θεόφρον διέφυγες καί πρὸς ουράνιον, ὕψος ἀνελήλυθας, χοροῖς τῶν Ἀσωμάτων νύν αὐλιζόμενος.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγίαν σε κατανοούμεν, ὡς μόνην κυήσασαν, Θεόν τόν ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πάσι γάρ ἐπήγασας πιστοῖς, τήν ἀφθαρσίαν τῷ θείῳ τόκῳ σου.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Κάμιος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλώνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, κρίζοντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον».

Ὅλην υπερβάς, τήν αἴσθησιν Τρισμάκαρ, τῷ νοητῷ νύν προσωμίλησας, φωτί πανσεβάσμιε, θεοπτίας ἀξιούμενος, καί φωτισμοῦ πληρούμενος, κρίζων, Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Νέκρωσιν παθῶν, σαφῶς ἐνδεδυμένος, πρὸς ζωηφόρον ἐπεδήμησας, χορείαν Πανόλβιε, εὐσεβεία πυρπολούμενος, καί ἀρεταῖς λαμπόμενος, κρίζων, Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Πάσαν ἀρετήν, ἐκ βρέφους ἐξασκήσας, ἐπὶ τῷ τέλει τῶν ἀγῶνων σου, στεφάνῳ κοσμούμενος, τῶν χαρίτων ἀναδέδειξαι, καί τό βραβεῖον εἴληφας,

ψάλλων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Ανωθεν ημάς, νύν εποπτεύεις Πάτερ, τώ σώ Δεσπότη παριστάμενος, Νικήτα φερώνυμε, παρρησία πολλή χρώμενος, καί ψυχικήν αιτούμενος, ένδοξε σωτηριάν, ιεροφάντορ τή Ποίμνη σου.

Θεοτοκίον

Σύ τόν τού Πατρός, αχώριστον εν μήτρα, θεανδρικόως πολιτευσάμενον, ασπόρως συνέλαβες, καί αφράστως απεκύησας, Θεογεννήτορ άχραντε, όθεν σε σωτηριάν, πάντων ημών επιστάμεθα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τής θείας λαμπρότητος, ως καθαρός ηξίωσαι, αρετών ταίς ιδέαις εξαστραπτόμενος, καί ομολογίας στεφάνω, διαπαντός εκλελαμπρυσμένος, διό τήν πανένδοξον, εορτήν σου νύν γεραίρομεν.

Εμφρόνως μακάριε, σου τήν ζωήν διήνυσας, προσταγαίς τού Σωτήρος διευθυνόμενος, νύν δέ τής σκιάς παρηγμένης, περιχαρώς ζωής αιωνίου, αξίως τετυχηκας, θεορρήμον Ιερώτατε,

Ρεόντων οξύτατα, παρέδραμες τόν τάραχον, γαληνώ δέ Νικήτα τής βασιλείας Χριστού, χαίρων προσωρμίσθης λιμένι, πρός όν ημάς οδήγησον Πάτερ, τούς σέ μακαρίζοντας, καί τήν μνήμην σου γεραίροντας.

Θεοτοκίον

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί δεξαμένη, ημίν εκτέτοκας, τόν τήν αμβροσίαν διδούντα, πάσι βροτοίς αυτόν προσκυνούσι, καί σέ τήν πανύμνητον, Θεοτόχον μεγαλύνουσι.

Τό Φωταγωγικόν, καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού εν τώ Μαλαιώ (ή Μαλεώ).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Τριωδίου γ' καί τού Οσίου γ'.

Ήχος β' Ότε, εκ τού ξύλου σε

Όλος, ανακείμενος θερμώς, όλη τή ψυχή συνημμένος, τώ παντεπόπτη Θεώ, θείους εγεώργησας καρπούς τού Πνεύματος, ησυχίαν εγκράτειαν, αγάπην ελπίδα, τήν μακροθυμίαν τε, καί τήν πραότητα, δρόμον, πρός τήν άνω πορείαν, πίστιν καί χρηστότητα Πάτερ, μεγαλοπρεπώς επιδεικνύμενος.

Χάρις, η τού Πνεύματος εν σοί, ώς καθαρωτάτω καί πράω κατασκηνώσασα, πάσι κατεκόσμησεν αρετής είδεσι, καί ποικίλοις χαρίσμασιν, ελάμπρυνε Πάτερ, όθεν καί γεώργιον, Χριστού φερώνυμον, ώφθης γεωργήσας εμφρόνως, αύλακας τής σής διανοίας, αξιομακάριστε Γεώργιε.

Χαίρων, τών μελλόντων αγαθών, Πάτερ τή ελπίδι τούς πόνους, ράον υπήνεγκας, πρόθυμος τοίς έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τών οπίσω δέ πάνσοφε, ποιούμενος λήθην, έως τό μακάριον, τέλος κατέλαβες, πλήρης αρετών εργασίαις, καί μακαριότητος θείας, Όσιε Γεώργιε τετύχηκας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις, όντως θρόνε τού Θεού, καί τού Βασιλέως καθέδρα, χαίρε ζωής κιβωτέ, χαίρε αγιάσματος, πηγή ακένωτε, μυροθήκη τού Πνεύματος, τρυφή Παραδείσου, χαίρε η απόλαυσις, η μυστική τών ψυχών, χαίρε, η χαρά τών Οσίων, χαίρε αγαλλίαμα πάντων, τών σοί προστρεχόντων Θεονύμφευτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Θρήνοις, κοπτομένη η, Αμνάς, δάκρυσι πικροίς τε τάς όψεις καταρραντίζουσα, ξύλω ενητένιζε, Σταυρού η άμεμπτος, καί τάς χείρας εκτείνουσα, Υιέ μου εβόα, πού νύν απελεύσομαι; τίνα καλέσω Υιόν, οίμοι! πώς μεμόνωμαι τέκνον! πώς δέ μου τό φώς ημαυρώθη! ράγητε τά σπλάγχνα καί σπαράχθητε.

Απολυτίκιον 'Ηχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Γεώργιε πατήρ ημών, Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τού Τριωδίου καί τού Αγίου.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η, Ακροστιχίς.

Τούς σούς προθύμους, ώ Πάτερ, μέλπω πόνους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' 'Ηχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριτω Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί

οδηγήσαντι, τόν λαόν ὄν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τρισσοφαί, τῆς θεαρχίας λαμπρότητι, πεφωτισμένος Ὅσιε, κόσμον κατέλιπες, καί παθῶν τήν ομίχλην, καί βίω λαμπροτάτῳ Πάτερ διέπρεψας.

Οδηγηθεῖς, θεία προνοία Γεώργιε, πρὸς ουρανόν τήν φέρουσαν, τρίβον εβάδισας συνεργόν κεκτημένος τόν μόνον ευεργέτην, καί πανοικτίρμονα.

Υπὸ Θεοῦ μάκαρ σαφῶς κυβερνώμενος, υιοθεσίας χάριτι, καταλαμπόμενος, διετέλεσας Πάτερ, οσίως καί δικαίως, πολιτευσάμενος.

Θεοτοκίον

Σέ στηριγμόν, καί προστασίαν πλουτήσαντες, οἱ Θεοτόκον πάναγνον, ομολογούντές σε, τρικυμίας τοῦ βίου, πανάμωμε Παρθένε, διασωζόμεθα.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν υμνούντων σε».

Σύ τρίβους τῆς ζωῆς τῆς εἰς ἀπέραντον, αἰῶνα παμμάκαρ διαμενούσης, ἀκλινῶς χαίρων διώδευσας, καί μοναῖς αἰωνίαις κατεσκήνωσας.

Ὁ βίος σου λαμπρός, ὁ λόγος ἄλατι, τῷ θείῳ καί χάριτι ἠρτυμένος, ἀναδείκνυται Γεώργιε, γεωργίας ἐνθέου θεῖον φύτευμα.

Υἱός σύ τοῦ Θεοῦ διὰ Βαπτίσματος, γενέσθαι παμμάκαρ ἠξιωμένος, πατρικόν ἐκληρονόμησας, θησαυρόν διὰ βίου καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Στερέωμα γενοῦ καί καταφύγιον, καί σκέπη, Παρθένε Θεογεννήτορ τοῖς ἐν πίστει σοι προστρέχουσι, καί Θεοῦ σε Μητέρα καταγγέλλουσιν.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Τόν ωραιότατον, Χριστόν ἐπόθησας, καί τὰ τοῦ σώματος, πάθη ἐμίσησας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, Γεώργιε βιοτεύσας, ὅθεν τήν ἀγίαν σου, εορτάζομεν κοίμησιν, καί περιπτυσσόμεθα, τήν σορόν τῶν λειψάνων σου, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζεις ἰάματα, Πάτερ τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον

Τά ἐπουράνια, φόβῳ ἠγάλλοντο, καί τά ἐπίγεια, πόθῳ ευφραίνοντο, ὅτε ἡ ἀχραντος φωνή, ἐπήλθέ σοι Θεοτόκε, μία γάρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐγένετο, ὅτε τόν πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο, Διό σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βωόμεν σοι, Χαίρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογούσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Εβραίων ὁ ἀνομος, δῆμος καί ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καί μεγάλων σου, Υἱέ μου

δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν Θεϊαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν, τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνη φιλάνθρωπε».

Πεποικιλμένος κάλλεσι, τής αρετής, καί ήθεσι φωσφόροις, πρὸς Θεόν ανέπτης μάκαρ Γεώργιε.

Ρευστών γής Πάτερ Όσιε, τήν ταραχήν, διέφυγες, γαλήνης, φιλοθέου βίου αντιπιοιούμενος.

Οι ανομίας χείμαρροι, σου τήν ψυχήν, ουκ ίσχυσαν τaráξαι, ο τρυφής χειμάρρους σέ γάρ κατήρδευσεν.

Θεία μελέτη πάνσοφε, διηνεκώς, προσέχων τούς αστάτους, λογισμούς απώσω Πάτερ Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Υμνολογούμεν Άχραντε, τόν εν γαστρί, τή σή σωματωθέντα, καί σέ ευλογούμεν ως Θεομήτορα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριε, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, Οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ου γινώσκομεν».

Μακαριότητος, καί αθανάτου βιοτής έτυχες, Πάτερ σοφέ, τας θείας ανόδους, ανύων παμμάκαρ, ελπίδι, αγάπη καί πίστει ρωννύμενος.

Ωραιζόμενος, τή ταπεινώσει τού Χριστού Όσιε, πρὸς υψηλήν, σαφώς ανηνέχθης, θεόφρον αρετήν, γεώργιον θείας, γενόμενος άλωνος.

Σώματος κένωσιν, δι' εγκρατείας ακριβούς έδειξας, καί καθάραν, καρδίαν εκτήσω, δι' ής ηξιώθης, θεάσασθαι Πάτερ, τόν πάσιν αθέατον.

Θεοτοκίον

Ως ακατάληπτον, καί δυσθεώρητον παντί, Δέσποινα, τό υπέρ νούν μυστήριον Κόρη, τού τόκου σου σαφώς, τόν όντως γάρ όντα, Θεόν ημίν τέτοκας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Πονηρίας πνευμάτων διώκτης θερμός, ώφθης πανασίδιμε μάκαρ Γεώργιε, τή τού Αγίου Πνεύματος, συνεργία σαφώς δυναμούμενος.

Απαθείας εμπρέπων υψώμασι, τόν τής σωφροσύνης χιτώνα Γεώργιε,

περιφανώς ενδέδυσαι, τών παθών κατευνάσας τόν τάραχον.

Τήν φλογίνην ρομφαίαν διέβης σοφέ, καί Παραδείσου τρυφής κατηξίωσαι, τό τού Σταυρού Γεώργιε, περιθέμενος όπλον τό άρρητον.

Θεοτοκίον

Επί σοί τάς ελπίδας ανέθηκα, Μήτηρ αιειάρθενε τής σωτηρίας μου, καί σέ προστάτιν τίθημι, τής ζωής ασφαλή τε καί άσειστον.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού εν τώ Μαλαιώ.

Στίχοι

Ψυχήν ο Γεώργιος ασμένως δίδως,
Ψυχών γεωργώ καί φυτουργώ σαρκίων.
Τή δέ τετάρτη απήρε Γεώργιος εις πόλον ευρύν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοδούλου καί Αγαθόποδος.

Στίχοι

Πρώτος θάλασσαν είσιων Αγαθόπους,
Έργοις υπήρχε Χριστόπους Θεοδουλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Φερβούθας καί τής παιδίσκης αυτής καί τής συνοδίας αυτής.

Στίχοι

Απλήν με πλάττεις, Χριστέ διπλέ τήν φύσιν,
Έχεις δέ πισθεισάν με διπλήν Φερβούθαν.
Δούλας αληθείς Δεσπότου Θεού δύο,
Δούλην τε καί Δέσποιναν έπρισε πρίων.

Τή αυτή ημέρα' Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ποπλίου.

Στίχοι

Έν ουρανοίς, Πόπλιε, μισθός σοι μέγας,
Πρός ούς απαίρων χαίρε καί κρότει μέγα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ήμων Πλάτωνος, Ηγουμένου Μονής τού Στουδίου.

Στίχοι

Πλάτων άρίστην ευ μετεπλάσθη πλάσιν,
Χριστώ πλάσαντι συγκραθείς πλάσιν ξένην.

Τή αυτή ημέρα, οι τρεις Όσιοι, Θεωνάς, Συμεών, καί Φερβίνος, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Ψυχάς δέχου τρείς ου κεκληλιδωμένας,
Ψυχών ακηλίδωτε τών θείων τόπε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ζωσιμά, τού κηδεύσαντος τήν Όσίαν Μαρίαν τήν Αιγυπτίαν.

Στίχοι

Ζώσαν προπέμψας Ζωσιμάς τήν Μαρίαν,
Θανούσαν εύρεν, αλλά νύν ζώσιν άμα.

Τή αυτή ημέρα, ο όσιος θεωνάς, ο εν τή μονή τού Παντοκράτορος ασκήσας, ύστερον δ' επισκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνοσ χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ρωσθείς τήν ψυχήν, τή δυνάμει τού Χριστού, Πάτερ Γεώργιε, τούτου τώ κράτει κατεδίωξας, τών σέ μισούντων τάς φάλαγγας, ταύταις τόν Σταυρόν επισείσας, ώ φρουρούμενος έψαλλες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν μακαριώτατε, απολαβόντι τήν τών πόνων σου, καί τών αγώνων αντίδοσιν, καί σύν τοίς Αγγέλοις βοώντι, τώ Κυρίω Γεώργιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εδείχθης φαιδρόν, ενδιαίτημα Θεού, θρόνος αισθήσεως, Πάτερ γενόμενος καί φρονήσεως, αγιωσύνης ανάπλεως, πίστει τε καί χάριτι λάμπων, καί κραυγάζων Γεώργιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ήμων.

Θεοτοκίον

Λυχνία φωτός, καί νεφέλη φωτεινή καί αγιάσματος, τόπος εδείχθης Απειρόγαμε, τών γάρ Αγίων τόν Άγιον, Λόγον υπεδέξω αφράστως, όν υμνούντες βοώμέν σοι Ευλογημένη, η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραιων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Πρός ακατάλυτον ζωήν, πρόσ αμάραντον τρυφήν Πάτερ μετέστης, πρόσ αϊδιον δόξαν, καί πρόσ ανέσπερον φώς, Θεού γάρ εδείχθης γεώργιον, όν

υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως υπηρέτης τού Θεού, ως διάκονος Χριστού καί οικονόμος, τών αυτού μυστηρίων, ως απλανής οδηγός, εγένου Γεώργιε Όσιε, πάθη θεραπεύων, ψυχών τε καί σωμάτων.

Πλήρης ασκήσεως καρπών, πρός τήν άλωνα Χριστού πάτερ προσήχθης, καί ως ώριμος βότρυς, τοίς ουρανίοις ληνοίς, παμμάκαρ θλιβείς, κατανύξεως, οίνον αναβλύζεις, ημίν τοίς σέ τιμώσιν.

Θεοτοκίον

Ο τής κοιλίας σου καρπός, τής αφάρτου μοι ζωής αίτιος ώφθη, καί τρυφής αϊδίου, Θεογεννήτορ αγνή, διό σοι κραυγάζω γηθόμενος, τήν τού, Αρχαγγέλου φωνήν, Χαίρε Παρθένε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφώνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Νευρωμένος τή πίστει, καί Χριστού τή δυνάμει, Παμμάκαρ πεφραγμένος αληθώς, βρόχους δαιμόνων διέλυσας, καί τάς τούτων ενέδρας, καί μεθοδείας πάσας εκφυγών, τώ Δεσπότη τών όλων, παρέστης αγαλλόμενος.

Όλον τόν πόθον σου Πάτερ, πρός Θεόν μεταφέρων, καί θείας απολαύων καλλονής, ής πάσα φύσις εφίεται, θεωρία καί πράξει, καί βίω λαμ προτάτω σεαυτόν, κατεκόσμησας Πάτερ, διό σε μακαρίζομεν.

Υπέρ ημών τών εν πίστει, τήν σήν μνήμην τελούντων, Χριστόν καθικετεύων εκτενώς, Πάτερ μή παύση σωθήναι ημάς, πειρασμών τρικυμίας, καί ζάλης καί κινδύνων καί παθών, καί ειρήνην τώ κόσμω, δοθήναι ταίς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον, τόν πρίν άσαρκον όντα, καθό Θεός υπάρχει εκ Θεού, τέτοκας μόνη Πανύμνητε επί ανακαινίσει, καί σωτηρία πάντων τών βροτών, διό πιστοί σε πάντες, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Τό φωταγωγικόν τού τυχόντος Ήχου.

Εις τόν Στίχον το Ιδιόμελον καί τό Μαρτυρικόν.

Είτα η Α' Ωρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου, Ουϊκτωρος, Ουϊκτωρίνου, Παππίου, Νικηφόρου καί Σεραπίωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Τριωδίου γ' καί τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Ὀφθαλμούς ἐκκεντούμενοι, καί δακτύλους κοπτόμενοι, καί πλευράς ξεόμενοι, καί κρεμάμενοι, καί τά οστά συντριβόμενοι, καί ξίφει τεμνόμενοι, μεληδόν καί κεφαλὴν, τοῦ δολίου συντρίψαντες, οὐκ ἠρνήσασθε, τόν Σωτήρα τῶν ὅλων, οὐ ξοάνοις, ἐπεθύσατε ἀλόγως, Μεγαλομαρτυρες ἐνδοξοί.

Σύν Κλαυδίῳ τιμήσωμεν, Νικηφόρον τόν ἐνδοξόν, τόν σεπτόν Διόδωρον καί Ουϊκτωρα, Ουϊκτωρίνον Παππίαν τε, καί τόν Σεραπίωνα, τόν ἐπτάριθμον χορόν, τό πανάγιον ἄθροισμα, τήν ολόκληρον, ἐκκλησίαν, τόν δήμον τόν ἀπάσας, τῶν δαιμόνων μυριάδας, ξίφει ἀνδρείας συγκόπαντα.

Οἱ τό πάθος τό ἅγιον, τοῦ Χριστοῦ μιμησάμενοι, καί τή θεία χάριτι φυγαδεύοντες, πάθη ψυχῆς τε καί σώματος, οἱ στύλοι οἱ ἄσειστοι, οἱ φωστήρες τῶν πιστῶν, οἱ τόν δόλιον κτείναντες, οἱ πανεύδιοι, τῶν ἐν ζάλη λιμένες, οἱ τά ἄνω κατοικοῦντες ἐπαξίως, μεγαλυνέσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν σκηνήν τήν ἀμόλυτον, τήν νεφέλην τήν ἐμψυχον, τόν ναόν τόν ἅγιον, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τήν ἀδιάβατον γέφυραν, τήν στάμνον, τήν πάγχρυσον, τήν ἁγίαν κιβωτόν, τήν μετάρσιον κλίμακα, τό ευρύχωρον, τοῦ Δεσπότητος χωρίον, τήν Παρθένον, καί Μητέρα τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χειράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε, προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἶμα, τό σόν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθείλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες τῶν Ἁγίων καί τοῦ Τριωδίου

εις τήν τάξιν αυτών.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς,

Τήν επτάριθμον Μαρτύρων Τιμώ χάριν.
Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό Ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας
Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμῳ
ετροπώσατο».

Τόν δρόμον, τόν ιερόν τελέσαντες, Ἄγιοι Μάρτυρες, στεφηφορούντες θρόνω
τού Θεού, μετά δόξης παρίστασθε, φωτιστικαίς τού Πνεύματος, κόσμον ακτίσι
καταυγάζοντες.

Η θεία, τών Αθλητῶν επτάριθμος, χορεία σήμερον, μεγαλυνέσθω, θείαις
καλλοναίς, ιερῶς εξαστράπτουσα, καί ασωμάτοις τάξεσιν, εν ουρανοίς νύν
συγχρορεύουσα.

Νομίμως τό Μαρτυρίου στάδιον, διαδραμόντες Σοφοί, καί αικισμών παντοίων
προσβολάς, ενεγκόντες, στερρότατα, τήν κληρουχίαν χαίροντες, τήν
αιωνίζουσιν ειλήφατε.

Θεοτοκίον

Εν χρόνω, ο έξω χρόνων Κύριος, εκ σου σαρκούμενος, τά τών βροτῶν
διέλυσεν Αγνή, πολυχρόνια πταιίσματα, Ὅν εκτενώς ικέτευε, τού οικτειρήσαι
τάς ψυχάς ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Παντοίοις διά Χριστόν, προσομιλούντες αικισμοίς Ἄγιοι, υπέρ χρυσόν χάριτι,
Πνεύματος Αγίου ηστράψατε.

Τού νώτου σου συντριβήν, Ουϊκτωρίνε, οφθαλμών στέρησιν, καί τών χειρών
ένδοξε, Μάρτυς καί ποδῶν εκαρτέρησας.

Αγάπη τή εις Χριστόν, προσδεδεμένοι Αθληταί ένδοξοι, τού σκολιού
δράκοντος, πάσας μηχανάς διελύσατε.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τούς βροτούς, αιχμαλωσίας νοητής τέτοκας, τόν τού παντός
Κύριον, άχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τούς πολυτρόπους αικισμούς ενεγκόντες, εν απποήτω λογισμώ Αθλοφόροι, υπέρ ηλίου λάμπε τε φαιδρότητα, όθεν τήν φαιδράν υμών, εορτάζομεν μνήμην, πίστει ικετεύοντες, ταίς υμών μεσιτείαις, αμαρτημάτων λύτρωσιν λαβείν, καί αιωνίων καλών τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Τών δωρεών σου τών σεπτών απολαύοντες, ου σιωπήσομεν υμνείν Θεοτόκε, τά σά ελέη πάντοτε οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πάντας εξελού ημάς, εξ εχθρών αοράτων, καί αναγκών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις ημών η αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω βλέπειν σε Σταυρώ τεταμένον, Μήτηρ η σή Παμβασιλεύ ανεβόα, όν υπέρ φύσιν τέτοκα Υιόν καί Θεόν, οίδα γάρ σου Δέσποτα, τό φιλόανθρωπον οίδα, όπως πάσχεις ένεκα, τής βροτών σωτηρίας, αλλ' ούν ου σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν οδύνας, Σταυρώ καθορώσά σε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ιοβόλον απερράπισας πονηριάν, τού δυσμενούς εν χάριτι, Ούϊκτωρ θεόφρον, γλώσσαν αφαιρούμενος, πλευράς τε ξεόμενος, καί μαρτυρικώς κλειζόμενος.

Θυρεώ τής ευσεβείας εμπεφραγμένος, τήν συντριβήν τού σώματος, Μάρτυς Νικηφόρε, σταθερώς υπήνεγκας, βών τώ Δεσπότη σου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Μεγαλύνων τόν τών όλων Θεόν προθύμως, Κλαύδιος ο πανάριστος, χείράς τε καί πόδας, αφαιρείται θλώμενος, τυράννου ώμότητι, λίθοις σιαγόνας γηθόμενος.

Ουκ επτήξατε Πανεύφημοι τρικυμίας, πολυειδείς κολάσεων, ου θάνατον δόξης, αιωνίου πρόξενον, εν πίστει κραυγάζοντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Νοερώς σε ο Προφήτης προεθεώρει, όρος Σεμνή κατάσκιον, εξ ού ο Δεσπότης, αληθώς επέφανε, σαρκός ομοιώματι, σώζων εκ φθοράς το ανθρώπινον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επι στρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Μεγάλοις αικισμοίς, ομιλήσας Διόδωρε, υπέφερες οβελίσκων, πυρακτώσεις, προθύμως, ανθράκων τε κατάφλεξιν.

Ασάλευτον τόν νούν, Σεραπίων διέμεινας, κρεμάμενος καί βασάνοις, ομιλών πολυτρόποις, καί ξίφει τελειούμενος.

Ρομφαίας τού εχθρού, ώ Παππία απήμβλυνας, ξεόμενος καί τοίς ήλοις, καθηλούμενος Μάρτυς, καί ύδασι ποντούμενος.

Θεοτοκίον

Τήν πτώσιν τών βροτών, επηνώρθωσας Δέσποινα, κυήσασα, Θεόν Λόγον, τόν τούς Κατερραγμένους επανορθούν δυνάμενον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Υμνείσθω, Σεραπίων καί θείος Διόδωρος, Ουϊκτωρίνος, Παππίας, Νικηφόρος, Κλαύδιος καί Ουϊκτωρ, ώς τήν πλάνην, τού δολίου τελείως νικήσαντες.

Ρομφαίαι, στομωθείσαι ωράθητε Πνεύματι, καί διεκόψατε πάσας, τού εχθρού τās φάλαγγας, Αθλοφόροι, ουρανού, βασιλείας καλών απολαύοντες.

Ω θαύμα! πώς εις όλμον βληθέντες εθλάσθητε, καθάπερ σίτος Ουϊκτωρ, καί Ουϊκτωρίνε τή συντριβή τε, τών οστέων, τās παγίδας εχθρού συνετρίψατε!

Θεοτοκίον

Νεύρωσον, τής ψυχής μου τόν τόνον Πανάμωμε, τή συνεχεί αμελεία, καί τή αμαρτία κεχαυνωμένον, ίνα πίστει, καί προθυμία μέλπω σε πάντοτε.

Τό Μαρτυρικόν του Ήχου.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου, Ουϊκτωρος Ουϊκτωρίνου, Παππίου, Σεραπίωνος καί Νικηφόρου.

Στίχοι

Σπεύδεις οκλάζων, Κλαύδιε, πρός σόν γόνυ,
Τομή κεφαλής, πρός Θεού δραμείν γόνυ.
Πέμπτη Κλαυδίου κεφαλήν τάμε χείρ φονόεσσα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Μητρός ημων Θεοδώρας τής εν Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

Θεσσαλονίκη, σχούσα καλά μυρία,
Καί Θεοδώραν πλούτον άσυλον φέρεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καί Διδύμου.

Στίχοι

Σύν τή συνάθλω, Δίδυμε, τμηθείς φλέγη,

Φέρων σύν αυτή δίδυμον τιμωρίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θέρμου.

Στίχοι

Θέρμην έρωτος ενθέου θέρμος φέρων,
Θέρμην πυρός φλέγοντος ως ψύξιν κρίνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων γυναικών κυρίας καί δούλης.

Στίχοι

Εχρήν έπεσθαι κυρία τήν δουλίδα,
Εκ γής ιούση πρός Θεόν διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πομπηίου.

Στίχοι

Ως ζών πρόβατον Πομπηίε Κυρίου,
Χέεις, αμελχθείς αυχένα ξίφει, γάλα.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Ζήνων πίσσαν χρισθείς, καί εις πύρ' βληθείς,
καί δόρατι ένδον τής πυράς τρωθείς, τελειούται.

Στίχοι

Άθλος τριπλούς Ζήνωνι, πίσσα, πύρ, δόρυ.
Οίμαι, δι' ήν έπασχε ταύτα Τριάδα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαξίμου καί Τερεντίου.

Στίχοι

Ίσου μετέσχον καί στέφους, ως καί τέλους,
Τερέντιος, Μάξιμος, οίς τομή τέλος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων πέντε Μαρτύρων νεανίδων τών από Λέσβου.

Στίχοι

Άθληφόρους τίθησι Λεσβίας κόρας,
Μίαν, δύο, τρείς, τέσσαρας πέντε, ξίφος.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμαί οι παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ταθείς Ουϊκτωρ, τάς πλευράς κατεξάνθης πανένδοξε, όλμω συνθλασθείς, καί γλώτταν δέ εκτμηθείς, αναμέλπων τετελείωσαι, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ισχύϊ Μάρτυς, τού Θείου Πνεύματος Κλαύδιε, νώτου καί κοιλίας μάστιγας υποστάς, σιαγόνας συντριβόμενος, χείρας καί πόδας τε, προσαφηρέθης, υμνών τόν Κύριον.

Μεγαλοφρόνως, ώ Νικηφόρε δακτύλων στέρησιν, όντως υπομείνας Μάρτυς νεανικώς, συντριβήν τε παντός σώματος, νίκης διάδημα, φερωνυμία σύ αναδέδησαι.

Θεοτοκίον

Ως τού Υψίστου, θρόνον Παρθένε υψηλότατον, πάντες, καί χρυσήν λυχνίαν καί κιβωτόν, αγιάσματος υμνούμέν σε, Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, βοώντες Πανάμωμε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Χείρας ανυψούντες πρός Θεόν, θεομακάριστοι, σώζειν δυνάμενον, πόνους στρεβλώσεων φέροντες, πολυτρόπων υπεμείνατε, καί νικηφόροι πρός αυτόν βοώντες ήρθητε, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ανυμνολογήσωμεν πιστοί, Παππίαν σήμερον, καί Σεραπίωνα, καί τόν Διόδωρον, Κλαύδιον, Νικηφόρον καί Ουίκτωρα, Ουίκτωρίνόν τε ομού, Χριστού τούς Μάρτυρας, μελωδούντες, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ρεύσαντα τά αίματα υμών, Μεγαλομάρτυρες, τήν γήν ηγίασαν, τής απιστίας δέ έστησαν, θεία χάριτι τά ρεύματα, καί τών βοώντων τάς ψυχάς πλουσίως ήρδευσαν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τριαδικόν

Ιερολογίαις Ιεραίς, Πατέρα άναρχον, Υιόν συναρχον, καί Πνεύμα Άγιον μέλψωμεν, ομοδύναμον θεότητα, ομοβασίλειον ζωήν, καί ανακράζωμεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νοός ο φρικτός σου τοκετός, νικά κατάληψιν, Θεοχαρίτωτε, Θεός γάρ πέφυκεν άναρχος, χρονικήν αρχήν δεξάμενος, διά τό σώσαι τούς πιστώσ αυτώ κραυγάζοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας ψύσεις, δίο επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίχνεσι σεπτών παθημάτων, ακολουθούντες, Αθλοφόροι, πάσαν υπεμείνατε πείραν, κολαστηρίων στερρώ φρονήματι καί ευκλεώς τεθνήξαντες, εις τούς αιώνας μακαρίζεσθε.

Ὡσπερ προσφορά καί θυσία, ευωδεστάτη προσαχθέντες, τή επουρανίω τραπέζῃ, τῶν πρωτοτόκων κατεφαιδρύνετε, τήν Εκκλησίαν Μάρτυρες, υπέρ τόν ἥλιον εκλάμποντες.

Σήμερον πιστοί συνελθόντες, Ουϊκτωρίνον τόν γενναίον, Κλαύδιον, Παππίαν τε θεῖον, Διόδωρόν τε καί Σεραπίωνα, καί τόν σοφόν Ουϊκτωρα, καί Νικηφόρον μακαρίσωμεν.

Ἡ πλησιφαῆς υμῶν μνήμη, εξανατείλασα φωτίζει, πάσαν τού Χριστοῦ Εκκλησίαν, σεπτοί οπλίται, εν ἡ πρεσβεύσατε, αμαρτημάτων ἀφεσιν, ἡμῖν δοθῆναι αξιάγαστοι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν εν ἀγκάλαις, σάρκα θνητήν εκ σοῦ λαβόντα, τούτον εκδυσώπει Παρθένε, αθανασίας τυχεῖν Πανάμωμε, τούς σέ πιστῶς γεραίροντας, καί Θεοτόκον μεγαλύνοντας.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον, καί ἡ Α' Ὡρα, ως σύνηθες, καί
Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ἡμῶν Ευτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια, τού Τριωδίου γ' καί τού Αγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ

Κύριε, σύ εν τῷ λειμῶνι τῆς θείας, τρυφῆς Ευτύχιον ἠνθησας, νάμασι τῆς σῆς τε σοφίας, τούτον ενθέως κατήρδευσας, καί διά τούτο καρπούς, ἐξήνησε τῆς γνώσεως, ευσεβεία κατευφραίνων, τούς πιστῶς σε μεγαλύνοντας.

Κύριε, σύ ο εμβατεύων καρδίας, καί προγινώσκων τά κρύφια, σκεύος προῖδῶν εκλογῆς σου, τόν Ιεράρχην Ευτύχιον, τῆς Εκκλησίας τῆς σῆς, ποιμένα εγκατέστησας, διά τούτο ευσεβείας, ἐπί χλόην ταύτην ἴθυσεν.

Κύριε, σύ ο τόν σοφόν Ιεράρχην κατακοσμήσας τή χάριτι, καί Ιεραρχίας ποδῆρει, καταφαιδρυνας ως εὐσπλαγχνος, εν ἀρεταῖς καί ἡμᾶς, ευχαῖς αὐτοῦ καταύγασον, τού υμνεῖν σε ὀρθοδόξως, εν ἀγνεῖα καί σεμνότητι.

Δόξα... Καί νυν... Θεοτοκίον

Ἄχραντε, ἡ τόν εν Αγίοις τεκούσα, αναπαυόμενον Κύριον, σύ με μολυνθέντα

αθλίως, υπό παθών αποκάθαρων, καί τῆς αγνείας Οδοῦς, Οδήγησον πορεύεσθαι, σύ γάρ πάντων εἰ προστάτις, ακαταίσχυντος τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, εἰ καί ἐν Σταυρῷ τάς παλάμας, εθελουσίως ανέτεινας, ἀλλά πατρικήν εὐδοκίαν, εκπληρῶν πάθος υφίστασαι, καί γάρ τοῦ σώσαι βροτούς, ἐλήλυθας ὡς εὐσπλαγχνος, ἡ πανάμωμος εβόα, Θεοτόκος, ἦν δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῆ ποίμνη σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, Διά τοῦτο ἐκτήσω τῆ ταπεινώσει τά υψηλά, τῆ πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ ἱεράρχα Εὐτύχιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου, κατά τήν τάξιν, καί τοῦ Ἁγίου

Ο Κανῶν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ' Ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Τόν θαυματοργόν Εὐτύχιον θαυμάσω.

Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐνηπεύρω πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμεμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, εβόα, ἄσωμεν».

Ταῖς ἀρεταῖς εὐτυχήσας καί λαμπρυνθείς, φωτοβόλοις λάμπησι, χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, δυστυχίαις ρύσαι με παθῶν, ταῖς πρεσβεΐαις σου Σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Ουρανοφύτευτον κλήμα ἐν ταῖς αὐλαῖς, τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησας, εὐθηνούμενον καρποῖς, ἐναρέτων πράξεων ομοῦ, καί θαυμάτων ἀληθῶς, Πάτερ Εὐτύχιε.

Νούν ἡγεμόνα ποιήσας τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Ὅσιε, κατεκράτησας, διό, ἀπαθείας πτέρυξιν ἀρθείς, πρὸς αὐτά τά τοῦ Θεοῦ ἤχθης σκηνώματα.

Θεοτοκίον

Τόν εαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτός ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νούν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν Πιστῶν

σου αγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Αγίου γέγονας ναός, Πνεύματος θεοφόρε, σεαυτόν εκκαθάρας, τής ιλύος τών παθών, δι' εμμελείας πολλής, Ιεράρχα, ένδοξε Ευτύχιε.

Υιός ημέρας μετοχή, φρουκτωρίας αΰλου, ανεδείχθης καί φέγγει, ιαμάτων απευδών, τήν αχλυώδη παθών, απελαύνεις, λώβην Παναοίδιμε.

Μαστούς θηλάσας εκ παιδός, εγκρατείας εις μέτρον, προσευχαίς αενάοις, ηλικίας τού Χριστού, κατήντησας αληθώς, Ιεράρχα, ένδοξε Ευτύχιε.

Ανοίξας στόμα τό σεπτόν, είλκυσας Πάτερ πνεύμα, καί ενέφραξας στόμα, αδικίαν εις αυτό, τό ύψος τής τού Θεού, μελετήσαν, πάνσοφε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον

Τού θείου τόκου σου Αγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαύμα, Θεόν γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα μένεις αιειπάρθενος.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Θείαν δύναμιν, ενδεδυμένος, απεγύμνωσας, ισχύν τού πλάνου, θαυματουργών θεοφόρε εξαίσια, απελαθείς δέ αδίκως τής ποιμνης σου, παλινδρομείς εις αυτήν δοξαζόμενος, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα παρθένον σε, ώς πρό τού τόκου φυιλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Θείας φύσεως, ου διηρέθης, κάν εκούσιον, υπέστης πάθος, αλλά σαρκί σταυρωθείς Υπεράγαθε, πάσαν κλονείς ως Θεός τήν υφήλιον, η Θεοτόκος εβόα δακρύουσα, ήν υμνήσωμεν ως μόνην Θεού γεννήτριαν, αιτούμενοι λαβείν τό μέγα έλεος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Τή αίγλη Πάνσοφε, τής θείας χάριτος, ελλαμπόμενος πάσας αιρετικών, δόξας απημαύρωσας, καί κατεφαίδρυνας λαών, ορθοδόξων τά συστήματα.

Ου κατενάρκωσας, υπέρ τής Πίστεως, διωγμούς υπομένων, καί γάρ αυτόν, είχες συμμαχούντά σοι, τόν βλασφημούμενον Χριστόν Ιεράρχα πανσεβάσμιε.

Υψώσας έστησεν, εν πέτρα Κύριος, τής αυτού αληθείας της σής ψυχής,

Πάτερ διαβήματα, καί υπεσκέλισεν εχθρών, επαιρόμενα φρονήματα.

Ρημάτων δύναμις, τών σών ανίσχυρον, εναντίων τό δόγμα καί τήν ισχύν,
Πάτερ απειργάσατο, τού Ορθοδόξου δέ λαού, τείχος γέγονε καί στήριγμα.

Θεοτοκίον

Ως όντως άφθεγκτα, καί ακατάληπτα, τά τής σής Θεοτόκε θεοπρεπούς
πέφυκε κυήσεως, τοίς επί γής καί ουρανού, αιπιάρθενε μυστήρια.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τás τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω
καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενος».

Γενναίως φέρων τόν χωρισμόν, ποιμνης τής λαχούσης σοι σοφέ, Πάτερ
αδίκως εκβέβλησαι, αύθις δέ πρόσ ταύτην παλινδρομείς εν χαρά, μεγάλως
υπό πάντων ανευφημούμενος.

Ουκ εν αινίγματι καθοράς, δόξαν ήν επόθησας Θεού, εκ βρέφους μάκαρ
Ευτύχιε, πρόσωπον δέ μάλλον νυνί πρόσ πρόσωπον, λυθέντων τών
εσόπτρων σαρκός, Πατήρ ημών.

Ναμάτων θείων σου η ψυχή, μάκαρ πληρωθείσα ποταμόν, τή Εκκλησία
ανέβλυσεν, όντως διδαγμάτων σοφέ Ευτύχιε, καί ταύτης καταρδεύεις, Πάτερ
τάς αύλακας.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινι να τού κόσμου αγαθή, ομολογούντας
διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα, τήν όντως
Θεογεννήτριαν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς την ζωήν
μου Πολυέλεε».

Εν σοί κατεσκήνωσεν, η τριάς ώς καθαρώ, τής τών παθών συγχύσεως, καί
χαρισμάτων έπλησεν αληθώς, θεόφρον Ευτύχιε, δι' ών άπασαν νόσον
εκδιώκεις αεί.

Υψώθης κτησάμενος, εν καρδία αψευδώς, υψοποιόν ταπείνωσιν, καί τών
δαιμόνων πάσας τás μηχανάς, υφ' έν εταπείνωσας, Ιεράρχα Κυρίου
παναοίδιμε.

Τού βίου τήν θάλασσαν, ακυμάντως διελθών, πρόσ τούς λιμένας έφθασας,
τής βασιλείας Πάτερ τών ουρανών, Θεώ τά αγώγιμα, τής ψυχής διασώσας
αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδιά μου.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ευτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Ευτύχιον θανόντα τιμών τοίς λόγοις,
Εμαυτόν αυτός ευτυχέστατον κρίνω.
Ψυχή Ευτυχίοιο πύλη πόλου οίγεται έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων εκατόν είκοσι Μαρτύρων τών εν Περσίδι.

Στίχοι

Αν εξ αριθμής ούς τό πύρ Πέρσας φλέγει,
Εύροις έχοντας τετράκις τό τρίς δέκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Πλατωνίδος.

Στίχοι

Πόλου πλάτη φέρουσι τήν Πλατωνίδα,
Ταίς αρεταίς λάμψασαν εις τά γής πλάτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων δύο Μαρτύρων τών εν Ασκάλωνι άχρις οσφύος χωσθέντων καί τελειωθέντων.

Στίχοι

Ανηρότως σοι γή φύει καρπόν, Λόγε.
Ο καρπός άνδρες, άχρις Οσφύος, δύο.

Ταίς αυτών αγίας πρεσβείας, ο Θεός, ελέησον ημάς. Άμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τον τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Χιονώδη τήν ψυχήν Πάτερ κησάμενος, τών αρετών λευκότητι, εξωμοίωσαι τοίς Αγγέλοις, όθεν σύν αυτοίς χορεύεις γηθόμενος βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ιερείον ώσπερ άμωμον προσήγαγες, σαυτόν εκ βρέφους Όσιε, τώ Δεσπότη σου, ηδονών νεκρώσει αληθώς, διό αγαλλόμενος βοάς, Ευλογητός εί ο Θεός,

ο τών Πατέρων ημών.

Οι κρουνοί σου τών δακρύων Πάτερ έσβεσαν, πυρκαϊάν σαρκός ηδονών, καί γεγόνασιν, ιαμάτων δρόσος τοίς πιστώς, κραυγάζουσι πάντοτε Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σέ πανάμωμε καί Μήτηρ αιεπάρθενε, έγνωνεν σωτηρίαν βροτοί, ο γάρ εν κόλποις τού Πατρός αχώριστος Υιός, εκ σου σεσωμάτωται, διό, ευλογημένη γενεαίς γενεών πέφηνας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Νυσταγμόν αμελείας αποκρουσάμενος, αρετών εμμελεία Πάτερ ηγρύπνησας, έως τού Θεού, Ιακώβ ώφθης σκήνωμα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θυρεώ ευσεβείας περισκεπόμενος, καί ως δίστομον ξίφος αναλαβόμενος, δόγμα τό σεπτόν, πάσας όντως συνέκοψας, τών αιρετιζόντων τάς φάλαγγας θεόφρον.

Αναιμάκτους θυσίας Θεώ προσήγαγες, ταπεινώσει καρδίας, Πάτερ Ευτύχιε θύων διά σέ, τόν τυθέντα ως πρόβατον, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Υφαιρέσει τού χείρονος ανυψούμενος, τοίς αύλοις, Αγγέλοις εξομοιούμενος, έτι τή σαρκί ενδημών εξεδήμησας, έρωτι ασχέτω, προς όν Χριστόν επόθεις.

Θεοτοκίον

Εν τώ τίκτειν διέδρας ωδίνας Άχραντε, καί τεκούσα Παρθένος πάλιν διέμεινας, άπαντα γάρ δρά, Ιησούς ο Θεάνθρωπος, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Είρμός

«Θεόν ανθρωποις ιδείν αδύνατον όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκω μένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Μικρών τά μέγιστα αντικτώμενος, καί τών φθαρτών τά άφθαρτα καλώς αντωνούμενος, βασιλείαν ασάλευτον έλαβες, τής μη παρεχομένης δόξης επέτυχες, ταίς τών αρετών σου καλλοναίς ωραιζόμενος.

Αγνώς τόν βίον σου διετέλεσας, καί τής αγνής Παρθένου, λάτρις ώφθης Ευτύχιε, Ιεράρχης Θεού αληθέστατος, στύλος Ορθοδοξίας, έρεισμα πίστεως,

τείχος τού λαού τού εκλεκτού θεομακάριστε.

Σαρκός τό φρόνημα καθυπέταξας, τώ λογισμώ, καί άσαρκος καθάπερ εν σώματι, επί γής εβίωσας Ευτύχιε, όθεν σύν ασωματοις, θείαις Δυνάμεσι, πάντων τώ Δεσπότη, καί Θεώ χαίρων παρίστασαι.

Ως φώς, ως όρθρος, ως, μέγας ήλιος, τοίς επί γής εξέλαμψας, θεόφρον Ευτύχιε, μεταστάς δέ πάλιν από γής πρός Θεόν, καί τάς φωτοχυσίας τούτου δεχόμενος, πάσιν επιπέμπεις, φωτισμόν τοίς ευφημούσί σε.

Θεοτοκίον

Ρωσθείς δυνάμει τή σή καί χάριτι, σοί τήν ωδήν προθύμως εκ καρδίας ανέθηκα, αλλά ταύτην πρόσδεξαι, Παρθένε αγνή, χάριν αντιδιδούσα, σου τήν πολύφωτον, εκ τών ακηράτων θησαυρών Θεομακάριστε.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου, τό. Ιδιόμελον τής ημέρας, τό Μαρτυρικόν, καί η Α' Ώρα, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Καλλισπίου καί τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου, Μητροπολίτου Μυτιλήνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν στιχηρά Προσόμια τού Τριωδίου γ' καί τού Αγίου γ'.

Τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Μάρτυς αθλοφόρε ένδοξε, διά Χριστόν τόν Θεόν, πολυώδυνα βάσανα, καί στρεβλώσεις σώματος, υπομείνας στερρότατα, τόν σόν α τών γώνα χαίρων διήνυσας, και στεφάνων τής δόξης έτυχες, πάσιν αιτούμενος, ιλασμόν καί έλεος, τοίς ευσεβώς, πίστει εορτάζουσι, τήν θείαν μνήμην σου.

Μάρτυς αθλητά πανθαύμαστε, υπέρ Χριστού σταυρωθείς, τόν Σταυρόν υπομείναντος, ουρανόθεν ήκουσας, εκ Θεού Παντοκράτορος, φωνής τιμίας προσκαλουμένης σε, πρός τάς εκείθεν μονάς αιδίμιε, εν αίς γενόμενος, τών βραβείων έτυχες, ως νικητής, όθεν ευφημούμέν σε, καί μακαρίζομεν.

Θεία αγάπη πυρούμενος, τό προσαγόμενον πύρ, τώ αγίω σου σώματι, δροσισμώ τού Πνεύματος, Αθλητά εκαρτέρησας, εντεύθεν ώφθης, λαμπάς πολύφωτος, πιμπρώσα πάσαν, πλάνην πολύθεον, Όθεν τήν μνήμην σου, τήν αγίαν σήμερον, χρεωτικώς, πάντες εορτάζομεν, σέ μακαρίζοντες.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα τό άδυτον, τόν σκοτισθέντα με νύν, υπό πάσης σκαιότητος, από γνώμης Δέσποινα, τή σή αίγλη καταύγασον, καί τώ φωτί με τώ σώ σημείωσον, όπως τοίς λύκοις ανεπιβούλευτος, όλως γενήσωμαι, υπό σου σκεπόμενος, καί ασφαλώς, σεμνή οδηγούμενος, πρός τρίβον ένθεον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος ιδών σε έφριξεν, επί σταυρού Ιησού, ηπλωμένον θελήματι, καί η γή εσειέτο, καί αι πέτραι ερρήγνυντο, καί τά μνημεία φόβω ηνοιόντο, καί αι δυνάμεις πάσαι εξίσταντο, η δέ τεκούσα σε, απειράνδρως βλέπουσα, μετ' οίμωγής, Οίμοι! ανεκραύγαζε, τί τό ορώμενον.

Τού Ιεράρχου

Ήχος α'

Πανεύφη μοι Μάρτυρες

Πάτερ Γεέργιε Χριστού, τήν σεπτήν καί άχραντον, τιμητικώς προσεκύνησας, εικόνα πάνσοφε, θεομάχον θράσος, μηδαμώς πτούμενος, δυνάμει τή αυτού δυναμούμενος, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Γεώργιε θυμόν, ασεβών υπήνεγκας, θρασυνομένωνν αλόγιστα, ούς καί τεθέασαι υπερυπωθέντας, δυσσεβεί φρυάγματι, καί πάλιν συντριβέντας δεινότερον, διαφανέστατα, τής προνοίας πρός τήν άμυναν, τών αφρόνων, κινουμένης ένδοξε.

Πάτερ Γεώργιε Θεώ, συνεργός γενόμενος, ως ιερεύς καί γεώργιον, εκατοστεύοντα, καρπόν τώ Δεσπότη, τας ψυχάς προσήνεγκας, τας τών διασωθέντων τώ λόγω σου, καί νύν δυσώπησον, στηριχθήναι τήν Ορθόδοξον, Εκκλησίαν, αληθείας δόγμασι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό άμωμον καί νούν, πάντα υπερκείμενον, τή καθαρότητι όχημα, περικρατούμενον, πολλαίς αμαρτίαις, καί στενοχωρούμενον, πρός πλάτος μετανοίας με ίθυνον, πανσθενεστάτη σου, προστασία, καί γάρ δύνασαι, οία Μήτηρ, τού πάντα Ισχύοντος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον, Άρνα η αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εύρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνω δούσα έλεγε, τό κάλλος πού σου έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Τού Μάρτυρος

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο μάρτυς σου Κύριε εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, Έχων γάρ τήν ισχύν σου τούς τυράννους

καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ήμων.

Τού Ιεράρχου
Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ανέδειξέ σε τή ποιίμνη σου η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τού Μάρτυρος

Ως σύνηθες. Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Καλούς επαινώ Καλλιωπίου πόνους. Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή, καί Θεώ ημών άσωμεν».

Καλώς τόν αγώνα διηνυκώς, Μάρτυς αθλοφόρε, καί τήν πίστιν τετηρηκώς, τής νίκης εδέξω τούς στεφάνους, χαρμονικώς, καί Θεώ νύν παρίστασαι.

Αγίας εκ ρίζης αιθαλής, εβλάστησας κλάδος, ευκαρπία μαρτυρική, πάντων τάς καρδίας διατρέφων, τών σέ τιμώντων, σοφέ Καλλιόπιε.

Λαμπρύνας καρδίας τό σπτικόν, γραφών αναπτύξει, καί μελέτη διηνεκεί, Μαρτύρων υπήλθες τούς αγώνας, ανδρικωτάτω νοϊ Καλλιοπιε.

Θεοτοκίον

Ονεύματι πάντα δημιουργών, εκ σου σωματούται, υπέρ λόγον Μήτηρ Θεού, ο τόν αθλοφόρον στεφανώσας, μεθ' ού πιστώσ σε αεί μακαρίζομεν.

Τού Ιεράρχου

Ο Κανών. Ποίημα Ιγνατίου.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

«Άσμα αναπέμφωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον, άδοντες καί βοώντες, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Αίγλην ευσπλαγχνίας μοι Χριστέ, τώ πηρωθέντι ππαίσμασι, καί αμαρτίαις δεινώς, ανάτειλον οικτίρμον, καί γνόφον απέλασον, τής εμήs αβλεψίας, ταίς πρεσβείαις τού σου Ιεράρχου.

Πάσαν εγεώργησας σοφέ, τοίς πόνοις καί ιδρώσί σου, τής εγκρατείας τήν γήν, καί σπείρας εν καρδία, τόν σίτον τού Πνεύματος, στάχυν τής απαθείας, εκομίσω Γεώργιε μάκαρ.

Ώμοις σόν σταυρόν αναλαβών, καί τά τής γής τερπνότατα, τώ κοσμοκράτορι τού σκότους απορρίψας, Χριστώ ηκολούθησας, καί θησαυρούς εκτήσω, τής αυτού αύλου βασιλείας.

Θεοτοκίον

Όπλον καί λιμένα ασφαλή, καί τείχος καί οχύρωμα, καί θείαν άγκυραν, καί γέφυραν καί σκέπην, τήν σήν Θεονύμφευτε, έχοντες Προστασίαν, τών κινδύνων λυτρούμεθα πάντων.

Τού Μάρτυρος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Υπέρ φύσιν αγώνας, πολυειδείς ήνεγκας, Μάρτυς ανδρικώς τώ διώκτη, αντιπατόμενος, όθεν επέτυχες, τής ουρανίου γαλήνης, ευπλοήσας ένδοξε, αύραις τού Πνεύματος.

Στρατιώτης γενναίος, καί νικητής άριστος, ώφθης ομιλών ταίς βασάνοις, νοός στερρότητι, καί γάρ τυπτόμενος, καί τροχιζόμενος μάκαρ, τό τής πλάνης φρύαγμα, όλον κατέβαλες.

Επαιρόμενον θράσος, τού δυσμενούς ώλεσας, Μάρτυς αναρτώμενος ξύλω, καί δαπανώμενος, πληγαίς τό σώμά σου, καί τών σιγμάτων τώ κάλλει, χαίρων Καλλόπιε, καλλωπιζόμενος.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, τών Αθλητών καύχημα, καί τών ιερών Αποστόλων τό σεμνολόγημα, τούς εν αιnéσει σε, χαρμονικώς ανυμνούντας, ρύσαι ταίς πρεσβείαις σου, πάσης στενώσεως.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Κύριος, ημών καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όνν υμνεί πάσα κτίσις, Ουκ έστι δίκαιος, Άγιος πλήν σου Κύριε».

Τώ ύψει μακάριε, επιβάς τών αρετών, καί τά βάθη τού Πνεύματος, αξίως κατοπτεύσας, καί θεωρίας δοχείον, γενόμενος Όσιε, αυλίζη σύν Αγγέλων χοροίς.

Πτωχεύσας τώ πνεύματι, κατεπλούτησας Σοφέ, βασιλείαν τήν άϋλον, εν ή τώ ποιμνίω σου, θησαυρούς αιωνίους, πιστώς προητοίμασας, διό σε μακαρίζομεν.

Τό άπλαστον Όσιε, καί τό πράον τής ψυχής, εμιμήσω τοίς τρόποις σου, καί τοίς κατορθώμασιν, Ιακώβ καί εδειχθης, καθάρσει τού Πνεύματος, Ισραηλίτης νούς Ορών τόν Θεόν.

Θεοτοκίον

Απάτορα τέτοκας, τόν αμήτορα πρό σου, καί ως βρέφος εθήλασας, τόν τρέφοντα άπαντα, όν δυσώπει σωθήναι, τούς πίστει υμνούντάς σε, κυρίως Θεοτόκον αγνήν.

Τού Μάρτυρος Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώ ανυψούμενος, απεριτρέ, πάπτω νοϊ, Χριστού τό σωτήριον, πάθος σοφέ Αθλητά, καλώς εξεικόνισας, όθεν τήν φωτοφόρον, καί αγίαν σου μνήμην, πίστει επιτελούμεν, ιλασμόν τών πταισμάτων, αιτούμενοι διά σου λαβείν, καί μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Επάκουσον Δέσποινα, εκ κατωδύνου ψυχής, βοώντος τού δούλου σου, καί τών προτέρων κακών, παράσχου τήν άφεσιν, σέ γάρ επικαλούμαι, εν νυκτί καί η μέρα, Ρύσαί με Θεοτόκε, τού πυρός τής γεέννης, καί στήσον εκ δεξιών, τού σου Υιού καί Θεού.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτερ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεπας εκουσίως, τόν, Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μη παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Τού Ιεράρχου Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ταπεινώσεως ύψει περιφανής, γεγονώς τάς επάρσεις τού δυσμενούς, τελείως ηφάνισας, αριστεύσας λαμπρότατα, ελεήμων δέ Πάτερ, γενόμενος Όσιε, δαφιλεί χορηγία, πεινώσιν επήρκεσας, όθεν τήν αγήρω, μετά τέλος κληρούσαι, τρυφήν αγαλλόμενος, εις αιώνας Γεώργιε, Ιεράρχα μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ

σάλω συνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, αλλ' ως θερμήν αντίληψιν, καί σκέπην μου έχων σε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπύρωσ ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα εν παρρησία αυτώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν αξίως, τόν τόκον σου άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε κλαίουσα, καί πικρώσ ανεκραύγαζε, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, η πιστώσ εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε αγνή, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Τού Μάρτυρος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Αθλητής γενναιότατος, ώφθης εν σταδίω αγωνιζόμενος, καί τής πλάνης τό οχύρωμα, καταβάλλων, Μάρτυς Καλλιόπιε.

Ιερείον ολόκληρον, Μάρτυς τώ τυθέντι Λόγω προσήνεξαι, ευωδία συντηρούμενος, τών σεπτών σου πόνων Καλλιόπιε.

Νεκρωθέν τό σαρκίον σου, πόνοις ανενδότοις, Μάρτυς πανόλβιε, τήν ζωήν σοι προεξένησε, τήν εν τοίς υψίστοις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον

Ως κατάκαρπος άμπελος, βότρυν εγεώργησας αποστάζοντα, γλεύκος θείον παναμώμητε, τοίς πιστώσ αεί σε μακαρίζουσιν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Σύ τήν τής ψυχής, ολκάδα διασώσας, εκ τής τών παθών, ενύλου τρικυμίας, επί λιμένα καθώρμισας καί γαλήνην, τής εγκρατείας Πάτερ Όσιε.

Αγγελοειδή, τήν φρένα κεκτημένος, τής τριαδικής, Αγγέλων υμνωδίας, επηκροάσω γενόμενος εν, εκστάσει, έτι εν βίω ων Πανεύφημε.

Σύ τή νοητή, σφενδόνη ωπλισμένος, ως άλλον Γολιάθ, τόν άρχοντα τού σκότους, ωφρωμένον κατέβαλες Ιεράρχα, Δαυϊτική καί θεία πίστει σου.

Θεοτοκίον

Ελπίς καί προστασία, κόσμου Παναγία, δυσώπει τόν εκ σου, υπέρ τών οικετών σου, σέ γάρ φρικτόν ιλαστήριον κεκτημένοι, τής αμαρτίας εκλυτρούμεθα.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, Αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατευθυνον δέομαι».

Κλειζόμενος πόνοις, Μάρτυς υπεβλήθης τροχώ γενναιότατε, καί πυρός λαμπάσι, φλογιζόμενος δρόσον ουράνιον, εκ Θεού εδέξω, αγγελικαίς επιστασίαις, αθλοφόρε σοφέ Καλλιόπιε.

Αοράτω δυνάμει, Μάρτυς Καλλιόπιε τού Λυτρωτού ημών, οι παρανομούντες, παρελύθησαν σέ καταϊκίζοντες, τής φλογός σβεσθείσης, καί σου μηδόλως αψαμένης, επινεύσει τού πάντων δεσπότης.

Λαμπρυνθείς ταίς αικίαις, οία περ χρυσός εν καμίνω απήστραψας, καί ως θεός φύλαξ, τών σεπτών τού Χριστού διατάξεων, φυλακαίς εβλήθης, τοίς Ιεροίς δεσμοίς σου λύσας, πολυθέου μανίας τό φρύαγμα.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες Παρθένε, τής προγονικής διά σου καταπτώσεως, σύν τώ Αρχαγγέλω, Γαβριήλ σοι βοώμεν πανάμωμε, Χαίρε μόνη πάντων, αμαρτωλών η σωτηρία, Χαίρε πάντων Μαρτύρων κραταίωμα.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τά πέρατα, φώτισόν με τώ όρθρω, τής δοξολογίας σου Κύριε».

Σέ ως αγνείας στύλον, καί σωφροσύνης κλειδούχον Αοίδιμε, κεκτημένοι σε πάντες, τύχοιμεν ελέους πρεσβείαις σου.

Θεοπτική προβλέπει, τό Ιερόν ενεδύσω αξίωμα, τής αμώμου Παρθένου, ως άμεμπτον εις τούτο καλούσης σε.

Τόν τού ελέους οίκτον, έμφυτον έχων καί πάντοτε σύνοικον, γέγονας τοίς πένησι, δασιλούς τροφής εργαστήριον.

Θεοτοκίον

Τόν ουρανού Δεσπότην, εν τή γαστρί συλλαβούσα Πανάμωμε, γέγονας ανωτέρα, ουρανών καί πάσης τής κτίσεως.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ιδούσά σε καλλοναίς, στιγμάτων καλλωπιζόμενον, η σέ τεκούσα Σοφέ, χαράς ούσα έμπλεως, Θεόν εμεγάλυνε, περιπτυσσομένη, καί σεπτώς καταφιλούσά σε.

Ωράθη σοι εν φρουρά, εγκεκλεισμένω φῶς άδυτον, καί ουρανόθεν φωνή, ηνέχθη σοι Άγιε, σέ παραθαρρύνουσα, καί τούς σους αγώνας, Ιερῶς ανακηρύπτουσα.

Παράδεισος νοητός, ωράθης Μάρτυς πολυάθλε, ξύλον ζωής τόν Χριστόν, εν μέσω κτησάμενος, τόν σέ μετοικίσαντα, πρὸς τās αιωνίους, καταπαύσεις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσόν μου, Αγνή, ψυχής τά άμετρα ππαίσματα, καί φῶτισόν μου τόν νούν, αεί σκοτιζόμενον, πάσαις παραβάσεσιν, όπως εν αιnéσει, κατά χρέος μακαρίζω σε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φῶς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Τό Πνεύμα τό Πανάγιον εν σοί, ευρόν κατασκήνωσιν, πνευμάτων ήλασε, λεγεώνας πονηρών ταίς πρεσβείαις σου.

Γαλήνης ανεδείχθης ποταμός, καί ρείθρον πραότητος, οίς ποτιζόμεθα, τόν χειμάρρουν τής τρυφής, Πάτερ Όσιε.

Νέκρωσας τής σαρκός τās ηδονάς, τῶ πνεύματι έζησας, καμέ τοίς πάθεσι, συμπτωθέντα, διανάστησον Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Τόν Λόγον εν γαστρί τόν εκ Πατρός, αχρόνως εκλάμψαντα, χρόνω συνείληφας, Θεόν Λόγον υπέρ λόγον Πανάχραντε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἰηχοῦ.

Συναξάριον

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

Στίχοι

Καλλιόπιος ἔμπαλιν παγείς ξύλω,
Τόν ορθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.
Ζωὴν Καλλιόπιος ἀγήρω εβδόμη εὔρεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γεωργίου,
Ἐπισκόπου Μυτιλήνης.

Στίχοι

Ἐχει Μυτιλήνη σε καί τεθνηκότα,
Ὡς ζώντα, Γεώργιε, προστάτην μέγαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ρουφίνου Διακόνου.

Στίχοι

Σφαγῆς λογισθεῖς ὡς πρόβατον Ρουφίνος,
Σφάττει παλαιόν, τόν διάβολον λύκον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀκυλίνα, τὰς χεῖρας εἰς τοῦ πίσω
δεσμευθεῖσα, καί τήν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχοι

Ὅπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,
Ἐμπροσθίως φλέγουσι τήν Ἀκυλίναν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων διακοσίων Μαρτύρων τῶν ἐν Σινώπη
ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Ἀνείλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,
Ὅις ἀνδρικός νοῦς, ἀνδρική καί καρδιά.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τῆ πίστει τῆς
Τριάδος, τήν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ».

Ουδαμῶς ἀπονείμας, ἀλογώτατον σέβας ξοάνοις ἐνδοξε, πυρός τήν
τιμωρίαν, ὑπήνεγκας ἀνδρείως, ἐκβοῶν Καλλιόπιε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν,
Θεός εὐλογητός εἶ.

Υψηλή διανοία, εκμιμούμενος Μάρτυς τόν υψωθέντα Σταυρώ, υψώθης επί ξύλου, θελήσει αντιστρόφως, τήν πορείαν ποιούμενος, πρὸς ουρανόν εν χαρά, υπέρ ημών πρεσβεύων.

Πολυτρόποις αικίαις, ομιλήσας γενναίω Μάρτυς φρονήματι, πολλών κατηξιώθης, κραυγάζων εν υψίστοις, αγαθών Καλλιόπιε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο καρπός Θεοτόκε, τής σεπτής σου νηδύος ημάς εξώωσε, καρπώ θανατωθέντας, διό σε κατά χρέος, ανυμνούντες κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο τούς Παίδας δροσίσας εν καμίνω, καί Παρθένον φυλάξας μετά τόκον, τήν σέ τεκούσαν, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Τή ελλάμπει τού Πνεύματος τού θείου, τήν εντεύθεν προέγγνωσ πρὸς τά κρείπτω, μετάστασίν σου, καί νύν χορεύεις Όσιε, εις τάς εκείθεν μονάς.

Εις νυμφώνα τής άνω βασιλείας, εστολισμένος εισήλθες επαξίως, καί ανεκλίθης, σύν τώ νυμφίω Όσιε, εις ευωχίαν τής αύλου τρυφής.

Αμοιβήν σοι τών πόνων ετοιμάσας, δεύρο πρὸς με, προσείπεν ο τών έργων, μισθαποδότης, μεθ' ού αγάλλη Όσιε, εις αιωνίους σκηνάς.

Θεοτοκίον

Ουρανών αι Δυνάμεις ως Μητέρα, τής ζωής τών απάντων κατά χρέος, δορυφορούσι, καί ανυμνούσί σε Δέσποινα, ως προστασίαν τών ψυχών ημών.

Τού Μάρτυρος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείπτονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νόμω Θεού σφαπτόμενος, αθλητά Καλλιόπιε, πάσαν πονηρίαν, τών ανόμων έφυγες, καιρώ τού τιμίου δέ, πάθους Χριστός δοξάζει σε, Μάρτυς αντιστρόφως, σταυρωθέντα θελήσει, πρὸς θείας καταπαύσεις, προσκαλούμενος όντως, τοίς θείοις Ασωμάτοις, συντάπτει σε θεόφρον.

Ο λολαμπής ως ήλιος, ανατείλας Πανεύφημε, τήν υπ' ουρανόν, καταφωτίζεις πάντοτε, ακτίσι τών άθλων σου, καί διεγείρεις άπαντας, νύν επιτελείν, τήν

φωτοφόρον σου μνήμην, βοώντας, Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υπομονήν ασύγκριτον, καρτερίαν πανθαύμαστον, Μάρτυς αθλητά, εν τώ καιρώ τών άθλων σου,
σαφώς ενδειξάμενος, ταίς τών Αγγέλων τάξεσι, νύν συνηριθμήθης, ευκλεώς αναμέλπων, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός, υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σωματοφόρον τέτοκας, καί αγκάλαις εβάστασας, άχραντε Παρθένε, Ιησούν τόν Κύριον, τόν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμω νεύματι, όθεν ως Θεού σε, ανυμνούμεν Μητέρα, βοώντες εν αιnéσει, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παίδες εν καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην καταπατούντες εκραύγαζον, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Θεοκυβέρνητον έχων τήν καρδίαν, τόν τών παθών μου ζοφώδη, Πάτερ κατεύνασον κλύδωνα, καί λιμéνι γαλήνης, τής σής με καθόρμισον.

Πεφυτευμένος ταίς θείαις διεξόδοις, τών τής αγάπης υδάτων, δένδρον ζωής ανατέθηλας, καί καρπούς ευσεβείας, καιρώ εναπέδωκας.

Ως ιατήρ ανιάτων νοσημάτων, καί ελατήρ ακαθάρτων πνευμάτων, μάκαρ Γεώργιε, καμού τής αμαρτίας, τήν νόσον θεράπυσον.

Θεοτοκίον

Τίς εκλαλήσει τόν θείον τοκετόν σου, Θεοκυήτορ Μαρία; πάσα γάρ φύσις εξίσταται, γηγενών καί Αγγέλων, καί σέ μακαρίζουσιν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί γαστήρ σου γύγονεν, ευρυχωρότερα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Ιστίω πτερωθείσά σου η ψυχή, τού Αγίου πανόλβιε Πνεύματος, τό χαλεπόν, πέλαγος διήλθε τών αικισμών, καί τούς λιμένας έφθασε, τούς επουρανίους περιχαρώς, βυθίσασα τού πλάνου, δολίας παρατάξεις, θεία πλημμύρα τών αιμάτων σου.

Ωραίος νεανίας αποφανθείς, καλλοναίς τών αγώνων εξήστραψας, ηλιακών, πλέον αθλοφόρε μαρμαρυγών, καί τών πιστών εφώτισας, Μάρτυς Καλλιόπιε τάς ψυχάς, τών πόθω τήν αγίαν, καί όντως φωτοφόρον, επιτελούντων σου πανήγυριν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικήν, τόν στερρόν αθλητήν Καλλιόπιον, χαρμονικώς, νύν ανευφημούντες, καί τοίς αυτού, κατατρυφώντες σήμερον, πόνοις, οίς υπέστη διά Χριστόν, γενναίως εναθλήσας, καί τής πολυθείας, καταστρεψάμενος τό άθεον.

Η θήκη σου πηγάζει μύρα ζωής, καί εκβλύζει ως νάματα θαύματα, ήν οι πιστοί, πάντοτε κυκλούντες περιχαρώς, καί πόθω ασπαζόμενοι, τόν αγιασμόν τε καί φωτισμόν, αντλούσι τήν αγίαν, δοξάζοντές σου μνήμην, Μάρτυς Κυρίου Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον

Φωτός σου ταίς ακτίσι ταίς μυστικάις, τού νοός μου τό σκότος απέλασον, Μήτηρ Θεού, καί τών λογισμών μου τό χαλεπόν, κλυδώνιον κατεύνασον, καί πρός τούς λιμένας τούς γαληνούς, οδήγησόν με μόνη, η πάντων σωτηρία, όπως εν πίστει μακαρίζω σε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Ταίς τών σών δακρύων πηγαίς τόν τής απαθείας, εγεώργησας Όσιε, παράδεισον αμέμπτως, καί πολύχουν τήν ευκαρπίαν προβάλλη, τρέφων αρεταίς τό θείον ποίμνιον.

Σύ τήν καθάραν τώ Θεώ, ανύσας λατρείαν, καί τής πίστεως Όσιε, τόν δρόμον εκτελέσας νύν εδέξω στέφανον δικαιοσύνης εκ χειρός Χριστού τού αθλοθέτου σου.

Θησαυρόν ακένωτον, καί πλούτον χαρισμάτων, τήν σήν κόνιν έχοντες, καί σορόν τών λειψάνων, εμπιπλάμεθα νοητών αρωμάτων, αξιομακάριστε Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Τόν θεανδρικόν σου τόκον, πανάμωμε Κόρη, ως Θεόν υπάρχοντα, καί Κτίστην τών αιώνων, δυσωπούσα μή διαλίπης απαύστως, σώσαι τάς ψυχάς τών ανυμνούντων σε.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου.

Τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν, ὡς σύνηθες. Εἶτα ἡ Α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Εβδομήκοντα, Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ρούφου, Ἀσυγκρίτου, Φλέγοντος καί Ἑρμού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τού Τριωδίου γ' καί τῶν Ἀποστόλων γ'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἀετοί ὡς υπόπτεροι, πάσαν γῆν διεδράμετε, τά σεπτὰ διδάγματα, κατασπείροντες, καί τά ζιζάνια τέμνοντες, τῆς πλάνης ἐν χάριτι, καί πολύχουν τόν καρπόν, γεωργοῦντες Πανεύφη μοι, ὄν κατέχουσι, νοηταί αποθήκαι, εἰς αἰώνας, Γεωργώ τῷ ἀθανάτῳ, περιφανῶς συντηρούμενον.

Ἡρωδίωνα, Ἄγαβον, καί Ἀσύγκριτον, Ρούφόν τε, καί Ἑρμῆν καί Φλέγοντα, μακαρίσωμεν, τά τῆς ἀμπέλου τυγχάνοντα, κατάκαρπα κλήματα, ἀποστάζοντα ἡμῖν, γλυκασμόν τόν σωτήριον, τόν ευφραίνοντα, τάς διψώσας καρδίας τῶν ἐν πίστει, ἀληθεί τούτων τήν μνήμην, ἐπιτελούντων τήν εὐσημον.

Ουρανοί χρηματίσαντες, υψηλοί τήν διάνοιαν, δόξαν ἀναγγέλλετε, τού Θεοῦ ἡμῶν, τού σαρκωθέντος θελήματι, θεόπται Ἀπόστολοι, ὁδηγοί τῶν εὐσεβῶν, Ἐκκλησίας θεμέλιοι, πύργοι ἀσειστοί, εὐσεβείας λιμένες, ἀπορρήτων, μυστηρίων ὑπηρέται, φωταγωγοί τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἀφθορος, καί ἀγνή καί πανάμωμος, καί ἀγιωσύνη πάση ἀσύγκριτος, τόν ἐναγῆ καί ἀκάθαρτον, καί πάσης ἀισχύροτητος, παρανόμου καί δεινῆς, εὐρετήν ἐγχειρήσεως, μή ἀπώση με, μή εἄσης με ὅλως ἀπολέσθαι, ἀλλά ρύσαι τῶν παθῶν με, καί ἐπιστρέφοντα σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πικροτάτως δακρῦουσαν, καί θρηνοῦσάν σε πάντα, ἐλεήσας ὠκτιρεν, ὁ ἐκ σπλάγχχνων σου, σάρκα λαβὼν ὑπὲρ ἔννοιαν, καί δρόσον ἐνστάξας σοι, ἐπεφώνει ὡς Υἱός, Παύσαι Μήτηρ δακρῦουσα, εἰ γάρ πέπονθα, ἐκουσίως Παρθένε, καί νεκρούμαι, ἀλλ' ἐγείρομαι δοξάσαι, τούς σέ σεπτῶς μεγαλύνοντας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι ἅγιοι πρεσβεύσατε τῷ ἐλεῆμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, ο Κανών τών Αποστόλων, καί τά Τριώδια, κατά τήν τάξιν αυτών.

Ο κανών τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Αποστόλοις πλέξωμεν ένθεον μέλος. Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος γ' Ο Ειρμός

«Ο τά ύδατα πάλαι, νευματι Θείω εις μίαν, συναγωγήν συναθροίσας, καί τεμών θάλασσαν, Ισραηλίτη λαώ, ούτος ο Θεός ημών, δεδοξασμένος υπάρχει, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Αποστόλων Αγίων, τήν παναγίαν συμφώνως, πανηγυρίσωμεν μνήμην, καί αυτούς μέλψωμεν, εν ευφροσύνη ψυχής, τόν γάρ υπεράγιον, καθικετεύουσι Λόγον, ιλασμόν δωρήσασθαι, ημίν καί έλεος.

Πολυθέου μανίας, τήν σηπεδόνα σοβούντες, τού λόγου άλατι θείω, τās ψυχάς ένδοξοι, τās μωρανθείσας ποτέ, πάσας υγιώσατε, καί σεσωσμένας τώ Κτίστη, πάντων παρεστήσατε, όθεν δοξάζεσθε.

Ο κλεινός Ηρωδίων, Ρούφος καί Αγαβος, Φλέγων, καί ο Ασύγκριτος άμα, καί Ερμής άσμασι μακαριζέσθωσαν, γνήσιοι γενόμενοι, τού Λυτρωτού ημών φίλοι, καί σοφοί Απόστολοι, καί θείοι κήρυκες.

Θεοτοκίον

Συμπαθής Θεοτόκε, τών Αποστόλων τό κλέος, τών Αθλοφόρων η δόξα, καί πιστών στήριγμα, στήριξον δέομαι, τόν περιτρεπόμενον, ταίς επηρείαις τού πλάνου, νούν μου καί σκοτούμενον, ταίς παραβάσεσιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ο εκ μή όντων τά πάντα παραγαγών, τώ Λόγω κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτορ Ὑψιστε, εν τή αγάπη τή σή στερέωσόν με».

Τής Εκκλησίας γενόμενοι οφθαλμοί, πολλών διηνοίξατε, οφθαλμούς ενοππρίζεσθαι, κάλλος τό αμήχανον, θεοειδείς Μαθηταί Θεού τού Λόγου.

Οίκος Τριάδος εδείχθης φωτοειδής, Ρούφε παναοίδιμε, καί τώ λόγω τής χάριτος, ναούς κατηδάφισας, καί εδομήσω Κυρίω Εκκλησίας.

Λόγω σου θείω νεώσας Ρούφε σοφέ, καρδίας κατέσπειρας, τά σωτήρια δόγματα, καί πολύχουν άσταχυν, τήν τών σωθέντων, εδρέψω σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Ο κατ' ουσίαν υπάρχων τήν θεϊκὴν, απρόσιτος Ἄχραντε, προσιτός μοι νύν γέγονε, καί σαρκός προσλήμματι, ὅλως ηγνώθη δι' ἄκραν ευσπλαγχνίαν.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ακτίνες νοητοῦ, γεγονότες Ἡλίου, φαιδρύνετε τήν γήν, ταῖς τῶν λόγων ακτίσι, καί σκότος ελαύνετε, αγνωσίας εν χάριτι, ὅθεν σήμερον, εν τῇ φαιδρᾷ υμῶν μνήμη, λαμπρυνόμενοι, φωτοειδεῖς θεηγόροι, υμάς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Εγγίζει ο Κριτής, ἐπί θύραις τό τέλος, γρηγόρησον ψυχῇ, καί εκ βάθους καρδίας, στενάξασα βόησον, τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ ημῶν, Ελευθέρωσον, τῶν φοβερῶν με βασάνων, καί εν τόπῳ με, τῆς αναπαύσεως τάξον, πανάχραντε Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εἶδεν εν Σταυρῷ, ἡ Αμνάς σε τόν Ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων εν μέσῳ εβόα δακρύουσα, καί πικρῶς ολολύζουσα, Τέκνον φίλτατον, τί τό ορώμενον ξένον; Μήτηρ ἀνανδρε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης, γνωσθήσεται.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐθου πρὸς ἡμᾶς, κραταιάν ἀγάπησιν Κύριε, τόν μονογενή γάρ σου Υἱόν, υπέρ ἡμῶν εις θάνατον δέδωκας, διό σοι κραυγάζομεν, ευχαριστοῦντες, Δόξα τῇ δυνάμει σου».

Ἴαμα πιστοῖς, διά γλώσσης θεῖον προσφέροντες, γήν τῆς ἀσεβείας πονηράν, καταστροφή Σοφοί παρεδώκατε, καί ἠκοδομήσατε, ψυχᾶς εν πίστει, ὅθεν μακαρίζεσθε.

Ἰθένος διά σου, Ἡρωδίων μάκαρ ἐνδέδυται, πόλις τῶν Πατρῶν περιφανῶς, πρῶτος τόν θρόνον γάρ κατεκόσμησας, θεῖαις ἐλλαμπόμενος, φωτοχυσίαις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόλις τῶν Πατρῶν, πολιστήν σε μέγαν ἐπλούτησε, μάκαρ Ἡρωδίων ἀληθῶς, πρὸς τήν Σιών τήν ἄνω μετάγοντα, ταύτην ἀληθέστατα, ὅθεν τιμά σε, θεῖοις μελωδήμασι,

Θεοτοκίον

Λόγω ἱερῷ, τοῦ Πατρός τόν Λόγον συνέλαβες, πάσης ἀλογίας τοῦς βροτούς, Θεογεννήτορ Κόρη λυτρούμενον, ὅθεν λόγοις πάντοτε, μεγαλοφώνως, θεῖοις σε δοξάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπί τῆς γῆς ο ἀόρατος ὠφθης, καί τοῖς βροτοῖς ἐκῶν συνανεστράφης, ο ἀκατάληπτος, πρὸς σέ οὖν ορθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε Φιλανθρωπε».

Επί τῆς γῆς τόν ελθόντα τού σώσαι, τό πλανηθέν, εκηρύξατε Λόγον, θείοι Απόστολοι, καί τῆς πλάνης άπαντας, τούς ανθρώπους ελυτρώσασθε.

Ξενοπρεπώς προφητείας σοι χάρις, παρά Θεού εξεχύθη πλουσίως, θεόφρον Άγαβε, προφωνείς γάρ δήλωσιν, τών μελλόντων εμφανέστατα.

Ώφθης ποτέ προσημαίνων τώ Παύλω, επιβουλήν καί δεσμά καί κακώσεις, Προφήτα Άγαβε, σπηνίκα χειράς σου, τή εκείνου ζωνη έδησας.

Θεοτοκίον

Μόνη εν γή τοκετόν έσχες ξένον, μόνον ημάς καταλλάσσοντα μόνω, τώ προανάρχω Πατρί, διά τούτο μόνην σε, ως Θεού Μητέρα σέβομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος εσχάτη αμαρτιών, εκύκλωσέ με, καί εκλείπει τό πνεύμά μου, αλλ' εκτείνας Δέσποτα, σόν υψηλόν βραχίονα, ως τόν Πέτρον με, κυβερνήτα διάσωσον».

Έθετο λαμπάδας ως φωταυγείς, υμάς ο Λόγος, οικουμένην φωτίζοντας, καί τό σκότος λύνοντας, θεοειδείς Απόστολοι, καί δεικνύοντας, τήν οδόν τήν σωτήριον.

Νέκρωσιν κηρύπτων τού απαθούς, νενεκρωμένους, πρός ζωήν προσηγάγετο, ο σοφός Ασύγκριτος, Αποστόλων τό καύχημα, Υρκανίας τε, τό σοφόν περιείχισμα.

Ευρέ σε Ασύγκριτε ποταμόν, ναμάτων πλήρη, Υρκανία τού Πνεύματος, καί σεπταίς αρδείαις σου, καταρδευθείσα ήνεγκεν, ωραιότατα, τώ Δεσπότη βλαστήματα.

Θεοτοκίον

Νόμου σε ετύπου η κιβωτός, τήν δεξαμένην νόμου θείου τό πλήρωμα, καί σαρκί κυήσασαν, καί μετά τόκον μείνασαν, αιειπάρθενον, ώς πρό τόκου Θεόθυμπε.

Συναξάριον

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών εβδομήκοντα, Ηρωδίωνος, Αγάβου, Ρούφου, Φλέγοντος, Ασυγκρίτου καί Ερμού.

Στίχοι

Ευαγγελίου τόν καλόν δραμών δρόμον,
Ηρωδίων κάλλιστον ήρατο στέφος.
Ψυχήν Αγάβου τού Προφηταποστόλου,
Ο ψυχοσώστης προσκαλείται Δεσπότης.
Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ο Φλέγων φλόγα,
Ούς Δαυίδ είπε, πύρ φλέγον, βλέπει Νόας.
Πάυλος καλεί σε, Ρούφ', Απόστολος μέγας.

Εκλεκτόν όντως, ώ επαίνου αξίου!
Ασύγκριτον δέ πάς επαινέσει μάλα.
Τούτον γάρ ησπάσατο Παύλου τό στόμα.
Ερμή θανόντι τώ μαθητή Κυρίου,
Ερμών έμπνουν εκ λόγων αναγλύφω.
Ογδοάτη μετέβησαν Απόστολοι, αγγελέες τε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κελεστίνου Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

Τό χάσμα καί σέ παμμάκαρ, Κελεστίνε,
Χορού διστά μή μεμακαρισμένου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τό πρίν εικόνη τή χρυσή, Περσικώ σεβάσματι, Παίδες ου προσεκύνησαν
τρεις, υμνούντες εν μέσω τής καμίνου, Τών πατέρων ο Θεός ευλογητός εί».

Θεμελιώσαντες καλώς, εν πέτρα τής Πίστεως τών εθνών τά πληρώματα,
λίθους πάλαι τούς σεβομένους μάτην, κατεφώτισαν σοφώς οι θεηγόροι.

Έφλεξας Φλέγον ιερέ, πυρί θείω άπασαν, τής απάτης τήν άκανθαν, καί
καρδίας αθλίως εσβεσμένας, θέρμη Πνεύματος ανήψας αριδήλως.

Οι Μαραθώνος οικισταί, προστάτην σε μέγιστον, καί διδάσκαλον άριστον, καί
φωστήρα καί ποδηγέτην σχόντες, Φλέγον ένδοξε, τιμώσί σε απαύστως.

Θεοτοκίον

Νέος Παράδεισος ημίν, ζωής ξύλον άχραντε, κεκτημένος γεγένησαι, ού η
βρώσις, τούς βρώσει τεθνηκότας ανεζώωσεν, αγνή Θεογεννήτορ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Βαβυλωνία κάμιнос, τούς Παίδας ουκ έφλεξεν, ουδέ τής θεότητος τό πύρ,
τήν Παρθένον διέφθειρε, διο μετά τών Παίδων πιστοί βοήσωμεν, Ευλογείτε,
τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Μακαριζέσθω Άγαβος, Φλέγων καί Ασύγκριτος, Ρούφος καί Ερμής ο ευκλής,
καί Ηρωδίων σήμερον, τού Λόγου γεγονότες θείοι Απόστολοι, καί φωστήρες
τού κόσμου, καί εθνών διδάσκαλοι.

Ερμής, ο παναοίδιμος, Δαλματίας γέγονε, πάσης οδηγός καί φωτισμός, εν
ταύτη γάρ ως ήλιος πολύφωτος επέστη, τελών εξαισία, καί φωτίζων Καρδίας,
αβλεπτούσας πρότερον.

Λόγον ως λύχνον φαίνοντα, Ερμή φέρων ένδοξε, τούς εν τή νυκτί τών

δυσχερών, καθημένους εφώτισας, Ιάσεις καί σημεία τελών δέ μέγιστα, εφειλκύσω πρὸς πίστιν, ἀπίστων τό πλήρωμα.

Τριαδικόν

Οι τήν Τριάδα σέβοντες, Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱόν προσκυνήσωμεν πιστώως, καί Πνεύμα τό Ἅγιον, Τρισίν εν χαρακτήρι, μίαν θεότητα ηνωμένην τή φύσει, ἀπλήν ἀδιαίρετον.

Θεοτοκίον

Σέ Προστασίαν έχομεν, Ἄχραντε οι δούλοί σου, καί πρὸς τόν Υἱόν σου καί Θεόν, μεσίτιν ἀκαταίσχυντον, κινδύνων ημάς σώζε, καί πειρασμῶν σεμνή, ἵνα πιστεῖ καί πόθω, αεί σε δοξάζωμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν εν βάτω καί πυρί, προγραφείσαν εν Σινά τώ νομοθέτη Μωσή, καί τό θεῖον εν γαστρί, ἀφλέκτως συλλαβούσαν πύρ, τήν ολόφωτον καί ἀσβεστον λαμπάδα, τήν μόνην Θεοτόκον, εν ὕμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν».

Ιερώτατον χορόν, συστησώμεθα πιστώως, εν ὁμονοία ψυχῆς, μακαρίζοντες θερμῶς, Ερμήν καί Ηρωδίωνα, Ρούφον, Ἄγαβον, Ἀσύγκριτόν τε τόν μέγαν, καί Φλέγοντα τόν θεῖον, τού Λόγου αὐτόπτας χρηματίσαντας.

Ὡς ελαίαι μυστικάί, δεδειγμένοι ἀληθῶς, οι θεηγόροι ημών, καθιλάρυναν ψυχάς, καί πρόσωπα εν χάριτι, καί ἐρρύσαντο ἀθέου δυναστείας, καί σκότους ἀγνωσίας, ὅθεν ἐπαξίως μακαρίζονται.

Στεναγμῶν ημάς πολλῶν, καί δουλείας τού ἐχθροῦ, καί παλαιού πτερνιστοῦ, ἐλυτρώσατε σοφοί, τού Λυτρωτοῦ Ἀπόστολοι, καί ἐδείξατε τάς τρίβους, τάς φερούσας ἐνθέω πεπιοθήσει, πρὸς τήν Βασιλείαν τήν ουράνιον.

Η ἐξάφωτος λαμπάς, τῶν ἀγίων Μαθητῶν, ἰκέτευε ἐκτενώως, τήν Τρισήλιον αὐγήν, φωτίσαι τάς ψυχάς ημών, τῶν τήν πάμφωτον τελούντων υμῶν μνήμην, καί ρύσασθαι ἐκ σκότους, καί τῆς αἰωνίου κατακρίσεως.

Θεοτοκίον

Φλογοφόρος ὡς λαβίς, υπεδέξω εν γαστρί, ἀνθρακα τόν νοητόν, καταφλέγοντα ημών, τά πάθη καί φωτίζοντα, τάς ψυχάς ημών καί λύοντα τό σκότος, τῆς εἰδωλομανίας, ἀχραντε Παρθένε πολυῦμνητε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Ἀγίου Μάρτυρος Ευψυχίου τού εν Καισαρεία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Ο πάνσοφος Ευψύχιος, κατεπαιρόμενον αλαζονεία, τόν ματαιό ξίφει, αισχύφρονα, πληγείς τω νησ έπλησε πολλής, καί συνηριθμήθη τοίς στρατεύμασι, τοίς επουρανίοις αγαλλόμενος, Αυτού ταίς ικεσίαις, δώρησαι πάσι Σώτερ τό μέγα έλεος.

Ευψύχιος ο ένδοξος, στύλος γεγένηται τής Εκκλησίας, καί πύργος άσειστος τής ευσεβείας, καί καθαιρέτης τού εχθρού, πάσι τοίς νοσούσι καί προστρέχουσι, βλύζων ως εκ κρήνης τά ιάματα, Αυτού ταίς ικεσίαις, εύσπλαγχνε πάσι δίδου τό μέγα έλεος.

Ως κρίνον ευωδίασας, πάσαν διάνοιαν ταίς ηδυπνόοις, οσμαίς τών άθλων σου, γενναίε Μάρτυς, καί απεμείωσας σοφέ, πλάνης τό δυσώδες καί ανέλαμψας, ήλιος καθάπερ εν τοίς πέρασι, πρεσβεύων δωρηθήναι, άπασι σωτηριάν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Θεογεννήτρια, η τόν σωτήριον τεκούσα Λόγον, ρύσαι τούς δούλους σου πειρατηρίων, τού πολεμήτορος εχθρού, φώτισον ημών τά αισθητήρια, ίθυνον ημών τά διαβήματα, πρός τρίβους σωτηρίας, όπως σε πίστει Κόρη πάντες δοξάζωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε καθηλούμενον, ως εθεάσατο η σέ τεκούσα, μόνε Μακρόθυμε, οδυρομένη, δάκρυα έρρει κρουνηδόν, καί τό υπερβάλλον τής χρηστότητας, καί τό συμπαθές τό πρός τόν άνθρωπον, λίαν εκπληττομένη, ύμνει σου τό μακρόθυμον πολυεύσπλαγχνε.

Απολυτίκιον

Ο Μάρτυς σου Κύριε εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, Έχων γάρ τήν ισχύν σου τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τας ψυχάς ημών.

Καί απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες, ως σύνηθες.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τούς Ευψυχίου ευψύχως άδω πόνους. Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Τούς άθλους ευψύχως μάκαρ τούς σούς, Ευψύχιε Μάρτυς, αναμέλπων σέ δυσωπώ, Έχων παρρησίαν τήω ψυχήν μου, τής τών παθών τυραννίδος εξάρπασον.

Ο νούς σου τή νεύσει τή πρός Θεόν, ανένευσε πάντων, τών τού βίου μάκαρ Τερπνών, καί όλος ωραίος απεφάνθη, κατά παθών βασιλεύσας Ευψύχιε.

Υφάνας ιμάτιον σεαυτώ, εξ έργων αρίστων, καί φοινίξας μαρτυρικώς, εστόλισαι τούτω καί παρέστης, ωραΐσμένος Κυρίω Ευτύχιε.

Θεοτοκίον

Σαρκός ομοιώματι γεννηθείς, εκ σού ο Δεσπότης, εκαινούργησε τήν ημών, πεπταλαιωμένην Κόρη φύσιν, καί τούς θνητούς ουρανίους ειργάσατο.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Έμφρονα υπάρχοντα, καταμηνύουσιν άφρονες, σέ δυσμενεί, Άρχοντι αφρόνως, δαιμονίοις λατρεύοντι.

Ύψει μαρτυρίου σοι, προσομιλήσαντι Άγγελος, επιφανείς, σέ παραθαρρύνει, αθλοφόρε Ευψύχιε.

Ψαλλων τώ Κυρίω σου, πάσης χαράς όντως πέπλησαι, Μάρτυς σοφέ, όθεν καί ευψύχως, τό μαρτύριον ήνυσας.

Θεοτοκίον

Ύμνον χαριστήριον, τών αθλητών χορός άδει σοι, Κόρη σεμνή, σου ταΐς οδηγίαις, νικηφόρος γενόμενος.

Κάθισμα Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ευψύχως τόν καλόν, διανύσας αγώνα, ενίκησας εχθρόν, τόν πολέμιον Μάρτυς, βραβείον τά θαύματα, εκ Θεού κομισάμενος, όθεν άπασα, η τών Πιστών εκκλησία, μακαρίζει σε, εν τή παρούση ημέρα, συμφώνως Ευψύχιε,

Θεοτοκίον

Συγχάρητε βροτοί, τή Μητρί τού Κυρίου, αινέσατε αυτήν, ουρανών αι Δυνάμεις, δοξάσατε τήν άχραντον, οι τής γης βασιλεύοντες, δεύτε άπαντες, τών φιλεόρτων οι δήμοι, Χαΐροις είπωμεν, τή Θεοτόκω συμφώνως, πιστώσ ευφραινόμενοι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αγνή, καί πανάμωμος

Κόρη, εν ξύλω ως εώρακεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή
δρακί περιφέρων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ
κατακρίνεται.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριο, κατενόησα τά έργα σου,
καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Χαίρων Μάρτυς διένειμας, πάντα τά υπάρχοντα πενητεύουσι, μαρτυρίου
όλβον άσυλον, καί χαράν αγήρω αντικτώμενος.

Ιερώς φωτιζόμενος, σκότος ανιέρων σύ εστηλίτευσας, αναγκάζειν
πειρωμένων σε, υπαχθήναι πλάνη δεισιδαίμονι.

Ου λιμός ουδέ θάνατος, ουδέ τής παρούσης τρυφής απόλαυσις, τής αγάπης
σε τού κτίσαντος, διαστήσαι Μάρτυς υπερίσχυσαν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα δυνάμεων, τών επουρανίων σύ χρηματίσασα, σαρκικών παθών
υπέρτερον, τόν εμόν Παρθένε νούν ανάδειξον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ
υψηλώ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν φιλόανθρωπε».

Έφερες σαρκός, τάς αικίσεις καρτερώτατα, αναρτηθείς Μάρτυς Ευψύχιε,
παραπλησίως, τώ Δεσπότη πάσης κτίσεως.

Ύμνεις τόν Χριστόν, τάς πλευράς Μάρτυς ξεόμενος, καί τήν δοράν
προσ αφαιρούμενος, ανδρειοτάτης, διανοίας καρτερότητι.

Ψεύδους τήν αχλύν, αληθεία Μάρτυς έλυσας, εν τή σοφία τή τών λόγων σου,
δείξας ασόφους, τούς τή πλάνη ρητορεύοντας.

Θεοτοκίον

Υπέρ τών εις σέ, τάς ελπίδας πάντων Δέσποινα, κεκτημένων απαύστως
πρέσβευε, όπως μελλούσης λυτρωθώμεν κατακρίσεως.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ προς Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι
κακών η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι
ώς, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Χειμάζει μέν τών βασάνων ο όγκος, ουκ ισχύει δέ βυθίσαι σε μάκαρ, τόν γάρ
Χριστόν, καί Θεόν κυβερνήτην, καί αρωγόν επιφέρεις ιθύνοντα, λιμένα σε
προς γαληνόν, τής αυτού βασιλείας Ευψύχιε.

Ωραϊόν σου τό ανάστημα Μάρτυς, τής ψυχής τοίς εναντίοις δεικνύων, ώφθης αυτοίς, φοβερός καταπλήττων, υπομονή τήν εκείνων κακόνοιαν, καί είληφας παρά Χριστού, τών αγώνων τής νίκης τά έπαθλα.

Συλήσαι τόν θησαυρόν οιοόμενος, τής ψυχής σου υπελθών σε εντέχνως, εν δωρεαίς, καί βασάνων ιδέαις, απειπειράτο τό εύτονον λύειν σου, ο τύραννος, αλλά στερρώς, υπομείνας νενίκηκας Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ανόρθωσον συμπτωθέντα με όλον, ώς τοίς πάθεσιν ανοίξαντα θύραν, καί εν τή σή, αγαθή μεσιτεία πρός μετανοίας εισόδους εισάγαγε, καί σώσόν με η τού παντός, τόν Σωτήρα τεκούσα καί Κύριον.

Τό Μαρτύρικόν τού Ηχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευψυχίου τού εν Καισαρεία.

Στίχοι

Εκεί μετήλθεν Ευψύχιον τό ξίφος,
Ού Χριστός ήλθε, Καισαρείας εις μέρη.
Φάσγανον αμφ' ενάτην Ευψυχίου έκταμε λαιμόν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Βαδίου τού Αρχιμανδρίτου, καί τών επτά μαθητών αυτού.

Στίχοι

Επτάς μαθητών συντέμνηται Βαδίω,
Εις ουρανούς δ' έφθασεν, ού Θεός θρόνος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων, τών εν τή αιχμαλωσία τελειωθέντων εν Περσίδι.

Στίχοι

Εις πυρσολατρών γήν εναθλεί Περσίδα
Η χριστολατρών αυχενότμητος φάλαγξ.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αυδησούς μαχαίρα τελειούται.

Στίχοι

Ών αιχμάλωτος Αυδησούς τήν τύχην,
Ηλευθέρωται, τήν σφαγήν διδοός λύτρον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτη σαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Δήμοις Μαρτύρων ηριθμήθης, ταίς χορείαις τε τών θείων Ασωμάτων, αλογησας παθών, τού σώματος τρισμάκαρ, καί αριστεύσας χάριτι, αθλητά Χριστού μεγάλως.

Ω τής καλής σου πραγματείας! δρακός αίματος ηλλάξω γάρ τήν άνω, βασιλείαν σοφέ, εν ή καί αναμέλπεις, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Πύλαι ηνοιγήσαν σοι πόλου, τετμημένω διά ξίφους ανιόντι, καί Αγγέλων χοροί υπήντων σοι Τρισμάκαρ, αναβιώντες, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Όρος Προφήτης Δανιήλ σε, θείω Πνεύματι εκάλεσε Παρθένε, εξ ού ο λίθος Χριστός, άνευ χειρός ετμήθη, καί συντριβήν ειργάσατο, τών ξοάνων τής απάτης.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι, Παίδες εβόων, Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νικητής τυράννων, καί πνευμάτων γέγονας τών ακαθάρτων, καί πιστών ανθρώπων, τās καρδίας πάντοτε καταφωτίζεις, όθεν ευχαρίστως, σέ υμνούντες Ένδοξε, πάντες ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Οι τών σών θαυμάτων, ποταμοί χεόμενοι νοσούντων πάθη, καί ψυχών τās νόσους εξιώνται χάριτι Θεόφρον Μάρτυς, όθεν σου τήν μνήμην, οι πιστοί δοξάζοντες, ανυμνολογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Άπελθων ανδρείως, τό αγώνων στάδιον Μάρτυς εξέσθης, μέχρις αρμονίας, καί αυτής τής ένδοθεν οικονομίας, αλλ' εφάνης όλος, ακλινής ακράδαντος, όθεν τούς στεφάνους, απέλαβες τής νίκης.

Θεοτοκίον

Συμπαθής Παρθένε, η τόν συμπαθέστατον τεκούσα Λόγον, τόν ασυμπαθή με, δωρεάν οικτείρησον απεγνωσμένον, ππαίσμασιν αμέτροις, καί μή επιστρέφοντα, αλλ' εν ραθυμία, τόν βίον δαπανώντα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ικρίω ανηρητήθης, πάθος εικονίζων, τού απαθούς καί τά πάθη μειώσαντος, τών ευσεβών ευσπλαγχνία, Μάρτυς Ευψύχιε.

Ωράθη θαύμα μέγα, σου τή τελειώσει, αντί γάρ αίματος γάλα σύν ύδατι, τής

κεφαλής σου τμηθείσης, Μάρτυς συνέρρευσεν.

Συνήφθης ουρανίαις, Μάκαρ στρατηγίαις, καί συναγάλλη Μαρτύρων τοίς τάγμασι, στεφανηφόρος, καί νύν ημών πρόστηθι.

Ημών τών μεμνημένων, καί επιτελούντων, τήν ιεράν σου πανήγυριν μέμνησο, ταίς πρός Θεόν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Ευψύχιε.

Θεοτοκίον

Φωτί τής μετανοίας, αύγασον Παρθένε, τής αμαρτίας νυκτί με σκοτούμενον, καί ραθυμίας ομίχλη συγκαλυπτόμενον.

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Πομπηίου, Μαξίμου, Μακαρίου, Αφρικανού καί τών σύν αυτοίς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον εν Μάρτυσιν

Πολυώνυμον σύνταγμα, πολυποίκιλα βάσανα, Αθλητῶν υπέμεινε, καρτερώτατα, καί πρός τόν μόνον Θεόν ημών, μετέστη γηθόμενον, μυριάσιν Ιερῶν, Ασωμάτων αγάλλεσθαι, ὡς τοῦ δράκοντος, τάς πολλάς μυριάδας εκνικήσαν, τή ενστάσει τή γενναία, καί τή τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ο περίδοξος Μάξιμος, καί ο μέγας Τερέντιος, ο κλεινός Πομπηῖος, καί Μακάριος, Αφρικανός ο θειότατος, τιμάσθωσαν άσμασι, σύν αυτοίς καί ο λοιπός, τών Μαρτύρων κατάλογος, οι τῷ αἵματι τῷ οικείῳ τήν άνω βασιλείαν, ωνησάμενοι καί δόξης, αδιαδόχου πληρούμενοι.

Ου λιμός ουδέ κίνδυνος, ου ζωή ουδέ θάνατος, τής αγάπης Ἐνδοξοι τοῦ ποιήσαντος, υμάς χωρίσαι κατίσχυσαν, διό εκληρώσασθε, βασιλείαν ουρανῶν, καί τρυφήν αδαπάνητον, καί μή λήγουσαν, μηδαμῶς ευφροσύνην, Αλλ' αιτείσθε, καί ημίν αγαθοδότης, τόν ιλασμόν καί τό έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς πηγῆν αγιάσματος, κιβωτόν σε ως πάγχρυσον, εν Αγίῳ Πνεύματι, απαστράπτουσαν, καθικετεύω καί δέομαι, τήν πάθεσιν έκδοτον, καί αθλίαν μου ψυχῆν, φωταγωγήσον Δέσποινα, ρυομένη με, τής πικράς τυραννίδος τών δαιμόνων, καί οδόν μοι σωτηρίας, παρεχομένη πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ὡς αμνόν σε ελκόμενον, πρός σφαγήν τήν εκούσιον, καθορώσα Δέσποτα η

πανάμωμος, καί πολυῦμνητος Μήτηρ σου, εβόα δακρύουσα, τίς ο δρόμος ο ταχύς; πού απέρχη παμφίλτατε; συνδραμούμαί σοι, συνθανούμαί σοι Λόγε, μή εάσης, τήν ασπόρως σε τεκούσαν, μεμονωμένην καί άτεκνον.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τών αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανών αι δυνάμεις υπερεθαύμασαν, ότι εν σώματι θνητώ, τόν άόρατον εχθρόν τή δυνάμει τού Σταυρού, αγωνισάμενοι καλώς, ενίκησαν αοράτως, καί νύν πρεσβεύουσι τώ Κυρίω ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Πληθύς με σώζοις καλλινίκων Μαρτύρων. Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Πληθύς Αθλοφόρων πανευκλεών, Χριστόν εκδυσώπει, πλήθος έχοντα οικτιρμών, τά πλήθη μειώσαι τών κακών μου, όπως τήν σήν ευφημήσω πανήγυριν.

Λατρεύοντες ζώντι καί αληθεί, Θεώ Αθλοφόροι, τοίς αφύχοις σέβας θεοίς, ουδόλως ενείματε, καί ζώσα, τώ ζωοδότη θυσία προσήχθητε.

Η κύρωσαν δόγμα θεοοστυγές, καί μέσον σταδίου, τεσσαράκοντα Αθληταί, εκήρυξαν Λόγον σαρκωθέντα, τόν αλογίας τόν κόσμον ρυσάμενον.

Θυμόν αλογώτατον δυσσεβούς, τυράννου γενναίως, απεκρούσαντο οι σοφοί, αγάπη τηρούμενοι τή θεία, καί πρός θυμόν κινηθέντες τόν δίκαιον.

Θεοτοκίον

Ἦμνώ σε Παρθένε ότι Θεόν, πανύμνητε μόνη, εσωμάτωσας εκ τών σών, τιμίων αιμάτων Παναγία, καί υπέρ λόγον φρικτώς απεκήσας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Στόμασιν εκήρυξαν, τοίς Ιεροίς αυτών Κύριον, οι Αθληταί, έναντι τυράννων, εναθλούντες στερρότατα.

Μίαν γνώμην έχοντες, οι Αθληταί θανείν είλοντο, διά Χριστόν, καί πολυθειάς, πλάνην πάσαν επάτησαν.

Έλυσαν τόν σύνδεσμον, τής ματαιότητος δέσμιοι, διά Χριστόν, οι περι τόν θείον, γεγονότες Τερέντιον.

Θεοτοκίον

Σώσόν με κυήσασα τόν υπεράγαθον Κύριον, Μήτηρ αγνή, παύσον τής ψυχής μου, πολυτάραχον κλύδωνα.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εξ αιμάτων οικείων οι Αθληταί, εαυτοίς πορφυρίδα βάψαντες, νύν ωραίοι τοίς στίγμασι, τώ Χριστώ προσηνέχθησαν, τρισηλίου δόξης φωτί λαμπρυνόμενοι, καί ημάς φωτίζοντες, αυτούς μακαρίζοντας, όθεν τήν φωσφόρον, καί σεπτήν αυτών μνήμην, τελούντες λαμβάνομεν, ιαμάτων χαρίσματα, Οίς εν πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε γενναίοι τώ Χριστώ, δωρηθήναι άφεςιν τοίς μέλπουσι, καί πιστώσ εκτελούσι, τήν πάμφωτον μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, εξ αχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε έδειξε, τών ανθρώπων πανάμωμε, διά τούτο πάντες, πρός σέ καταφεύγομεν, ιλασμόν πταισμάτων, αιτούμενοι Δέσποινα, καί αιωνιζούσης, λυτρωθήναι βασάνου, καί πάσης κακώσεως, τού δεινού κοσμοκράτορος, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσί σε πόθω, καί πίστει πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μαθητών υπεκρύβη φόβω χορός, οι γνωστοί δέ μακρόθεν ίστανται νύν, μόνη δέ συνέχομαι, καί τή λύπη τιτρώσκομαι, τήν σφαγήν σου τέκνον, ορώσα τήν άδίκον, η Παρθένος έλεγε, τάς όψεις σπαράπτουσα, Δεύρο πάσα κτίσις, νύν τώ τρόμω ληφθείσα, συνάλγησον, θρήνησον, τή Μητρί τού Κυρίου σου, καί σύν φόβω ανάκραξον, Δόξα σοι τώ πάντων Ποιητη, ότι θέλων πάσχεις υπεράγαθε, καί εκουσίως σταυρούσαι, τού σώσαι τόν άνθρωπον.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωραιώθητε μάρτυρες, πόνων επιδόσεσι φαιδρυνόμενοι, υπέρ σάπφειρον χρυσίον τε, καρτεροίς αγώσιν ελαμπρύνθητε.

Ζηφόρον ενέργειαν, εκ ζωαρχικής Τριάδος δεξάμενοι, πάντα πόνον, πάσαν νέκρωσιν, ψυχών καί σωματών απελαύνετε.

Ουκ αρνούμεθα Κύριον, δαίμοσιν αφρόνως ουκ επιθύομεν, οι θεόφρονες εκραύγαζον, ομιλούντες πόνοις καί κολάσεσιν.

Ιαμάτων χαρίσματα, χάριν αδαπάνητον, ρώσιν άπαιστον, αναβλύζοντες Μακάριοι, τών ανθρώπων πάθη θεραπεύετε.

Θεοτοκίον

Σέ πανάμωμε Δέσποινα, πειρασμοίς κυκλούμενος εις βοήθειαν, προσκαλούμαι, Σπεύσον σώσόν με, τόν Σωτήρα Λόγον η κυήσασα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βωόμεν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Καθείλετε τής πλάνης οχύρωμα, Αθλοφόροι, ταίς αναμοχλεύσεσι, τής καρτερίας πανεύφημοι.

Αιμάτων επιρροαίς ξηράναντες, τής απάτης, τόν βυθόν μακάριοι, πάσαν ψυχήν κατηρδεύσατε.

Λογίων τών ενθέων πληρούμενοι, Αθλοφόροι, τών σοφών ελύσατε, τήν αλογίαν εν Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος επέφανεν Άχραντε, τούς ανθρώπους, εκ σου ο υπέρθεος, άνθρωπος Κόρη γενόμενος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν, εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ισχύϊ σου Ιησού νευρούμενοι, εξενεύρισαν εχθρού δυναστείαν, καί δυνατοί, ανεδείχθησαν όντως, δι' ασθενείας σαρκός προσπαλαίοντες, καί ρίψαντες τόν ισχυρόν, οι σεπτοί καί καλλίνικοι Μάρτυρες.

Νενίκηκας, τόν πολυμορφον όφιν, καί τήν τούτου τοίς ποσί σου συντρίψας, ώς αληθώς, κεφαλήν νικηφόρον, τή κορυφή σου διάδημα είληφας, Τερέντιε Μάρτυς Χριστού, τών αγίων Αγγέλων συμμετοχε.

Ιάματα, η σορός τών Μαρτύρων, αναβλύζει, καί τά πάθη καθαίρει, καί τών ψυχών, αποπλύνει τόν ρύπον, καί τών δαιμόνων βυθίζει τάς φάλαγγας, απάντων δέ τών ευσεβών, τάς καρδίας αρδεύει τή χάριτι.

Θεοτοκίον

Κατάσκιον, προεώρα σε όρος, ο Προφήτης Αββακούμ Θεοτόκε, εκ σου Θεός, υπέρ λόγον προήλθε, σεσαρκωμένος, καί κόσμον διέσωσε, τώ κλύδωνι τής χαλεπής, αμαρτίας δεινώς συνεχόμενον.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἴηου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Αφρικανού, Μαξίμου, Πομπηϊου καί ετέρων τριάκοντα ἕξ, ἔτι δέ καί τών περιτόν μακάριον Ζήνωνα καί Αλέξανδρον καί Θεόδωρον.

Στίχοι

Ἐπαθλα ποία τῆς τομῆς Τερεντίω;
Ἄ μή προσέσχεν ὄψις, οὐς ἡ καρδία.
Ἴδωμεν οὐς τέμνουσιν αθλητάς, ὅσοι.
Δεκάς τετραπλή, πρὸς δέ καί ἄλλοι μάλα.
Ασφάραγον δεκάτη γε Τερέντιος εξυπεκάρθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Οσίας Προφήτιδος Ολδᾶς.

Στίχοι

Αφήκεν Ολδᾶ πνεύμα μέλλοντα βλέπον,
Ἡ Πνεύματος γέμουσα θείου πυθία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ιακώβου Πρεσβυτέρου, καί Αζά Διακόνου.

Στίχοι

Τόν Ιάκωβον καί τετμημένον γράφω,
Καί τῆς τομῆς φέροντα μισθόν τό στέφος.
Τμηθεῖς ο Χριστοῦ Λευϊτης, Αζά κάραν,
Χριστοῦ τόν εχθρόν Λευϊαθάν αισχύνει.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις ὄροσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας».

Ἵτα ευήκοα πρὸς θεῖαν, αποπλήρωσιν Χριστοῦ τών προσταγμάτων,
κεκτημένοι Σοφοί, ἐμέλπετε Προθύμως, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Νόμους ενθέους Αθλοφόροι, ἀντεθήκατε προστάγμασιν ἀνόμων, κελυόντων
Χριστόν ἀρνεῖσθαι, ὡ βοώμεν, Ευλογητός εἰ Κύριε ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Μέλη ποιναῖς ἐκδεδωκότες, ἀπηρνήσασθε τό σῶμα δι' ἀγάπην, τοῦ οφθέντος
εν γῆ, καί σάρκα ειληφότος, ὡ μελωδεῖτε Μάρτυρες, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Ἄνω τό ὄμμα διανοίας, ἀνατείναντες Γενναῖοι τᾶς βασάνους, στερροτάτη

ψυχή, ηνέγκατε βοώντες, Ευλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ρεύσαντας πάλαι τοὺς γεννάρχας, παραβάσεως ἀτόπου πλημμελεία, ἐν νηδυί Χριστόν, ἀρρεύστως συλλαβούσα, πρὸς τὴν ζωὴν ἀνήγαγες, τὴν ἀρχαίαν Θεοτόκε.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύρρανος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τοὺτους ἰδῶν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογοῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τυραννικοῦ πρό βήματος, ὁ θεόφρων Τερέντιος, σὺν Ἀφρικανῶ τε, Μάξιμος Πομπήϊος, ὁ θεῖος Μακάριος, καὶ ὁ κλεινὸς θεόδωρος, ἅμα τῇ λοιπῇ τῶν συμμαρτύρων χορεία, Χριστόν ὁμολογούσι, τὸν Σωτήρα τῶν ὅλων, καὶ τοῦτου τὴ ἀγάπη, γενναίως ἐναθλοῦσιν.

ὑπὲρ Χριστοῦ στρεβλούμενοι, καὶ βουνεύροις τυπτόμενοι, καὶ ἀνηλεῶς, οἱ Ἀθληταὶ ξέομενοι, τριβόλοις κεντούμενοι, καὶ τοῖς θηρσί ριπτούμενοι, καὶ πυρακτωθείσιν, ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, φλεγόμενοι ἐβῶν, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῆμα ζωῆς προφέροντες, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, τεθανατωμένους, ἐν τῇ πλάνῃ ἔσωσαν, ἐχθροὺς ἐθανάτωσαν, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν θάνατον, καὶ τὰ φωταυγὴ ἐξεικονίζοντες πάθη, βασάνοις πολυτρόποις, τό μακάριον τέλος, ἐδέξαντο ὑμνούντες, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ κιθάρα εὐρυθμος, κρουομένη τῷ Πνεύματι, καὶ τὰς διανοίας, τῶν πιστῶν ἠδύνουσα, τετράριθμος πέφυκε, τῶν Ἀθλοφόρων θεῖα δεκάς, θεῖον κορυφαῖον, κεκτημένη βοῶντα, Τερέντιον τὸν μέγαν, ἱερεῖς εὐλογοῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην ζώωσον, πεπτωκυῖαν ἀνάστησον, τετραυματισμένην, τὴν ψυχὴν μου ἴασαι, τὴ λόγχη Πανάμωμε, τὴ κεντησάση θεῖαν πλευράν, τοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς σου, σαρκωθέντος Σωτήρος, ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἴαμα βρῦει ἡ σορός, τῶν Μαρτύρων ἐκ πηγῆς θεοῦ Πνεύματος, ἐπαρδομένη αἰί, προθύμως δεύτε ἀπαρυσώμεθα, σῶμα, καρδίαν καὶ ψυχὴν, καθαγιαζόμενοι, καὶ τὸν Σωτήρα Χριστόν, μεγαλύνοντες πιστῶς

φιλομάρτυρες.

Ως άνθη θεία τού αγρού, ώσπερ ρόδα μυστικά εξηνήσατε, καί ευωδίας σεπτής, τήν Εκκλησίαν απεπληρώσατε, πλάνην δυσώδη τού εχθρού, μακράν απελαύνοντες, τή θεία χάριτι, Αθλοφόροι τού Χριστού αξιάγαστοι.

Σήμερον Μάξιμον πιστοί, καί Αλέξανδρον ομού καί Θεόδωρον, Ζήνωνα, Πομπήιον, Αφρικανόν τε καί τόν Τερέντιον, σύν τοις λοιποίς συναθληταίς, πιστώσ ευφημήσωμεν, καί μακαρίσωμεν, ανυμνούντες τά αυτών προτερήματα.

Ήγγικε, πρόσεχε ψυχή, η τού Κτίστου τελευταία επέλευσις, οι θρόνοι τίθενται, καί τό κριτήριο ήδη πάρεστιν, ο δέ Κριτής ως αγαθός, βοά, Ετοιμάσθητε, Σπεύσον ούν βόησον, τών Μαρτύρων σου λιταίς Σώτερ σώσον με.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν ψυχήν μου ταίς δειναίς αμαυρότησι, τών παραβάσεων, εσκοτισμένην καί κινδυνεύουσαν, καί τής ημέρας κοινωνόν, τής θείας ανάδειξον, όπως δοξάζω σε, προστασία τών Πιστών ακαταίσχυντε.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αντίπα, Επισκόπου Περγάμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Χάριν, απαντήσας δαψιλώς, γνώσεως Χριστού Ιεράρχα, εξ ακενώτου πηγής, τού Επιστηθίου τε καί θείου Κήρυκος, ταύτης πάσι μετέδωκας, ανθρώποις αφθόνως, δρόμον ισαπόστολον ανύων Όσιε, όθεν, σύν αυτώ παρρησίαν, έχων πρός Θεόν υπέρ πάντων, τών σέ ευφημούντων καθικέτευε.

Βίον, διανύσας ευκλεή, καί τών αρετών συναθροίσας, τόν πλούτον Όσιε, πλήρης δι' αθλήσεως, καλών πρός Κύριον, ώς ο πρίν εξεδήμησας, Αβραάμ Αντίπα, όθεν καί τής κρείττονος δόξης ηξίωσαι, χαίρων, τού Χριστού συν τοίς μύσταις, καί υπέρ ημών ικετεύων, τών πιστώσ τιμώντων σου τήν άθλησιν.

Έχων, εξ αφθόνων δωρεών, σύ τού Παρακλήτου τήν χάριν, τήν τών ίάσεων, πάθη τά τού σώματος, καί τών ψυχών ημών, επισκέψει σου ίασαι, οδύνας

κοιμίζων, πόνους παύων άπαντας, καί εκλυτρούμενος, πάντας συμφορών καί κινδύνων, τούς τήν σήν Αντίπα τιμώντας μνήμην, καί δοξάζοντας τόν Κύριον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Έχεις, συμπαθείας οικτιρμούς, έχεις ευσπλαγχνίας αβύσσους, θεοχαρίτωτε, τούτοις μου συγκάλυψον τά αμαρτήματα, καί απόπλυνον άπαντα, τόν ρύπτον Παρθένε, εξ απροσεξίας μου τόν προσγινόμενον, όπως, από βλάβης παντοίας, Δέσποινα σωθείς μεγαλύνω, τό σόν εις αιώνας θείον όνομα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, προσηλώθης τώ Σταυρώ, άκακος αμνός ώσπερ Σώτερ, καί εκεντήθης πλευράν, ήλιος εσκότασε, καί γή ετρόμαξε, καί αι πέτραι εσχίσθησαν, ναού δέ ερράγη, θείον καταπέτασμα από τού φόβου σου, όθεν, η τεκούσά σε Μήτηρ, θρήνοις κοπτομένη εβόα, Δόξα τή αφάτω ευσπλαγχνία σου.

Καί απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες, ως σύνηθες, καί τού Αγίου ο Κανών, ού η, Ακροστιχίς.

Τόν φαιδρόν εν Μάρτυσιν Αντίπαν σέβω.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Έχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τώ φέγγει, τής τρισηλίου χάριτος, καταλαμπόμενος, τούς τήν φαιδράν σου ταύτην εορτήν, εκτελούντας καταύγασον, τής τών παθών λυτρούμενος, Μάρτυς Αντίπα αμαυρώσεως.

Ο Λόγος ο τού Θεού σου Πάνσοφε, μάρτυρα γνήσιον τών εαυτού ανέδειξε παθών, τήν δυσσέβειαν τρέποντα, καί τών δαιμόνων άπασαν, τήν πονηρίαν αφανίζοντα.

Νομίμως, τό Ιερόν σου ποιμνιον, όντως εποίμανας, καί επί χλόην Πάτερ τών Χριστού, διδαγμάτων εξέθρεψας, νύν δ' εποπτεύεις άνωθεν, στέφει Μαρτύρων κλειζόμενος.

Θεοτοκίον

Φωτός σου, ταίς αστραπαίς καταύγασον, Κόρη πανάμωμε, τήν εν νυκτί παθών καί συμφορών, συσχεθείσαν καρδίαν μου, δικαιοσύνης Έλιον, πάσιν αρρήτως ανατείλασα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε,

καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ανέβλυσας ποταμούς, διδασκαλίας τούς πιστούς άρδοντας, καί θολερά
νάματα, τής πολυθείας ξηραίνοντας.

Ισχύϊ δυναμωθείς, τού τήν ασθένειαν ημών άραντος, δαιμονικήν έθραυσας,
Ένδοξε ισχύν δι' αθλήσεως.

Δαιμόνων τούς λατρευτάς, σέβειν Θεόν αληθινόν έπεισας, σάρκα θνητήν
Όσιε, πλούτω ευσπλαγχνίας φορέσαντα.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τούς βροτούς, αιχμαλωσίας τού εχθρού Άχραντε, τόν Λυτρωτήν
τέτοκας, όθεν ευσεβώς σέ δοξάζομεν.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Θείοις άνθραξι, θείας αγάπης, αναπτόμενος, μάρτυς, Αντίπα, τής αθείας τήν
φλόγα κατέσβεσας, καί πυρωθέντι βληθείς χαλκουργήματι, πρός τό
ανέσπερον φώς εξεδήμησας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Παραμύθιον, τών θλιβομένων, ιλαστήριον, αμαρτανόντων, σύ ανεδείχθης
Μητροπάρθενε Δέσποινα, τήν γάρ βροτών σωτηρίαν γεννήσασα, πύργος
ισχύος πιστοίς μόνη γέγονας, Όθεν κράζομεν, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρουμένου σου, η γή εσεισθη, νεκρωθέντος σου, τό φώς εκρύβη, καί οι
νεκροί τών δεσμών απελύθησαν, η δέ πανάχραντος Μήτηρ σου Δέσποινα,
δακρυροούσα πικρώς απεφθέγγετο, Τέκνον φίλτατον, υμνώ σου τό μέγα
έλεος, τού σώσαι γάρ βροτούς ταύτα πέπονθας.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Έκκλησία, επί Σταυρού τόν ήλιον τής δικαιοσύνης,
έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ου κατέσεισε τόν πυργον τής σής καρδιάς, παρανομούντων ένστασις,
Μάρτυς αθλοφόρε, όθεν πυρακτούμενος, τώ ζήλω τής πίστεως, ώφθης τού
πυρός δυνατώτερος.

Νυσταγμώ τής αθείας τούς κρατουμένους, επαγρυπνών Πανεύφημε, ταίς
διδασκαλίαις τού Αγίου Πνεύματος, πρός γνώσιν εξήγειρας, τής αληθινής
επιγνώσεως.

Ενεπλήσθης τών τού Πνεύματος χαρισμάτων, εκ θεολόγου στόματος, τού
Έπιστηθίου, όθεν καί ανέβλυσας, τά θεία διδάγματα, πάσι τοίς Πιστοίς Πάτερ

Όσιε.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον ώς πρό τόκου διεφυλάχθης, Παρθενομήτορ άφθορος, τόν Δημιουργόν γάρ, πάντων απεκύησας, εκ σου τό ανθρώπινον, σώμα εκουσίως φορέσαντα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ανήλθες αρετών, εις τό όρος Μακάριε, καί γνώσεως υπεισήλθες, τόν ακρότατον γνώφον, καί τώ Θεώ ωμίλησας.

Ρημάτων σου πλοκαίς, εκ βυθού αθεότητος, εζώγησας Ιεράρχα, πλανωμένους ανθρώπους, καί χάριτι διέσωσας.

Τό μέγα τής Θεού, παρουσίας μυστήριον, κηρύπτων Ιερομάρτυς, κατεσμίκρυνας ύψος, ειδώλων αθεώτατον.

Θεοτοκίον

Υπάρχων εν μορφή, τού Θεού ο υπέρθεος, εσκήνωσεν εν γαστρί σου, τήν μορφήν μου φορέσας, ο Κύριος Πανάμωμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Σταυρώσας, εγκρατεία τά μέλη Μακάριε, τούς εν ασκήσει αγώνας, τοίς αγώσιν έστεψας τών Μαρτύρων, ούς υπέστης, διανοίας Αντίπα στερρότητι.

Ίστασο, πρό βημάτων κηρύπτων τήν σάρκωσιν, τού διά σέ κενωθέντος, καί Πιλάτου βήματι παρασάντος, Αθλοφόρε, καί Σταυρώ τόν εχθρόν θανατώσαντος.

Νέκρωσιν, τού Σταυρώ νεκρωθέντος θεσπέσιε, ποθών Αντίπα εισέδυσ, τώ πεπυρωμένω βοϊ χαλκείω καί θυσιά, νεκρωθείς τώ Κυρίω προσενήνεξαι.

Θεοτοκίον

Άγιος, ο σκηνώσας εν μήτρα σου Κύριος, ο εν Αγίοις Παρθένε, επαναπαυόμενος καί δοξάζων, τους εν πίστει, αληθεί τούτον Κόρη δοξάζοντας.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Τόν ιεράρχην καί κλεινόν μεγαλομάρτυρα, τόν πολιούχον τής Περγάμου τόν πανάριστον, καί κοινού εχθρού αντίπαλον τόν Αντίπαν, κατά χρέος ευφημήσωμεν εν άσμασιν, ως τούς πάσχοντας Οδόντας θεραπεύοντα, πόθω

κράζοντες, χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἴηχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αντίπα, Επισκόπου Περγάμου.

Στίχοι

Ταύρω παλαίεις, καλλιμάρτυς, Αντίπα,
Ὅς σε φλογίζειν, οὐ κερατίζειν έχει.
Χάλκεον ενδεκάτη βληθείς φλέγη, Αντίπα, εις βούν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Τρυφαίνης τής εν Κυζίκω.

Στίχοι

Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκός πηλίνης,
Η πηλόν αυτής τās τρυφάς ηγουμένη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φαρμουθίου.

Στίχοι

Εξήλθε Φαρμούθιος εκ τών ενθάδε,
Φαρμουθί μηνί, δήλον ως Απριλίω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Νέους τρεις Παῖδας, εξεικονίζων Μάρτυς ένδοξε, μέσον ως καμίνου έστης τού δολερώς, πυρωθέντος χαλκουργήματος, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Τή θεία δρόσω, περικυκλούμενος πάντοθεν, όλως ουκ εφλέχθης μέσον ών τού πυρός, ουδέ δαίμοσιν επέθυσας, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Ισχύϊ θεία, τής ηλικίας τό ανίσχυρον, Πάτερ, ενισχύσας άκμων ώσπερ στερρός, πρός τό στάδιον εχώρησας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Πεποικιλμένος, Ιεραρχίας θεία χάριτι, αύθις πορφυρίδι αίματός σου Σοφέ, στολισάμενος ανέδραμες, πρός τά βασιλεία, περιφανώς τά άνω γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Αιμάτων Κόρη, παρθενικών τών σών ενσεσάρκωται, Λόγος ο Πατρι

συνάναρχος τήν ημών, συντριβήν επανορθούμενος, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νούν ουκ εν εσόπτροις καθοράς, ουκ εν αινίγμασι, καλών τό έσχατον, πρός δέ γε πρόσωπον πρόσωπον, παρελθόντων τών εμφάσεων, αναβοών χαρμονικώς, τώ σέ δοξάσαντι, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σέ τού αρχιποίμενος Χριστου, τό θεϊόν πρόβατον, καλώς ποιμάναντα, αυτού τό ποίμνιον πάνσοφε, ως αμνόν οι ανομώτατοι, ολοκαυτούσι τώ πυρί, Αντίπα κράζοντα, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εν πέτρα τών θεϊων εντολών, τά τής καρδιάς σου, ερείσας βήματα, δεινών κολάσεων πνεύματι, αικισμών τε επικλύσεις, ουκ εσαλεύθης, μελωδών Αντίπα πάνσοφε, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Βεβαίως τής δόξης τού Χριστού, Μάρτυς τετύχηκας, Αντίπα πάνσοφε, διπλούν δέ στέφανον έλαβες, ως ποιμήν παναληθέστατος, καί νικηφόρος αθλητής, οίς καί Κοσμούμενος ανακράζεις, Πάντα τά έργα ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ως μήτηρ τού πάντων Ποιητού, ως θεϊόν τέμενος, τού Παντοκράτορος, ως γή ανήροτος άσταχυν, αγεώργητον βλαστήσασα, Παρθένε σώζε τούς πιστώς άεί κραυγάζοντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ άλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε με γαλύνομεν».

Ιεραρχικώς Ιεράρχα, τόν ιερόν ανύσας δρόμον, τήν ιερωτάτην ζωήν σου, Ιερωτάτως σύ καθιέρωσας, τώ ποιητή καί πλάστη σου, Μάρτυς Αντίπα Ιερώτατε.

Ως τών αρετών ταίς ιδέαις, περικαλής γεγεννημένος, δόξη μαρτυρίου Παμμάκαρ, καθωραϊσθης καί μεταβέβηκας, πρός τόν ωραίον Κύριον, θέσει θεούμενος θεόληπτε.

Σήμερον η Πέργαμος χάρει, επί τή θεία πανηγύρει, τού Ιερωτάτου ποιμένος, καί συγκαλείται πόλεις τάς κύκλω αυτής, ή καί ημείς συγχαίροντες, τούτον εν ύμνοις καταστέψωμεν.

Η τών Ιερών σου Λειψάνων, ιερωτάτη Μάκαρ θήκη, μύρον ιαμάτων πηγάζει, δυσώδη πάθη αποδιώκουσα, καί τούς τήν σήν γεραίροντας, μνήμην σαφώς ευωδιάζουσα.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν ανέτειλε Κόρη, εκ φωτοφόρου σου νηδύος, ο Δημιουργός του ηλίου, καί τών αστέρων καί πάσης κτίσεως, όν εκτενώς ικέτευε, φωταγωγήσαι τούς υμνούντάς σε.

Τό Φωταγωγικόν, καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου, Επισκόπου Παρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Ηλίου φαιδρότερον, λελαμπρυσμένη η μνήμη σου, τοίς πιστοίς εξανέτειλε, τήν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Βασίλειε μάκαρ, καί παθημάτων τήν αχλύν, καί τών δαιμόνων σκότος διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν, καί ετησίως γεραίρομεν, τήν αγίαν σου κοίμησιν, τόν Σωτήρα δοξάζοντες.

Βέλει τώ τών λόγων σου, παρανομούντων συστήματα, παμμακάριστε έτρωσας, φωνήν όθεν έδωκαν, ουρανών νεφέλαι, χοροί Ασωμάτων, συνεπεκρότησαν χαρά, τών σών αγώνων τήν καρτερότητα, διό επαγαλλόμενοι, πίστει σύν τούτοις τιμώμέν σε, ως φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτήν ως θερμότατον.

Σοφώς αντικτώμενος, τών επί γής τά ουράνια, καί ρεόντων τά άρρευσα, φθαρτής τε τήν άφθαρτον, αντηλλάξω δόξαν, καί αντ εξορίας, καί πολυτρόπων πειρασμών, τά υπέρ λόγον Θεού βασιλεια, εν οίς καί αγαλλόμενος, σύν Ασωμάτοις Βασίλειε, υπέρ πάντων ικέτευε, τών πιστώς ευφημούντων σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Άνθρακα κυήσασα, όν Ησαίας τεθέαται, τή λαβίδι τό πρότερον, φρικτώς υπεδέξατο, χρόνων δ' επ' εσχάτων, εκ σου Θεοτόκε, σάρκα οφθέντα καί βροτών, τά πάθη πάντα αποκαθαίροντα, πυρί τώ τής θεότητας, τάς αμαρτίας κατάφλεξον, τάς εμάς Θεονύμφευτε, καί παντός ρύπτου πλύνόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως μήτηρ δακρύνουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου

ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλόφρονος, τό
εμόν καταθύμιον.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον, ανέδειξέ σε
τή ποιμένη σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διά τούτο ἐκθήσω τή ταπεινώσει τά
υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ
τώ Θεώ σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

Ε ΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες, ως σύνηθες, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τήν σήν τελευταίην συντόμως μέλπω, Πάτερ.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καί τήν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ
Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τό ἀφραστον φῶς σοι καί τριλαμπές, ἐν τῇ ἀσαλεύτῳ, βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν,
ἀνέτειλε Πάτερ καί δικαίων, ἡ εὐφροσύνη ἀξίως ἐδέξατο.

Ἡνοίγησαν πύλαι σοι τῆς Ἐδέμ, καί Ἀρχιερεῦσι, προσετέθης Ἀρχιερεὺς, καί
τῶν πρωτοτόκων ἐκκλησία, συνηριθμήθης Βασίλειε ἐνδοξε.

Νοός σου τό ὄμμα προκαθαρθείς, ἀνήλθες εἰς ὄρος, ἀρετῆς, ὡς ἄλλος
Μωσῆς, διό καί τόν ὄντα θεωρήσας, προσεκολλήθης αὐτῷ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Σαρκί καθυπόστασιν ἐνωθεῖς, τῇ ἐκ σοῦ ληφθεῖσῃ, ὁ τῶν ὅλων Δημιουργός,
προήλθεν ἀφράστως Θεομήτορ, καί τοῖς βροτοῖς ὁμιλήσαι ἠυδόκησεν.

Ὡδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἶ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἶ τό φῶς, τῶν
ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Ἡ ἀξιοθαύμαστος, καί παναοίδιμος μνήμη σου, ἁρμονικῶς, τά τῶν
Ὁρθοδόξων, κατευφραίνει συστήματα.

Νέφος τό τού σώματος, ἀπεκδυσάμενος Ὅσιε, καί τῶν δεσμῶν,
ἀπολελυμένος, τῷ Θεῷ προσεπέλασας.

Τέλος τό μακάριον, καί τήν ἀπόλαυσιν Ὅσιε, τῶν ἐκλεκτῶν, ὡς ἐκλελεγμένος,

επαξίως απείληφας.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, ουκ αισχυνθήσομαι πάναγνε, Μήτηρ Θεού, έχων σε προστάτιν, τών εχθρών μου ρυσθήσομαι.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὡς ἥλιος ἡμίν, ἡ ἀγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, καί φωτίζει τήν κτίσιν, Βασίλειε θείοις σου, καταυγάζουσα θαύμασιν, ἦν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοώμεν, Καθικέτευε, υπέρ ἡμῶν ἱεράρχα, Χριστόν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ευφραίνεται πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τό ὄνομα τό σόν, καθ' ἐκάστην βοώσα, καί πόθω τάς υψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε, σύ γάρ καύχημα, καί βοηθός καί προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων υπάρχεις Παρθένε, τών πίστει τιμῶντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Λαμπάς ἡ φεραυγής, τοῦ ἡλίου ἐκρύβη, ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀναβάντος σου Λόγε, ἡ κτίσις πάσα ἐφριξε, καί τῷ φόβῳ ἐτρόμαξεν, ἡ δέ Μήτηρ σου, παρισταμένη εβόα, Τέκνον φίλτατον, πῶς ἐκουσίως νεκρούσαι, τό φῶς μου τό ἄδυτον!

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Λιτανεύων πρός Κύριον, τήν ἐπαιρομένην φρένα κατέβαλες, τῆς κακόφρονος αἰρέσεως, καί τήν Ἐκκλησίαν Πάτερ εὐφρανας.

Ἐν σκηναίς ουρανίαις σε, ὁ ἀγωνοθέτης Πάτερ κατώκισε, τήν ἀνένδοτόν σου ἔνστασιν, πρός τοὺς ἀντιπάλους προσδεξάμενος.

Υπέρ τῶν παραδόσεων, τῶν πεφυλαγμένων ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, διωκόμενος υπέμεινας, καί προκινδυνεύων διετέλεσας.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν ὄν ἐκύησας, ἀχραντε Παρθένε τούτον δυσώπη σον, τοίς ἰκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὀρθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σῶσον ἡμᾶς, σύ γάρει Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».

Ἡ ἔνθεος σκηνώσασα χάρις σοι, θεοφόρε, ποιμένα πιστότατον, τῆς Ἐκκλησίας σε ἔδειξε.

Νεκρώσας τῆς σαρκός σου τό φρόνημα, καί τά πάθη, τῆς ζωῆς τῷ πνεύματι,

κατηκολούθησας Ἐνδοξε.

Σωφρόνως καί δικαίως τόν βίον σου, διανύσας, θεόφρον απείληφας, τών αρετών τήν αντίδοσιν.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα πανάγιον τέμενος, απαθείας, τήν πηγγήν εγέννησας,
Παρθενομήτορ πανάμωμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Νυττόμενος τώ τερπνώ, τών ουρανίων πυρσεύματι, τόν θρόνον τόν επί γής,
κατέλιπες Ὅσιε, καί κλήρον ακήρατον, εν γή τών πραέων, ως πραότατος
επλούτησας.

Τής πλάνης καταγελών, τής τών βλασφημίων αιρέσεως, τό θείον καί ευσεβές,
Ορθόδοξον φρόνημα, προθύμως εδίδαξας, τήν εικόνα σέβειν, τού Σωτήρος
αξιάγαστε.

Ο πόθος σου πρός Θεόν, πεπλήρωται παναιοίδιμε, μετέστης γάρ πρός αυτόν,
ενθέως γηθόμενος, καί νύν τās λαμπρότητας, τών Αγίων Πάτερ, εποπτεύεις
καί φαιδρότητας.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως καί φθοράς, λελύτρωσαι τό ανθρώπινον, τόν φύσει ζωοποιόν,
ασπόρως γάρ τέτοκας, Παρθένε πανάμωμε, επ' ευεργεσία, τών πιστώως
ανευφημούντων σε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἴηχου.

Συναξάριον

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βασιλείου,
Ἐπισκόπου Παρίου τού Ομολογητού.

Στίχοι

Χαίρων τελεύτα, Βασίλειε τρισμάκαρ.
Εκεί γάρ ήξεις, ού χαράς πλησθής όσης.
Δωδεκάτη Βασίλειε ταφήϊα δύσσαο νεκρός.

Τή αυτή ημέρα, εν έτει εξακισχιλιοστώ τετρακοσιοστώ πεντηκοστώ,
ανεκομίσθη η τιμία Ζώνη τής υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου από τής
επισκοπής Ζήλας επί τήν βασιλίδα τών πόλεων, επί Κωνσταντίνου καί
Ρωμανού, τών Πορφυρογεννήτων, μετά δέ ταύτα, ύστερον μετετέθη εν τή
αγία σορώ τών Χαλκοπρατειών, κατά τήν τριακοστήν πρώτην τού Αυγούστου
μηνός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Ανθούσης, θυγατρὸς Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου.

Στίχοι

Ρίζης δυσώδους καρπὸς ευώδης μάλα,
Ανθούσα σεμνή γῆς απανθεὶ καὶ βίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δήμη καὶ Πρωτίωνος.

Στίχοι

Πρώτος κεφαλὴν Πρωτίων αφηρέθη,
Μεθ' οὐ κάραν προύτεινε Δήμηθις δημίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ιερομάρτυρος Ἀρτέμωνος.

Στίχοι

Εὔρε στεφάνους ἀρτίμητος Ἀρτέμων
Πρέποντας αὐτοῦ τῆ τετμημένη κάρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων τριῶν Μαρτύρων Μηνά, Δαυῖδ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχοι

Δούλους Θεοῦ τρεῖς Ἀββάδας παθοκτόνους
Τοξεύμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Παῖδες Ἐβραίων ἐν Καμίνω, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς ὄροσον τό πύρ, μετέβαλον βοῶντες, Ἐυλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ω τῆς ἀφράστου ευφροσύνης, ἥς ἠξίωσαι Παμμακάρε ἀπολαύειν, ἐν αὐλῷ φωτί, σκηνοῦμενος καὶ μέλπων, Ἐυλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στέφει τῆς θείας ευπρεπείας, Παμμακάριστε κοσμίως διαπρέπων, συγχορεύεις βοῶν, ταῖς ἀνω στρατηγίαις, Ἐυλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύστης υπάρχων τῆς Τριάδος, μυστηρίων λειτουργὸς ἐπουρανίων, τὸν Δεσπότην ἡμῖν, ἰλέωσαι βοῶσιν, Ἐυλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Εὔας τῆς πρώτης τὴν κατάραν, μεταβέβληκας Ἀγνή εἰς ευλογίαν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα, ὦ πάντες, Ἐυλογητός εἰ κράζομεν, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Νικηταί τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου,

σφόδρα αντεχόμενοι Παῖδες εβών, Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας».

Λυπηρών τού βίου, καί δεινῆς συγχύσεως λελυτρωμένος, τήν χαράν Παμμάκαρ, καί τήν αγαλλίασιν τήν υπέρ λόγον, εκομίσω μέλπων, Ὑμνεῖτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Πατρικῶν δογμάτων, θερμῶς προϊστάμενος τάς γλωσσαλγίας, τῶν βλασφημῶν Πάτερ, ευχερῶς διέλυσας ιεροφάντορ, Ευλογείτε κράζων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ὡς τερπνός ο τόπος, ἐν ᾧ κατεσκήνωσας Ἱερομύστα! ὡς ωραῖον Πάτερ, τό σόν ενδιαίτημα, ο εκπληρώσω! Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν κυριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Προστασίαν πάντες, οἱ πιστοί κεκτή μεθά σε Παναγία, καί ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τῶν δεινῶν λυτρούμεθα, Χριστῷ βοῶντες, Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διά σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ἀγίως σου τόν βίον, Πάτερ διανύσας, καί τόν Θεόν θεραπεύσας τοῖς ἔργοις σου, τῆς ουρανῶν βασιλείας ὄντως τετύχηκας.

Τόν δρόμον εκτελέσας, πίστιν τε τηρήσας, καί τόν ἀγῶνα ἀνύσας Βασίλειε, δικαιοσύνης ἐδέξω χαίρων τόν στέφανον.

Ἐφέσεως τρισμάκαρ, ἔτυχες τῆς θείας, καί τῆς ευκαΐας τού πόθου πληρώσεως, νύν οὖν πρεσβεύων μή παύση υπέρ τῆς ποιίμνης σου.

Θεοτοκίον

Ρευστήν δι' ευσπλαγχνίαν, φύσιν ἐκ γαστρού σου, ο πλαστουργος προσλαβόμενος Ἄχραντε, τῆς ἀφθαρσίας χιτώνα ταύτην ἐνέδυσε.

Τό Φωταγωγικόν, καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μαρτίνου, Πάπα Ρώμης, καί τῶν σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τί σε νύν Μαρτίνε προσφθέγξωμαι; Ορθοδόξων διδαχών, καθηγητῆν πανευκλεή, κορυφαίων ιερών, δογμάτων θείων αψευδώς, τού ψεύδους, αληθέστατον κατήγορον, τού λόγου, γενναιοτάτον συνήγορον, Ιερουργόν ιερώτατον, θαυματουργόν τιμιώτατον, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν Μαρτίνε καλέσωμεν, ποταμόν πνευματικῶν, ναμάτων ἐμπλεων αεί, καταρδεύοντα ψυχὰς, πρὸς ευκαρτίαν νοητῆν, λυχνίαν, ευσεβείας φῶς εκλάμπουσαν, σταλάζον, ὅρος θείαν αγαλλίασιν, θείων λογίων εκφάντορα, πάσης αιρέσεως ἐλεγχον, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν Μαρτίνε προσεείπωμεν, τῆς σκηνῆς τῆς αληθοῦς, Ιερουργόν πανευσεβή, μεσιτεύοντα Θεῷ, καί πλάσματι θεοπρεπῶς, κρατήρα, πόμα θείον αναβλύζοντα, φωστήρα, ζωῆς λόγον ὡς επέχοντα, Δύσεως μὲν εξορμώμενον, Ανατολή δέ φαινόμενον, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί τῶν σῶν καλῶν θαυμαστότερον, θεραπεύεις πάντας Κόρη, καί λυτροῦσαι τῶν παθῶν, απελαύνεις πολεμίων, τὰς αθέσμους προσβολάς, κινδύνων, απαλλάττεις τούς τιμῶντάς σε, καί θλίψεις καταπαύεις Θεονύμφευτε, Χαράς Παρθένε τῆς κρείττονος, πρόξενος γίνου τοῖς δούλοις σου, πρεσβεύουσα, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί τό φοβερόν τούτο θέαμα; ἡ Παρθένος ανεβόα, τῷ Κυρίῳ μητρικῶς, αι ωδίνες ἄς οὐκ ἐγνων, ἐντῷ τίκτειν σε Υἱέ, δριμείαι, καθικνούνται τῇ καρδίᾳ μου, οὐ φέρω, τῷ Σταυρῷ σε προσηλούμενον, ὁράν ὡ φῶς τῶν ὀμμάτων μου, Σπεύσον λοιπόν ἐξανάστηθι, καί δόξασον, τήν φρικτῆν οικονομίαν σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεί μεθ' ἡμῶν, κατὰ τήν σῆν ἐπιείκειαν, μή αποστήσης τό ἐλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλά ταῖς αὐτῶν ικεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τήν ζωήν ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καί τού Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πόνους ἐπαινείν Μαρτίνου κλέος μέγα.
Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Η κεκομμένη, τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ανεμέλπετο, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Πόνους μυρίους, Μαρτίνε υπέμεινας, υπέρ Χριστού τού Θεού, καί νύν εξεδήμησας, προς άπνον ζωήν, καλώς αγωνισάμενος, διό μου τής ψυχής τάς χαλεπάς, οδύνας επικούφισον, όπως ανυμνήσω σε, ευχαίς σου φωτιζόμενος.

Ουσίας δύο, καί δύο θελήματα, καί ενεργείας διπλάς, φέροντα Μακάριε, τόν ένα τής σεπτής, Τριάδος εδογματίσας, Χριστόν τόν υπερούσιον Θεόν, καί τους μή ούτω σέβοντας, πάντας απεκήρυξας, Μαρτίνε Ιερώτατε.

Νενοσηκότας, αλόγως τούς άφρονας, καί επί μόνου Χριστού, έν φρονούντας θέλημα, φρονήσει αληθεί, καί πίστει σεμνυνόμενος, διήλεγξας Μαρτίνε προφανώς, καί χαίρων ανεκραύγαζες, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ο κατά φύσιν, τήν θείαν αόρατος, ωράθη βρέφος εκ σου, άνθρωπος γενόμενος, διπλάς ως αληθώς, θελήσεις ενεργείας τε, προφαίνων υποστάσει εν μιά, ώ πρέσβευε Πανάμωμε, πάντας ημάς σώζεσθαι τούς πόθω σε γεραίροντας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε εμφύτευσον, ταίς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία επικαλουμένοις.

Υπάρχων ανάπλεως πανόλβιε, θείου ζήλου συνήθροισας, Ιεράν Μαρτίνε σύνοδον, καί τό τής Εκκλησίας εκύρωσας δόγμα.

Συνόδου εν μέσω απεκήρυξας, Πύρρον, Σέργιον, Όσιε, τόν Θεόδωρον καί Κύρόν τε, καί τούς σύν εκείνοις Ομοίως ληρωδούντας.

Εκ Ρώμης βιαίως ελαυνόμενος, περιήρχου ως ήλιος, τάς ακτίνας πέμπων Όσιε, τάς τής ορθοδοξίας, καί φωτίζων πάντας.

Θεοτοκίον

Πατρός τόν ομότιμον καί σύνθρονον, υπέρ λόγον εγέννησας, ενεργείας δύο φέροντα, καί δύο τάς θελήσεις, Παναγία Κόρη.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τώ Θεώ από βρέφους ανατεθείς, αρεταίς αυξηθείς τε πνευματικώς, ηξίωσαι διάδοχος, Αποστόλων γενήσεσθαι, ορθοδοξία ποιμάνας, Κυρίου τό ποίμνιον, αιρετικών δέ φάλαγγας ελαύνων πανεύφημε, όθεν επί τέλει, Μαρτυρίου τώ

στέφει, εστέφθης αοίδιμε, αθλητής ως αήττητος, ώ Μαρτίνε θεόπνευστε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Λογισμοίς ολισθαίνων τοίς πονηροίς, εις βυθόν κατηνέχθην αμαρτιών, και στένων κραυγάζω σοι, εκ καρδίας Πανάχραντε, Εν εμοί θαυμάστωσον, τό πλούσιον έλεος, και τής σής ευσπλαγχνίας, τό άπειρον πέλαγος, και τών οικτιρμών σου, τόν αμέτρητον πλούτον, και δός μοι μετάνοιαν, και πταισμάτων συγχώρησιν, ίνα πάντοτε κράζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ και Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο δούλός σου, Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν και Ποιμένα και Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα επί Σταυρού, αδίκως υψούμενον, θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι φίλτατον τέκνον! Υιέ μου γλυκύτατε, πώς υποίσω Λόγε, φρικτόν βλέπειν θέαμα; κόπτομαι τά σπλάγχνα, τήν καρδίαν τιτρώσκομαι, και ου δύναμαι φέρειν, σφαγήν σου τήν άδικον, Αλλ' ο φύσει μακρόθυμος, σπεύσον εξανάστηθι ταχύ, και τήν σήν εκπλήρωσον υπόσχεσιν, όπως δοξάσης Υιέ μου, καμέ τήν τεκούσάνσε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επέβης εφ' ίππους, τούς, Αποστόλους σου Κύριε, και εδέξω χερσί σου ηνίας αυτών, και σωτηρία γέγονεν η ιππασία σου, τοίς πιστώσ μελω δούσι, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αδίκως τού θρόνου, σοφέ τού σου ελαυνόμενος, υπ ανθρωπων αδίκων ο δίκαιος, κακωθήναι προήρησο, όπως τό δίκαιον δόγμα τής, Εκκλησίας, Πάτερ διασώσης αλώβητον.

Ιστάμενος μέσον, παρανομούντων ο έννομος, αθλητής Ιεράρχα θεόληπτε, και υπ αυτών θλιβόμενος και εμπαιζόμενος, και συρόμενος μάτην, έμεινας τόν νούν απαράτρεπτος.

Νηπίων ηγήσω, Πάτερ Μαρτίνε τοξεύματα, παροινίας τών μάτην θλιβόντων σε, και καρτερώς ενήθλησας, περιδονούμενος, και δεσμούμενος μάκαρ, και ταίς φυλακαίς συγκλειόμενος.

Θεοτοκίον

Εν δύο ουσίαις, Θεανδρικός γνωριζόμενον, τής Τριάδος τόν ένα εκύησας, Θεόν ομού και άνθρωπον, θελήσεις φέροντα, καταλλήλως ταίς τούτου, φύσεσι Παρθένε πανάμωμε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν εκ νυκτός αγνωσίας, επί τήν ψυχάλωτον οδόν αεί πλανώμενον, τώ φωτί τώ τής γνώσεώς σου Κύριε, ποδηγών με εν τή τρίβω, τών εντολών σου καθοδήγησον».

Ιερωτάτω σου λόγω, Πάτερ, τό πανίερον σαφώς δόγμα εκράτυνας, καί τό στίφος τών αιρέσεων έτρεψας, υπομένων εξορίας, καί φυλακάς καί θλίψεις ένδοξε.

Νυσταγμόν τοίς σοίς βλεφάροις, Όσιε ουκ έδωκας, έως σκήνωμα γέγονας τού Θεού, καί πάσαν άνεμόχλευσας, τής αιρέσεως τήν πλάνην, μαρτυρικώς αγωνισάμενος.

Μανιωδώς σε ώς θήρες, έσυραν αλύσεσι Σοφε, εχθροί δεσμήσαντες, εν τώ μέσω παικτικώς τής πόλεως, λοιδορούντες βλασφημούντες, καί αναιδώς σοι επεμβαίνοντες.

Θεοτοκίον

Απειρογάμωσ Παρθένε, η τόν απερίγραπτον Θεόν σαρκί κυήσασα, τής σαρκός μου τά πάθη θανάτωσησ, ζώωσησ δέ τήν ψυχήν μου, νενεκρωμένην πλημμελήμασιν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί ππαισμάτων καταιγίς με ταραττει, καί πρός βυθόν βιαίως συνωθει απογνώσεως, αλλά σύ τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ώς τώ Πέτρω, καί εκ φθοράς με ανακάλεσαι».

Ρήγνυται ο πονηρός, θεοφόρε πρό ποδών ιερών σου, καί πονηρών ανθρώπων, τά απύλωτα στόματα, αποφράττονται τώ σώ, λόγω καί δείκνυται διαλάμπον, δόγμα τό θείον υπέρ ήλιον.

Τείνουσί σε αφειδώς, καί σχοινίοις συνδεσμούσιν οι πλάνοι, πλάνην δεσμούντα πάσαν, καί αιρέσεων σύνδεσμον, διαρρήσσοντα δεσμοίς, θείων δογμάτων σου, Ιεράρχα, Πάτερ Μαρτίνε Ιερώτατε.

Ίστασο δικαστικών, πρό βημάτων κατακρίνων τήν πλάνην, τών κηρυπτόντων μίαν τού Χριστού Πάτερ θέλησιν, καί Μαρτύρων προφανώς, καλλωπιζόμενος τώ στεφάνω, τούτων τής δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Νόμοι φύσεως εν σοί, καταλύονται, αρρήτως γάρ τίκτεις, τόν πλαστουργόν τών όλων, Θεοτόκε πανύμνητε, ώς Θεόν τε καί βροτόν, δύο θελήσεισ δέ κεκτημένον, καί ενεργείας Μητροπάρθενε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μαρτίνου Πάπα Ρώμης, τού Ομολογητού, καί τών σύν αυτώ Επισκόπων.

Στίχοι

Ο σήν γεγηθώς σάρκα Σώτερ εσθίων,
Απεκδύσει γέγηθε σαρκός Μαρτίνος.

Αμφί τρίτη δεκάτη θάνε Μαρτίνος περίπυστος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Κυντιλλιανού καί Δάδα.

Στίχοι

Τίνες κεφαλών οίδε κείμενοι δίχα;
Κυντιλλιανός, Μάξιμός τε καί Δάδας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ελευθερίου τού Πέρσου.

Στίχοι

Ελευθέριος ουκ εδουλώθη πλάνη.
Ελεύθερος δέ πρὸς ξίφους ἔστη στόμα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοδοσίου.

Στίχοι

Θεοίς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθεὶς δόσιν,
Ἦχθη Θεοδόσιος τήν ἐπί ξίφους.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ζωΐλου.

Στίχοι

Τόξου βέλει, Ζωΐλε, πληγείς εν ξύλω,
Πλήττεις τόν εισάξαντα τήν φθοράν ξύλω.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τῆ πίστει τῆς Τριάδος, τήν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ».

Οἱ διπλῆς ἐνεργείας, καί θελήσεως Πάτερ Χριστόν στερήσαντες, ἐστέρησάν σε θρόνου, ἐκδόντες ἐξορίας, μακροτάταις κραυγάζοντα, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Υπελθὼν τας χρονίους, φυλακάς, οἶα φύλαξ ἀμώμου Πίστεως, αἰρέσεων τό σκότος, ἐμείωσας καί μέλπειν, τοὺς πιστοὺς κατεφώτισας, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Κρύει καί παγετώ σε, προσπαλαίοντα Πάτερ, καί ἀσθενείαις μακραῖς, υπέθαλπεν ἡ χάρις, ρωννύουσα Μαρτίνε, μελωδούντα τῷ Πνεύματι, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Λέων Πάτερ καθάπερ, πεποιθὼς πρὸς ἀνόμους τομῶς ἐχώρησας, Θεόδωρον καί Κύρον, καί Σέργιον καί Πύρρον, καί τοὺς τούτων ομόφρονas, τῆς τού Χριστοῦ ἀφιστῶν, αγίας Ἐκκλησίας.

Τριαδικόν

Ενιζομένη φύσει, διαιρείται προσώποις η Παναγία Τριάς, Πατήρ ο Παντοκράτωρ, Υιός ο συνυπάρχων, καί τό Πνεύμα τό Άγιον, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός Ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ο θελήσεσι δύο, καί δυσίν ενεργείαις εκ σου Πανάμωμε, τεχθείς ανερμηνεύτως, τούς ούτω συμφρονούντας, διασώζει κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παἶδες εν καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην, καταπατούντες εκραύγαζον, Ευλογείτε τα έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Στενοχωρούμενος Πάτερ ασθενείαις, καί χαλεπαῖς εξορίαις, καί πολυτρόποις κολάσεσι, Μαρτυρίου στεφάνους, ως Μάρτυς απείληφας.

Μακαρισμού ηξιώθης θεολέκτου, δεδιωγμένος Μαρτίνε, δικαιοσύνης εχόμενος, εκδιώξας εκ μέσου τήν άδικον αίρεσιν.

Επικοσμήσας τόν Πέτρου θείον θρόνον, καί τή αυτού θεία πέτρα, τήν Εκκλησίαν ασάλευτον, συντηρήσας Μαρτίνε, σύν τούτω δεδόξασαι.

Τριαδικόν

Γλώσση πυρίνη τών θείων Ασωμάτων, αναλαβόντες τόν ύμνον Άγιος, Άγιος, Άγιος, τή Τριάδι συμφώνως, πιστοί εκβοήσωμεν.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα τών άνω στρατευμάτων, καί Χερουβίμ υπερτέρα, Μήτηρ Θεού χρηματίζουσα, τών παθών τής σαρκός με, υπέρτερον ποίησον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Όρους παρήλθες τής φύσεως, τόν Δημιουργόν συλλαβούσα καί Κύριον, καί πύλη σωτηρίας τώ κόσμω γέγονας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν».

Ιερουργός ιερώτατος, ομολογητής τε καί μάρτυς γενόμενος, Πατριαρχών χορείαις Μαρτίνε μέγιστε, αξίως συναγάλλη, όθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ως φωταυγής Μάκαρ ήλιος, ανατεταλκώς πρός εώαν εκ δύσεως, άπασαν ακτίσι τήν γήν εφώτισας, καί ήλασας τό σκότος, αιρετιζόντων τό βαθύτατον.

Στώμεν εν οίκω Θεού ημών, επανακηρύττοντες άθλους καί παλαιίσματα, καί τας όμολογίας τού ουρανόφρονος, Πατρός ημών Μαρτίνου, καί τούτον πόθω μακαρίσωμεν.

Ήστραψε μάκαρ η μνήμη σου, ημεροφαής ως αστήρ εν τοίς πέρασι, καί πάντας καταυγάζει τούς ευφημούντάς σε, εν ύμνοις επαξίσις, Πάτερ Μαρτίνε

θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον

Φωναίς Πατέρων πειθόμενοι, δύο εν Ουσίαις αγνή καί θελήσεσι, τόν ένα τής Τριάδος εκ σου τικτόμενον, πιστώς ομολογούμεν, καί σέ Παρθένε μεγαλύνομεν.

Τό Φωταγωγικόν, Καί η λοιπή Ακολουθία, η Α' Ώρα καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων, εκ τών εβδομήκοντα, Αριστάρχου, Πούδη καί Τροφίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Λόγω θείας γνώσεως λαούς, αγνωσίας πάνσοφοι, ολοτελώς ελυτρώσασθε, καί προσηγάγετε, σεσωσμένους τούτους, Λόγω τώ εκλάμπαντι, Πατρός εξ αγεννήτου Απόστολοι, Αυτώ πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πούδην καί Αρίσταρχον σοφόν καί τόν θείον Τρόφιμον, τούς αληθείς χριστοκήρυκας, ανευφημήσωμεν, πλάνης γάρ χειμώνα, θέρμη θείας χάριτος, διέλυσαν, καί νύν πρός τό άδυτον, φέγγος εσκήνωσαν, αμοιβάς πόνων δρεψόμενοι, καί μεθέξει, αρρήτω θεούμενοι.

Παύλω εφεπόμενοι κλεινώ, διδασκάλω Ένδοξοι, πολλούς κινδύνους υπέστητε, ειρκτή κλειόμενοι, ομιλούντες πόνοις, ξίφει επί τέλει δέ, τμηθέντες κεφαλάς ενηθλήσατε, Χριστώ πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χωρίον ευρύχωρον Θεού, ουρανών πλατύτερον, τόν σμικρυνθέντα τοίς πάθεσι, καί στενωθέντα με, πειρασμών εφόδοις, εν θλίψεσι πλάτυνον, καί εν στενοχωρίαίς μεγαλυνον, προσηρεμούσά μοι, τά προσπίπτοντα Πανάμωμε, καθ' εκάστην, αύραις τής πρεσβείας σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν, ώ Υιέ, η Παρθένος έλεγεν, επί τού ξύλου ως έβλεπε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν εμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, αλλ' εξανάστηθι, καί συνδόξασον αθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολοι άγιοι, πρεσβεύσατε τώ ελεή μονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν

παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες της ημέρας, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Θείοις Μαθηταίς θεῖον ἐξάδω μέλος.

Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρω πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Θρόνω Θεοῦ παρεστῶτες ὡς λειτουργοί, ὡς αὐτοῦ διάκονοι, ὡς φωστήρες νοητοί, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τοῖς τιμῶσι τὴν ὑμῶν μνήμην Ἀπόστολοι.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ δι' οἶκτον ἐπιφανεῖς, μαθητὰς ἐκλέγεται, καί θεράποντας ὑμᾶς, σὺν ἐτέροις πλείοσιν αὐτοῦ, καταγγέλλοντας Σοφοί, τό θεῖον βούλημα.

Ἰερωτάτη χορεία τῶν ἱερῶν, Χριστοῦ ἐβδομήκοντα, συνταγέντες Μαθητῶν, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν τὴν γῆν, διδασκῶν θεῖω φωτὶ καταλαμπρύνετε.

Ὁ ἱερώτατος Πούδης, Καί ὁ κλεινός, καί σοφός, Ἀρίσταρχος, σὺν Τροφίμῳ φωταυγεῖς, ὡς ἀστέρες ἔλαμψαν ἐν γῆ, τὸν τῆς πλάνης σκοτασμὸν ἀποδιώκοντες.

Θεοτοκίον

Ἴνα τοῦς κάτω τοῖς ἄνω υπερβολή, εὐσπλαγχνίας ἄχραντε, νῦν συνάψη ὁ Θεός, σάρκα προσελάβετο ἐκ σοῦ, καί διέμεινεν ὁ ἦν καί μετὰ σάρκωσιν.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς Ὁμολογίας σου».

Συνόντες Παύλῳ τῷ κλεινῷ, σὺν αὐτῷ πάντα κόσμον, ὡς ἀστέρες ἠλίω, περιήλθετε φωτὶ, κηρύγματος ἱεροῦ, ἀγνωσίας σκότος ἀπελαύνοντες.

Μεγάλους πονοὺς τῆς σαρκός, τὴν ἐπίπονον ἦραν, ἀμαρτίαν ἐκ μέσου, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταί, τὴν ἄπονον τοῖς πιστοῖς, ἐν ὑψίστοις λήξιν μνηστευόμενοι.

Ἀρρήτως ὄντα ἐκ Πατρός, ἐν ἀρχῇ Θεόν Λόγον, ἐπὶ γῆς σαρκωθέντα, οἱ Ἀπόστολοι σαφῶς, κηρύττοντες τὰς ἀρχάς, τοῦ αἰῶνος τούτου ἐξεφάυλισαν.

Θεοτοκίον

Θηλάζεις γάλα τού παντός, τόν τροφέα τού κόσμου, γεννηθέντα αρρεύστως, εξ αχράντου σου γαστρός, καί συντριβέντας φθορά, τούς ανθρώπους πάλιν αναπλάσαντα.

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον**

Τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς ζωηφόρου, πεφυκότες βότρυας, εναποστάζοντας ἡμῖν, οἶνον ζωῆς προσηνέγκατε, ουρανομύσται, Κυρίου Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον

Ρυπωθεῖσαν πάθεσι, τῆς αμαρτίας, τήν ψυχὴν μου ἀχραντε, Θεογεννήτορ ἀγαθή, τῆ σὴ πρεσβεία καθάρισον, σύ γ ἄρ ὑπάρχεις, σωτήριος κάθαρσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Επὶ ξύλου βλέπουσα, προσηλωμένον, τόν Ἀμνόν ἡ ἄμωμος, Ἀμνάς καί Μήτηρ καί ἀγνή, αναβώσα ἐκραύγαζε, Λόγε, ὑμνώ σου τὰ θεῖα παθήματα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἡ ὑπερούσιος, τριάς ὡς τρίφωτον, ἐπανήψε λαμπάδα τούς Ἱεροὺς, Πούδην τε καί Τρόφιμον, καί τόν Ἀρίσταρχον τήν γῆν, θεῖω λόγῳ καταυγάζοντας.

Τού Παύλου ὠφθητε, σοφοί συνέκδημοι, διωγμούς σὺν ἐκείνῳ πολυειδεῖς, καί κινδύνους Ἐνδοξοὶ, διὰ τήν μέλλουσαν ζωὴν, γεγηθότες ὑπομείναντες.

Αἱμάτων ρεύμασι, καθηγιάσατε, πάσαν κτίσιν ἀθλούντες, τὰ ἐναγὴ, αἵματα τοῖς δαίμοσιν, ἐπιφερόμενα, Χριστοῦ, καταπαύσαντες Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου Ἄχραντε, καί καταφύγιον, καί ἀπόρθητον τείχος, καί πρὸς Θεόν, πρέσβις χρηματίζουσα, αἰωνιζούσης με φλογός, καί γεέννης ἐλευθέρωσον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τῷ θεῖω φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Στήλας κατέαξαν καί ναοὺς, τούς εἰδωλικούς οἱ εὐκλεεῖς, οἰκοδομοῦντες ἐν χάριτι, ὡς σκηνήν πεσοῦσαν ταῖς παραβάσεσι, καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοκήρυκες.

Θάλασσαν ἵπποι πανευκλεεῖς, ὄντως χρηματίζοντες Θεοῦ, τῆς ἀθείας τaráξαντες, τούς ἀποπνιγέντας ἐν ταύτῃ πρότερον, κηρύγματι τῷ θεῖῳ ἀνεζωώσατε.

Ἐπισκοπούμενοι πρὸς Θεοῦ, θεῖαις ἐπισκέψεσιν ὑμῶν, τούς ἐν οδύνῃ

τυγχάνοντας, ειδωλομανίας καί κινδυνεύοντας, εσώσατε σωτήρες ημών γενόμενοι.

Θεοτοκίον

Ιερωτάτως ο Ιερός, πάλαι Ησαίας φωτισθείς, Πνεύματι θείω εβόησεν, ιδού η Παρθένος, έξει σαρκούμενον, Θεόν δι' ευσπλαγχνίαν τόν απερίληπτον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βιώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ο πάνσοφος Τρόφιμος, καί Αρίσταρχος ομού, καί Πούδης ο θαυμάσιος, ως μαθηταί τού Λόγου καί ιεροί, τού Παύλου συνέκδημοι, Ιεραίς μελωδίαις ευφημείσθωσαν.

Ναμάτων ανάπλεοι, τών τού Πνεύματος Σοφοί, ως αληθώς υπάρχοντες, πάσαν ψυχήν ηρδεύσατε διδασκαίς, εκ μέσου ποιήσαντες, τόν φλογμόν τής απάτης θεία χάριτι.

Ενούμενοι πνεύματι, μερισμόν ούδ εν αυτώ, τώ μερισμώ τού σώματος, εσχήκατε, ομού γάρ τας κεφαλάς, σύν Παύλω τώ κήρυκι, απετημήθητε τούτω κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον

Ξένη σου η σύλληψις, ξένη Κόρη καί φρικτή, η υπέρ νούν σου γέννησις, τούς ξενωθέντας πάντας από Θεού, αυτώ καταλλάπτουσα, καί τό κάλλος τό πρώην απονέμουσα.

Το Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών εβδομήκοντα, Αριστάρχου, Πούδη καί Τριφίμου.

Στίχοι

Τιμώ τόν Αρίσταρχον ως αριστέα,
Καλώς αριστεύσαντα μέχρι καί ξίφους.
Πού δή μετέστης, ως απετημήθης, Πούδη;
Πού δή μετέστην, ή πρός άφθαρτον κλέος;
Τρυφήν Τρόφιμος ουρανού ποθών άκρως,
Τροφή προσήκται τώ τεθηγμένω ξίφει.
Τή δεκάτη δέ μαθηταί απήραν καί γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αρδαλίωνος τού Μίμου.

Στίχοι

Νύν Μίμος όντως Αρδαλίων ή πάλαι.
Μιμούμενος γάρ Μάρτυρας, τό πύρ στέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος.

Στίχοι

Αιώνος ήρας τούδε τήν Θωμαΐδα,
Τό τής Γραφής, μέλλοντος αιώνος Πάτερ.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοδόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε δοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ασεβείας κατεσβέσατε τήν κάμινον, όμβροις σεπτού κηρύγματος, ως Απόστολοι, ως δέ θείοι όντες, Αθληταί, αιμάτων ροαίς ειδωλικήν, ύλην εφλέξατε Σοφοί, όθεν δοξάζεσθε.

Διελθόντες ως υπόπτεροι γήν άπασαν, Απόστολοι πανεύφημοι, θείον κήρυγμα τών εθνών εσπείρατε ψυχαίς, ως άριστοι όντες γεωργοί, καί ώσπερ σίτον τώ Χριστώ, πάντας προσήξατε.

Ωραιώθητε ωραίοις υμών στίγμασιν, Αρίσταρχε καί Τρόφιμε, ελαμπρύνθητε υπέρ πάντα δόκιμον χρυσόν, σύν Πούδη τώ όντως θαυμαστώ, διά παντός υπέρ ημών, εκδυσωπούντες Χριστόν.

Θεοτοκίον

Μακαρία εξ Αγίου ώφθης Πνεύματος, Βουλής μεγάλης Άγγελον, σωματώσασα, τόν τούς θείους τούτους μαθητάς, τώ κόσμω ως θείας αστραπάς, εξαποστείλαντα Σεμνή, φωταγωγήσαι πιστούς.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Εκτεμόντες τας ρίζας τής αθεότητος, τή δρεπάνη τή θεία κατεφυτεύσατε, πίστιν αληθή, καί τελείαν επίγνωσιν, ταίς τών ευσεβούντων, καρδίαις θεηγόροι.

Λόγω θείω καρδίας κατενεώσατε, καί τής γνώσεως σπόρον καταβαλόμενοι, άσταχυν Σοφοί, πολύχουν εθερίσατε, τών διασωθέντων, Απόστολοι τό πλήθος.

Οι ακλόνητοι στύλοι τής Εκκλησίας Χριστού, τής αμπέλου τής θείας οι θείοι βότρυες, οι τόν γλυκασμόν, τής ζωής αποστάζοντες, Αρίσταρχος καί Πούδης, καί Τρόφιμος τιμάσθω.

Θεοτοκίον

Συντριβείσαν Παρθένε τήν ανθρωπότητα, ανεκαίνισας όλην καινή λοχεία σου, φύσεως θεσμούς, υπέρ φύσιν καινίσασα, κεχαριτωμένη, Θεού τού ζώντος Μήτηρ.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Ισχύς αφήρηται τού αλάστορος, πέπτωκε δέ τό τούτου επαιρόμενον φρύαγμα, ασθενεία σαρκός γάρ οι Άγιοι, τούτω περιπλακέντες, έτρεψαν ώλεσαν, και τής τυραννίδος τής αυτού πιστούς ερρύσαντο.

Ως χούν τήν πλάνην εξελεπτύνετε, πανευκλείς φωστήρες οικουμένης Απόστολοι, και Αγγέλων συμπολίται ώφθητε, μέλλοντες σύν εκείνοις, Άγιος, Άγιος, Άγιος ο Πατήρ, και ο Υιός, και Πνεύμα Άγιον.

Σαρκός ιώμενοι αρρωστήματα, και ψυχικά Απόστολοι Κυρίου νοσήματα, και τελούντες εξαίσια θαύματα, πάντας τούς εν αγνοία προσεφειλκύσατε, γνώσεως πρός φώς αληθινόν, όθεν δοξάζεσθε.

Η θεία μνήμη υμών εκλάμπασα, τήν τού Χριστού φαιδρύνει Εκκλησίαν Απόστολοι, ην ταίς θείαις υμών παρακλήσεσι, ρύσασθε πάσης βλάβης τής τών αιρέσεων, σκέποντες απήμονα λαόν τόν ευσεβόφρονα.

Θεοτοκίον

Φλογός γεέννης με ελευθέρωσον, η υπέρ νούν τό πύρ αποτεκούσα τό άστεκτον, και ψυχήν μου πρός πόθον επάναψον, άχραντε τού ελθόντος πύρ επιγνώσεως, Κόρη επί γής επιβαλείν, θεοχαρίτωτε.

Τό Φωταγωγικόν, και η λοιπή Ακολουθία και Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Πρός επίτονα σκάμματα, πρός πολύπλοκα θήρατρα, πρός δεινά παλαίσματα, Κρήσκη πάνσοφε, γενναιοφρόνως εχώρησας, σαρκός μή φεισάμενος, αλλ' ελόμενος θανείν, διά πόθον τόν ένθεον, όθεν πάσα σε, η

Χριστού Εκκλησία μακαρίζει, εκτελούσά σου τήν μνήμην, Μεγαλομάρτυς πανένδοξε.

Ωμοτάτως ξέομενος, καί πλευράς ορυπτόμενος, καί μαστίγων πλήθεσι, δαπανώμενος, ουκ εξηρνήσω τό όνομα, Χριστού τό σεβάσμιον, Αθλοφόρων καλλονή, Εκκλησίας ευπρέπεια, διά ταύτά σε, εν αινέσει τιμώμεν τήν αγίαν, εορτάζοντές σου μνήμην, καί προσκυνούντες τά λείψανα.

Ιερώς πυρπολούμενος, τή αγάπη τού Κτίσαντος, Κρήσκη παναοίδιμε, μέσον ίστασο, πυρός μηδόλως φλεγόμενος, εις χείρας δέ πάνσοφε, εναπέθου τού Θεού, τό μακάριον πνεύμά σου, όθεν είληφας, τούς στεφάνους τής νίκης, ικετεύων, ιλασμόν αμαρτημάτων, λαβείν τούς πόθω τιμώντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Θεού Μήτηρ άφθορος, καί αγνή καί πανάμωμος, καί αγιωσύνη πάση ασύγκριτος, τόν εναγή καί ακάθαρτον, καί πάσης αισχροτήτος, παρανόμου καί δεινής, ευρετήν εγχειρήσεως, μή απώση με, μή εάσης με όλως απολέσθαι, αλλά ρύσαι τών παθών με, καί επιστρέφοντα σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον, εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον

Ο μάρτυς σου Κύριε εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, Έχων γάρ τήν ισχύν σου τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, αυτού ταίς ικεσίας Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής ημέρας, ως σύνηθες, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Κρήσκεντα πηγήν θαυμάτων επανέσω.

Ποίημα. Ιωσήφ.

Ωδή α' Έχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Κροτήσωμεν, ευσεβώς γηθόμενοι, τή μνήμη σήμερα, τού αθλητού καί Μάρτυρος πιστοί, Ιερώς εναθλήσαντος, καί τόν τού σκότους άρχοντα,

τροπωσαμένου θεία χάριτι.

Ρεόντων, παραδραμών τό άστατον, Μάρτυς πολύαθλε, πρός αικισμούς και μάστιγας σαυτόν, Ολοψύχως εκδέδωκας, και νικητής γενόμενος, στεφηφορών Θεώ παρίστασαι.

Ημέραν, χαρμονικήν τελέσωμεν, πανηγυρίζοντες, εν τή αθλήσει σήμερον πιστοί, τού θεόφρονος Κρήσκεντος, και τά σεπτά παλαίσματα, τούτου τιμήσωμεν γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Σαρκούται, υπερβολή χρηστότητος, εκ σου ο Κύριος, και δι' ημάς οράται καθ' ημάς, ο τή φύσει απρόσιτος, όν εκτενώς ικέτευε, υπέρ ημών Αγνή πανάμωμε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, και καταφυγή και στερέωμα».

Κρεμάμενος τούς ξεσμούς, ρωμαλεότητι νοός ήνεγκας, τό τής φθοράς Ένδοξε, πάχος προφανώς εκδυόμενος.

Ενεύρου σε Ιησούς, αγωνιζόμενον στερρώς Ένδοξε, και τής σαρκός έφηρες, πόνους ρωμαλέω φρονήματι.

Νυπτόμενος αληθώς, τή αγαπήσει τού Χριστού ένδοξε, Κρήσκη στερρώς ήθλησας, πόνους αφειδήσας τού σώματος.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην εν γυναιξίν, ανερμηνεύτως τόν Θεόν τέξασαν, τήν τού παντός Δέσποιναν, Ιερολογίαις τιμήσωμεν.

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Τών αιωνίων αγαθών κληρονόμος, αποδειχθείς δι' ευσεβούς μαρτυρίας, Μεγαλομάρτυς ένδοξε παρίστασαι, δόξη λαμπρυνόμενος, τού Δεσπότη τών όλων, όθεν τήν αγίαν σου εορτάζομεν μνήμην, τήν τών πταισμάτων λύσιν αθλητα, Κρήσκη ζητούντες, λαβείν ταίς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, εί μή γάρ σύ προϊστατο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσοúτων κινδύνων; τις δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω βλέπειν σε Σταυρώ τεταμένον, Μητηρ η σή Παμβασιλεύ ανεβόα, όν υπέρ φύσιν τέτοκα Υιόν και Θεόν, οίδα γάρ σου Δέσποτα, τό φιλόανθρωπον οίδα, όπως πάσχεις ένεκα, τής βροτών σωτηρίας, αλλούνου σθένω Τέκνον μητρικής, φέρειν οδύνας, σταυρώ καθρρώσά σε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον, τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αναρτώμενος εν ξύλω γενναιοφρόνως, τούς αικισμούς υπέφερες, Μάρτυς αθλοφόρε, πάθος γάρ εικόνιζες, τό θείον καί άχραντον, δι' ού τήν απάθειαν εύρηκας.

Παριστάμενος ενώπιον τών τυράννων, τό τού Κυρίου όνομα, πίστει αδιστάκτω, Κρήσκη ωμολόγησας, καί χαίρων ενήθλησας, όθεν ευσεβώς σε γεραίρομεν.

Ηκολούθησας τοίς ίχνεσι τού Σωτήρος, καί τά αυτού σωτήρια πάθη εικονίσας, μάστιγας υπήνεγκας, καί βίαιον θάνατον, Μάρτυς αθλοφόρε αοίδιμε.

Γενναιότητα κατέπληξας τούς αθέους, υπομονής τε σώματος, Κρήσκη θεηγόρε, τόν τής νίκης στέφανον εδέξω πανόλβιε, καί τήν δι' αιώνος απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Η τόν Κύριον απάντων τών ποιημάτων, υπερφυώς κυήσασα, επ' ευεργεσία, τού ιδίου πλάσματος, η πάναγνος Δέσποινα, αξιοπρεπώς μακαρίζεται.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, είς τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ναμάτων ζωτικών, τών τού Πνεύματος έμπλεως, γενόμενος τής κακίας, απεξήρανας Μάρτυς, τά ρεύματα θεόπνευστε.

Θανάτω τήν ζωήν τήν αγήρω κτησάμενος, πανεύφημε αναβλύζεις, δωρεάς αθανάτους, τοίς πίστει προσιούσί σοι.

Αιμάτων σου ροαίς, ιερώς φοινισσόμενος, καί στίγμασιν αθλοφόρων, καλλυνόμενος Μάρτυς, ως άστρον αναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ής τής φθοράς ελυτρώθημεν, πανύμνητε Θεοτόκε, καί βοώμέν σοι, Χαίρε, Μαρτύρων αγαλλίαμα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Μέλεσιν, εδοξάσθη τοίς σοίς ο Δεσπότης σου, Κρήσκη θεόπνευστε Μάρτυς, διά τούτο νύν σε αντιδοξάζει, εν σημείοις, καί πολλοίς θαυμασίοις καί τέρασιν.

Άνθραξι, τής αγάπης Κυρίου πυρούμενος, διά πυρός υπεδέξω, Μάρτυς αθλοφόρε τό θεϊόν τέλος, καταφλέξας, πολυθέου απάτης τό άθεον.

Τίμιος, εναντίον Κυρίου ο θάνατος, σού παμμακάριστε Κρήσκη, ανεφάνη, μέσον πυρός γάρ ώφθης, μεγαλύνων, καί δοξάζων Θεόν ακατάφλεκτος.

Θεοτοκίον

Ως θρόνον, τού Δεσπότη τών όλων πυρίμορφον, υμνολογούμέν σε Κόρη, καί τερπνόν παλάτιον καί λυχνίαν, καί παστάδα, καί θεόδεκτον άχραντε τράπεζαν.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος, τού εν Μύροις τής Λυκίας.

Στίχοι

Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τού πυρός μέσον,
Ηγούμενον λειμώνα τερπνόν τήν φλόγα.
Κάτθανε καί Κρήσκης πέμπτη δεκάτη πυρί λαύρω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών, Βασιλίσης καί Αναστασίας.

Στίχοι

Αμνού Θεού σφάπτουσιν αμνάδας δύο,
Αναστασίαν καί Βασιλίσαν άμα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Λεωνίδου, Επισκόπου Αθηνών.

Στίχοι

Σκότος συνέσχε τάς Αθήνας αθρόον,
Δύναντος αυταίς ηλίου Λεωνίδου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοδώρου Πρεσβυτέρου, καί Παυσολυπίου.

Στίχοι

Παυσολυπίω καί Θεοδώρω θύτη,
Δώρόν τι παυσίλυτον όντως τό ξίφος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας
μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ
τής δόξης σου Κύριε».

Νέους τρείς Παίδασ, εξεικονίζων Μάρτυς ένδοξε, μέσον τού πυρός εβλήθης,

διά Χριστόν, καί τό τέλος τό μακάριον, εν τούτω δέδεξαι, υμνολογών Θεόν παμμακάριστε.

Εν μέσω έστης, φλογός αστέκτου χρυσός ως όβρυζος, πίστει εξαστράπτων Μάρτυς αληθινή, καί φωτίζων τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Πυρός παμμάκαρ, δυνατωτέραν έχων έντασιν, μέσον εμβληθείς πανεύφημη τής φλογός, απερίτρεπτος διέμεινας, πλάνης τούς άνθρακας αποσβεννύων, Κρήσκη πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα, τών Χερουβίμ ώφθης Πανάμωμε, λόγω συλλαβούσα Λόγον τόν τού Πατρός, όν υμνούντες ανακράζομεν, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ιδεΐν εφιέμενος Χριστόν, στολαίς εφαιδρυνας, τών αρετών σεαυτόν, εξυφανθείσαις σοι άνωθεν, καί παρίστασαι γηθόμενος, τώ αθανάτω Βασιλεί βωών Πανόλβιε, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νοός καρτερία τόν πικρόν, υπέστης θάνατον, πυρί οππώμενος, ως άρτος Ένδοξε ήδιστος, τού τών όλων Βασιλεύοντος, ώ παριστάμενος βοάς, αγαλλομένη ψυχή, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ειληφώς παρά Θεού σαφώς, τήν χάριν Ένδοξε λύειν νοσήματα, διώκειν πνεύματα πάντοτε, τήν ψυχήν εξασθενούσάν μου, αμαρτιών ταίς προσβολαίς, ίασαι δέομαι, ίνα κράζω, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Στίγμασι πολλοίς ωραΐσθεις, υπήλθες Άγιε, τό πύρ τό άστεκτον, καί ως οχήματι ένδοξε επιβάς τούτω, ανέδραμες, προς όν επόθησας Θεόν, μέλπων γηθόμενος, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα! πώς τέτοκας Θεόν βροτόν γενόμενον, θεοχαρίτωτε; πώς ακατάφλεκτος έμεινας, πύρ τό άστεκτον χωρήσασα; χαριστηρίοις σε φωναίς, όθεν δοξάζομεν καί βωώμεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ιερολογίαις σε θείαις, Μάρτυς Χριστού ανευφημούμεν, ως τώ Βασιλεί τών αιώνων, υπερβαλλόντως ευαρεστήσαντα, καί καθελόντα ξόανα, τής απωλείας ανδρικώτατα.

Ως υπερφυείς σου οι πόνοι! ως ευκλείς σου οί ιδρώτες! ούς υπενεγκών διά Χριστόν, αρρήτου δόξης Μάρτυς ηξίωσαι, υπέρ ημών δεόμενος, τών ευσεβώς μακαριζόντων σε.

Σήμερον η πόλις Μυρέων, περιφανώς πανηγυρίζει, άδουσα τούς άθλους σου Μάρτυς, καί τούς κινδύνους καί τά παλαίσματα, άπερ γενναίως ήνεγκας, υπέρ Χριστού αγωνισάμενος.

Ημεροφαή ως αστέρα, η Εκκλησία σε γνωρίζει, θείαις φρουκτωρίαις τόν κόσμον, Μεγαλομάρτυς περιουγάζοντα, όθεν τελεί τήν μνήμην σου, τήν φωτοφόρον ευφημούσά σε.

Θεοτοκίον

Φως ημίν ανέτειλε Κόρη, εκ φωτοφόρου σου νηδύος, ο Δημιουργός τού ηλίου, καί τής σελήνης Χριστός ο Κύριος, όν εκτενώς ικέτευε, φωταγωγήσαι τάς ψυχάς ημών.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου, καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων μαρτύρων γυναικών, Αγάπης, Ειρήνης, καί Χιονίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Πανεύψημοι Μάρτυρες

Παρθένοι νεάνιδες σεπτών, αρετών επώνυμοι, καί αρεταίς εκτρεφόμεναι, πρός τόν ακρότατον, ευσεβείας όρον, ανδρικώς εφθάσατε, καί νύν πρός ουρανόν ανεδράμετε, Χριστώ πρεσβεύουσαι, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Παρθένοι νεάνιδες σαφώς, Εύας τής προμήτορος, επιτηδείως κομίζεσθε, πόθον θεώσεως, ανενδότην νεύσει, πρός Θεόν θεούμεναι, καί θείας θεωρίας πληρούμεναι, καί νύν πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Γενναίω φρονήματι Χριστόν, ως ενστερνισάμεναι, τόν ισχυρόν κατεπάτησαν,

αι γενναιόφρονες, τόν τήν Εύαν πάλαι, δόλω απατήσαντα, καί τούτον κατά κράτος νικήσασαι, Χριστώ πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινώς, τήν ψυχὴν μου πάθεσι, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ τόν ἀκέστορα, καί Σωτήρα πάντων, τόν Χριστόν κυήσασα, τόν πάσαν μαλακίαν ἰώμενον, τόν τραυματίσαντα, διαβόλου τήν κακόνοϊαν, καί θανάτου, ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τήν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γήν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τά θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τείχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταίς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τᾶ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τῶν Ἁγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ προσοίσω Μάρτυσι θεῖον μέλος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τόν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Χάριν μοί ουρανόθεν, Μάρτυρες Κυρίου νύν αἰτήσασθε, τήν υμῶν ευφημοῦντι, ἐπὶ γῆς φωτοφόρον πανήγυριν.

Ρήξασαι προσπαθείας, σαρκικῆς δεσμᾶ ἐν θείῳ Πνεύματι, τῷ Χριστῷ αἱ Παρθένοι, συνεδέθησαν σθένει θεότητος.

Ἴσχυσεν ὁ Βελίαρ, απατήσαι πρὶν τήν Εύαν σεπταί Μάρτυρες, ἀλλά νύν κατησχύνθη, τοῖς ποσίν υμῶν ὄντως πατούμενος.

Σώμασιν ἡγνισμένοις, ἐκ Παρθένου Κόρης τόν ἐκλάμπαντα, θεραπεύσασαι Λόγον, αἱ Παρθένοι, σὺν τούτῳ ευφραίνονται.

Θεοτοκίον

Τίκτεις ανερμηνεύτως, ὄν Πατήρ αρρεύστως απεγέννησε, καί μαζοίς διατρέφεις, τόν τά σύμπαντα τρέφοντα Δέσποινα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἶ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἶ τό φῶς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Ὅμβροις θείου Πνεύματος, καταρδεύόμεναι στάχυας, μαρτυρικούς, θεία γεωργία, αι Παρθένοι εξήνθησαν.

Υπέρ τά ορώμενα, τά μή βλεπόμενα στέργουσαι, τούς ορατούς, καί τούς αοράτους, ετροπώσαντο δαίμονας.

Πύρ ουκ επποθήητε, προσαναπτόμεναι Πνεύματος, θείω πυρί, ὅθεν ιαμάτων, θείαν δρόσον πηγάζετε.

Θεοτοκίον

Ρήξον τών ππαισμάτων μου, δεινόν χειρόγραφον Δέσποινα, η τά δεσμά, λύσασα τού, Ἄδου, τή ασπόρω κυήσει σου.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Νυμφευθείσαι Κυρίω θεοπρεπώς, ὡσπερ προίκα τό αίμα καί τήν αὐτή σφαγήν, προσηνέγκατε, αθληφόροι Νεάνιδες, καί νυμφώνος θείου, αξίως ετύχετε, φωτισμού αρρήτου, απαύστως πληρούμεναι, ὅθεν τήν αγίαν, καί σεπτήν υμών μνήμην, τελούντες εν πνεύματι, τόν Σωτήρα δοξάζομεν, καί πιστῶς ανακράζομεν, Πρεσβεύσατε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τών ππαισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τῷ κόσμῳ εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εν αγκάλαις φέρεις, τόν πάντα βαστάζοντα, τόν τροφοδότην πάντων καί πλάστην τής κτίσεως, ὅθεν δυσωπῶ σε, παναγία Παρθένε, Εν ὥρα τής κρίσεως, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, Πρό προσώπου τού Κτίστου μου, δώρησαί μοι τότε τήν σήν, φιλανθρώπως ταχινήν βοήθειαν, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα επί Σταυρού, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταυρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Η πιστῶς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί ππαισμάτων δώρησαι τήν ἀφεσιν, τοίς προσκυνοῦσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Οι τού σώματος έρωτες, έρωτι τώ θείω υποχωρήσαντες, καταγωγή τού Πνεύματος, τάς Χριστού Παρθένους απειργάσαντο.

Συμφωνία θεόφρονι, τοίς υπεναντίοις αντιπαζάμεναι, νίκην θείαν απηνέγκασθε, καί στεφάνων θείων η ξιώθητε.

Ο χορός ο μακάριος, τών αιιπαρθένων πυρί σππώμενος, ευωδία προσενήνεκται, τώ εκ τῆς Παρθένου ανατείλαντι.

Ιερώς ώσπερ άκακοι, ήγεσθε αμνάδες θύεσθαι πάνσεμνοι, ουκ ερίζουσαι, ου κράζουσαι, αλλά προαιρέσει θανατούμεναι.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον Κύριον, έτεκες Κυρία πάσης τῆς κτίσεως, όν ικέτευε ρυσθήναι με, εχθρού Παναγία κυριεύοντος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν φιλάνθρωπε».

Ώρθρισαν Ομού, πρός Χριστόν τό φώς τό άδυτον, αι Παρθένοι αί θεόφρονες, καί υπέρ φέγγος, τού ηλίου κατηυγάσθησαν.

Μέλη ανδρικόως, εκδεδώκατε πρός βάσανα, βασανίσασαι τόν τύραννον, τή καρτερία, αξιάγαστοι τῆς πίστεως.

Άνθος ιερόν, τών Μαρτύρων ανεδείχθητε, ευωδιαν θείας γνώσεως, τή Εκκλησία διαπνέουσαι πανεύφημοι.

Ρήμασιν υμών, ο μέγалаυχος πεφίμωται, καρτερία δέ νενίκηται, καί αφανεία, παρεπέμφθη παναοίδιμοι.

Θεοτοκίον

Τέλος μοι χρηστόν, προσγενέσθαι Κόρη πρέσβευε, όπως φύγω τάς μενούσας με, ατελευτήτους, τιμωρίας καί σωθήσομαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Υπέμειναν τῆς σαρκός τάς οδύνας, καί πυρός τάς Τιμωρίας ανδρείως, αι τού Χριστού, αθληφόροι καί νύμφαι, η Χιονία Αγάπη Ειρήνη τε, καί στέφανον τόν ευπρεπή, καί τήν άρρητον δόξαν απέλαβον.

Συρόμεναι επί γῆς ὡσπερ λίθοι, κατεστρέψατε Παρθένοι τῆς πλάνης, οικοδομήν, πάσαν σθένει τοῦ Λόγου, καί πρὸς ναόν ἐνεχθείσαι τὸν ἅγιον, παρίστασθε περιχαρῶς, τῷ δεσπόζοντι πάσης τῆς Κτίσεως.

Ίαματα ἡ σορὸς Χιονίας, καί Εἰρήνης καί Ἀγάπης πηγάζει, ἐκ τῶν πηγῶν, ἀρδομένη πλουσίως, τοῦ Παρακλήτου, καί παύει νοσήματα, ποτίζει δὲ τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων καρδίας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως δερματίνους χιτώνας, ὁ Ἀδὰμ ἀποβαλὼν τὴ σαρκώσει, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε Παρθένε, καταστολήν θείας δόξης ἐνδέδεται, δοξάζων σε περιχαρῶς, ὡς Μητέρα Θεοῦ παναμώμητον.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἥχου.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τῆ ἸΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Ἀγάπης, Εἰρήνης καί Χιονίας.

Στίχοι

Χιών τό πύρ ἦν τῆ Χιονία τάχα,
Οὐ συμμετασχέιν ἠγάπησεν Ἀγάπη.
Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,
Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθέν Εἰρήνη.
Χιονίην τ' Ἀγάπην ἐκκαϊδεκάτη κατέκαυσαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φήλικος Ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου Πρεσβυτέρου, Φουρτουνάτου καί Σεπτεμίνου.

Στίχοι

Τετράς ἀθλητῶν συγκεκριμένων ξίφει
Νύν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς, Καλλίδος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης καί Θεοδώρας.

Στίχοι

Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεῖς Λεωνίδης
Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραάμ κόλπων ἄχρι.
Θάλασσαν ἡ Χάρισσα φρίπτειν οὐκ ἔχω,
Ἦτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.
Βυθῷ Γαληνῆ καί Νίκη βεβλημέναι,
Νίκην ἐφεύρον καί γαλήνην ἐκ σάλου.
Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
Κάλλους ἐρώσαν ψυχεραστοῦ Κυρίου.
Ευρούσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν
Τὸ νουνεχὲς σου δεικνύεις, Νουνεχία.
Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο,

Λίχνην φυγούσας, δυσσεβείας γαστέρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ειρήνης.

Στίχοι

Ειρηνικώς ζήσασα, Μάρτυς Ειρήνη,
Ουκ ειρηνικώς, αλλ' εκ τού ξίφους θνήσκεις

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις
δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς
αἰώνας».

Θήρας αγρίους επιόντας, ου παφλάζουσιν ορμήν πυρός αστέκτου, ου μελών
εκτομάς, ου πόνους πολυτρόπους, αἰ τού Χριστού νεάνιδες, εδειλίασαν
εμφρόνως

Ἐχουσαι ὄμματα καρδίας, πρὸς τόν σῶζοντα Θεόν καί Βασιλέα, αι Αμνάδες
Χριστού, ἐχώρησαν πρὸς πάσαν, τού δυσμενοῦς παράταξιν, καί ἐνίκησαν
ἀνδρείως.

Ἴλεως ἔσο τοῖς σοῖς δούλοις, Ὑπεράγαθε πρεσβείαις Χιονίας, καί Ειρήνης
σεμνής, καί τής σεπτής Αγάπης, αμαρτιῶν συγχώρησιν, δι' αὐτῶν ἡμῖν
παρέχων.

Ὅλον τόν νοῦν πρὸς τόν νυμφίον, ἀνατεῖνασαι Χριστόν αι Αθληφόροι ως
τρυφάς τās πικράς, ἠγήσαντο βασάνους, Ευλογητός εἰ κράζουσαι, ο Θεός εις
τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον Ἄχραντε τήν ζώσαν, καί νεκρούσαν τήν ψυχὴν μου αμαρτίαν, καί
ζωῆς μετασχεῖν, ἀξίωσόν με θείας, η τήν χαράν κηύσασα, καί νεκρώσασα τόν
ὄφιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παῖδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην,
καταπατούντες υπέψαλλον Ευλογεῖτε τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Μεμυημένοι τά θεία παραδόξως, εν τώ καιρώ τών αγώνων, γνώμην ἀνδρείαν
ἀνέλαβον, τού Χριστού αι Αμνάδες, στερρώς ἐναθλήσασαι.

Εσκοτισμένος τή μέθη ο διώκτης, τής ζοφεράς αμαρτίας, γέλωτ' οφλήσας
εφαίνετο, αι Χριστού δέ Παρθένοι, ως φῶς ἀπεδείκνυντο.

Λύρα φωνούσα προφρόνως θείον μέλος, ὁμολογίας ἐνθέου, καί μαρτυρίας

καί πίστεως, ανεδείχθητε όντως, παρθένοι Νεάνιδες.

Ο χυρωθείσαι τώ πόθω τού Δεσπότου, τά οχυρώματα πάντα, τού διαβόλου καθείλετε, Αθληφόροι Κυρίου, καί νύν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Σύμβολα φέρουσα πάλαι τού σου τόκου, τούς νεανίας ου φλέγει, Παρθενομήτορ η κάμιнос, ως ουδέ τήν νηδύν σου, τό πύρ τής θεότητος.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ιθύνθητε Παρθένοι, θείους πρόσ λιμένας, τή κυβερνήσει Χριστού τού Θεού ημών, τών πειρασμών παρελθούσαι άγρια κύματα.

Ως άστρα ως λαμπάδες, φαίνουσαι Ειρήνη, σύν Χιονία Αγάπη φωτίζουσι, τής Εκκλησίας πλουσίως άπαν τό πλήρωμα.

Συνήφθητε χορείαις, ταίς τών Ασωμάτων, τούς ασωμάτους εχθρούς μετά σώματος, περιφανώς, Αθληφόροι καταπαλαίσασαι.

Ηλίου λαμπροτέρα, φαίνουσα η μνήμη, ημών φωτίζει πιστών άπαν πλήρωμα, ήν ετησίως τιμώνμεν Παρθενομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, τή αμαρτία ψυχήν μου αγάθουνον, η τόν πανάγαθον Λόγον αποκυήσασα.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου, καί η λοιπή ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Συμεων τού εν Περσίδι, καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Ήστραπεν ως ήλιος, η θεία μνήμη σου σήμερα, τούς πιστούς καταυγάζουσα, την κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Συμεών Παμμάκαρ, καί παθημάτων τήν αχλύν, καί τών δαιμόνων σκότος διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν, καί ετησίως γεραίρομεν, ως φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτήν

ώς θερμότατον.

Σοφώς αντικτώμενος, τών επί γῆς τά ουράνια, καί ρεόντων τά ἄρρευσα, φθαρτῆς δόξης ἀφθαρτον, αντημείψω χαίρων, βασάνων τε νέφους, καί αικισμών παντοδαπώς, τά υπέρ λόγον Θεοῦ Βασίλειε, εν οἷς καί αγαλλόμενος, συν τοῖς συνάθλοις σου ἔνδοξε, υπέρ πάντων ικέτευε, τών πιστῶς ευφημούντων σε.

Βέλει τῷ τών λόγων σου, παρανομούντων συστήματα, Συμεών Μάρτυς ἔτρωσας, φωνήν ὅθεν ἔδωκαν ουρανῶν νεφέλαι, χοροί τών Αγγέλων, συνεπεκρότησαν λοιπόν, τών σῶν αγώνων τήν καρτερότητα, διό επαγαλλόμενοι, πάντες πιστῶς εορτάζομεν, τήν αγίαν σου κοίμησιν, τόν Σωτήρα δοξάζοντες.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρῶτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυύμνητε, τόν νούν μου καθάρισον, τόν εσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τῆς υπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τήν μεσιτείαν σου, καί τό ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ο ἀχρεῖος ικέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, ὕμνει τόν εκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, αποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή ἐπιλάθη τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλόανθρωπε, τό ἐμόν καταθύμιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τῶν αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανῶν αἱ δυνάμεις υπερεθαύμασαν, ὅτι εν σώματι θνητῷ τόν ασώματον ἐχθρόν, τή δυνάμει τού Σταυροῦ αγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καί νύν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καί τού Αγίου, οὐ η Ἀκροστιχίς.

Στέφω μάκαρ σε, Συμεών, μελωδίαις.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α'

Ὁ Εἰρμός

«Ἴππον καί ἀναβάτην εἰς θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, εν υψηλῷ βραχίονι, Χριστός ἐξετίναξεν, Ἰσραήλ δέ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα».

Στέφανον αφθαρσίας αναδησάμενος, καί τώ θρόνω Κυρίου, Παμμάκαρ παριστάμενος, τούς πίστει τιμώντάς σου, τήν ψωσφόρον άθλησιν, ταίς ευχαίς σου αεί περίσωζε.

Τίμιον σκεύος ώφθης τού θείου Πνεύματος, Συμεών θεοφόρε, παρ' ού χρισθείς εποίμανας, λαόν περιούσιον, βακτηρία θείων δογμάτων, Μάρτυς εφ' ύδωρ γνώσεως.

Έλαμψας εν τώ κόσμω πράξει καί λόγω σοφέ, εν λαμπρότητι βίου, καί λαόν εποίμανας, επί χλόην Όσιε ζωηφόρον, όστις γεραίρει, Μάρτυς τήν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Φέρεις χερσί Παρθένε τόν πάντα φέροντα, καί θηλάζεις ως βρέφος, τόν χορηγόν τού γάλακτος, αυτόν ούν ικέτευε, τόν λαόν σου άπαντα, οικτιρήσαι πιστώσ υμνούντά σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ο πήξας επ' ουδενός, τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσας, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Ωραίως τάς τής ψυχής, κινήσεις ποιούμενος, καί βαδίζων τρίβον τήν άνω φέρουσαν, πάσης ανοδίας πονηράς, εξέκλινας καί ήχθης, πρός τής ζωής τήν πύλην ένδοξε, πρός τήν αιωνίαν κατάπαυσιν.

Μακρύνας τόν λογισμόν, παθών τών τού σώματος, αναιμάκτους Πάτερ θυσίας ήνεγκας, Λόγω τώ τυθέντι δι' ημάς, καί τούτου καταγγέλλων, τήν υπέρ λόγον θείαν σάρκωσιν, τέθυσαι αρνίον ως άκακον.

Ανήχθης ως καθαρά, θυσία καί άμωμος, τή τού Θεού τραπέζη Μάκαρ αιόδιμε, καί ως ολοκαύτωμα δεκτόν, τυθείς εθελουσίως, υπέρ τής πίστεως εισδέδεξαι, δόξαν ευκλεή κλειζόμενος.

Θεοτοκίον

Κατάρας προγονικής, ημάς ηλευθέρωσας, ευλογίαις πάντας τόν στεφανώσαντα, Λόγον σωματώσασα Αγνή, αεί ευλογημένη, τών Αθλοφόρων εγκαλλώπισμα, καί αμαρτανόντων εξίλασμα.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ως ήλιος ημίν, η αγία σου μνήμη, άνέτειλε σοφέ, Συμεών Ιεράρχα, καί τών συμμαρτύρων σου, τούς πιστούς καταυγάζουσα, ήν περ σήμερον, επιτελούντες βοώμεν ικετεύσατε, υπέρ ημών Αθλοφόροι, τόν μόνον φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, καί ανάγαγε, εκ ραθυμίας βαράθρων, τού δοξάζειν σε, παντελεήμον τήν μόνην, ελπίδα τών δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη; δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρώμω εβόα σοι, Εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας».

Αγόμενος δεσμώτης διέλυσας, τάς μηχανάς τού πονηρού, Ιερομύστα πανόλβιε, καί εναθλήσας γενναίως, στεφάνους αφθαρσίας απείληφας.

Ρημάτων σου βολίσι κατέτρωσας, Ιερομάρτυς Συμεών, παρανομούντων συστήματα, καί τώ πυρί τών αιμάτων, πολύθεον απάτην ενέπρησας.

Σταλάζουσιν οι πόνοι σου ίαμα, τοίς ασθενούσι τάς ψυχάς, τών Αποστόλων ομότροπος, σύ γάρ σαφώς ανεδείχθης, καί θείων Αθλοφόρων εφάμιλλος.

Θεοτοκίον

Εκ σου δικαιοσύνης ο Ήλιος, εξανατείλας υπέρ νούν, τήν οικουμένην εφώτισε, θεοχαρίτωτε Κόρη, καί πλάνης τόν χειμώνα διέλυσεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω, Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην, Χριστέ, ώς μόνος εύσπλαγχνος».

Στύλος καί εδραίωμα, τής Εκκλησίας Χριστού, οφθείς Παμμάκαρ τή σή αθλήσει, ακλινή ακράδαντον, ταύτην εις αιώνας, συντήρει μεσιτείαις σου.

Ύμνοις μακαρίζομεν, τήν πολιτείαν σου, τούς διωγμούς τε καί τάς ενστάσεις, Συμεών πανόλβιε, δι' ών ηξιώθης, τής μακαρίας λήξεως.

Μύρω θείας χρίσεως, ποιμήν γενόμενος, υπέρ τής ποιμένης ετύθης Μάκαρ, ως κριός επίσημος, καί τών πρωτοτόκων, τήν Εκκλησίαν εύφρανας.

Θεοτοκίον

Ευροιμί σε Δέσποινα, εξαιρουμένην με, εν ώρα δίκης, τής καταδίκης, ο Πιστώς δοξάζων σε, καί κολαστηρίων, ρυσθείην τών μεν όντων με.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Ὁφθης θείας ἐμπλεως, θυμηδίας Μάκαρ Συμεών, διά ξίφους τέλος τό μακάριον, σύν εκατόν, δεξάμενος θείοις Μάρτυσι.

Νέοι καί πρεσβύτεροι, μονασταί τε καί Ιερουργοί, τόν καλόν αγώνα διανύσαντες, υπέρ Χριστού, καθάπερ ἀρνες ἐτύθητε.

Μακαρίως ζήσαντες, Αθλοφόροι τέλος αληθώς, εν Χριστώ ἠνύσατε μακάριον, διά ξίφους τελειωθέντες γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Εκ σου ανατέταλκε, Παναγία ο Δημιουργός, καί ακτίσι θείας ε εν νυκτί, τῆς απιγνώσεως, τους γνωσίας εφώτισεν.

Τό Μαρτυρικόν τού Ηχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Συμεών, Επισκόπου Περσίδος, καί τών σύν αυτώ, Αυδελλά Πρεσβυτέρου, Γοθαζάτ, Φουσίκ, καί ετέρων χιλίων εκατόν πενήκοντα.

Στίχοι

Επίσκοπόν σε, Συμεών, εγώ μέγαν,
Εκ δέ ξίφους μέγιστον αθλητήν ἔγνων.
Ἄρκτου τό δεινόν Αυδελλάς ἔδου στόμα,
Βδέλλης απλήστου τού Σατάν φυγών στόμα.
Επιτραπέντος τού θύειν ἢ τεθνάναι,
Θανείν Γοθαζάτ εἶλετο τμηθεῖς ξίφει.
Τό δέρμα Φουσίκ εκδεδάρθω μου λέγει,
Χιτών υφανθείς τού Σατανά τή κρόκη.
Τέμνουσιν ἀνδρών τριπλοπεντηκοντάδα,
Τήν τριπρόσωπον προσκυνούσαν ουσίαν.
Πίπτουσι Περσών ἀμφί χιλίους ξίφει,
Ἰδών ἔφης ἀν Παύλε, Μαρτύρων νέφος.
Εβδομάτη Συμεών δεκάτη ἀπό αυχένα τμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος, Αδριανού τού νέου.

Στίχοι

Αν ουκ ἔγνωσ τίς εστιν ο φλογός μέσον,
Γνώση λαλούντος, Αδριανέ, καρτέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αγαπητού, Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

Θνήσκων τί κράζεις; Σώτερ, ηγάπησά σε.
Αλλ' ηγαπήθης, Αγαπητέ, καί πλέον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουπερυψούμενος, τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδιας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, ο Θεός ευλογητός εί».

Λύχνος φαίνων γνώσεως, φώς εγνώσθης Όσιε, εν σκότει καθεύδουσιν, αγνοίας καί έλυσας, πυρσολατρών τό σκότος, εναθλήσας παραδόξως.

Όφθης προηγούμενος, Αθλητών συστήματος, μεθ' ών τελειούμενος, ξίφει ανεκραύγαζες, Συμεών θεόφρον, ο Θεός ευλογητός εί.

Δήμον πολυάριθμον, Μαρτύρων τιμήσωμεν, σεπτώς συγκροτούμενον, διαφόρων πόλεων, ιερουργών ενθέων, μοναστών τε θεοφόρων.

Θεοτοκίον

Ίασαι Πανάμωμε, πάθη τής καρδιάς μου, κόπασον τόν τάραχον, τόν νούν μου χειμάζοντα, καί σώσον με βοώντα, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Άνθραξ νοητός, Συμεών δεδειγμένος, πυρί ουκ ελάτρευσας, Μακαριώτατε, ύλην Πικράν δέ, πολυθειίας φλέξας, άδυτον πρός φέγγος, αξίως μετετέθης.

Ίασαι ημών, τάς ασθενείας Μάρτυς, τόν ζόφον απέλασον τών καρδιών ημών, καί αιωνίου ζωής, δείξον μετόχους, σαίς πρός τόν Δεσπότην, θεόφρον μεσιτείαις.

Στάζουσιν ημίν, οι σοί αγώνες Πάτερ, ψυχής αγαλλίασιν, καί απελαύνουσιν, πάθη ποικίλα, καί νόσους τών σωμάτων, τών προσερχομένων, πιστώς εν τή σορώ σου.

Θεοτοκίον

Ίνα τόν σεπτόν, σου προδηλώση τόκον, βάτος ακατάφλεκτος, ωράθη Πάναγνε, πύρ γάρ εν σπλάγχνοις, τό θείον δεξαμένη, όλως ουκ εφλέχθης, διό σε ανυμνούμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ησαία χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ός δεκτόν θυμίαμα, προσηνέχθης τώ Παμβασιλεί, ώς σφάγιον Ιερόν ως περικαλές, σοφέ καλλιέρημα, ώσπερ μύρον, ώσπερ προσφορά, ρόδον ως

εύσμον, ως Μαρτύρων αγαλλίαμα.

Στήριγμα γενόμενος, Ιεράρχα, πάντων τών πιστών, ετύθης ώσπερ κριός, καί πρὸς νοητά, μετέβης βασιλεία, καί Βασιλεί πάντων καί Θεώ, χαίρων παρίστασαι, θεία δόξη αστραπτόμενος.

Η σεπτή παράταξις, τών Μαρτύρων μέσον ασεβών, κηρύξασα τόν Χριστόν, πλήθη δυσμενών, δαιμόνων ηφάνισε, καί στρατιαίς ταίς αγγελικαίς, όντως συνήφθησαν, θεία δόξη κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον

Φανοτάταις λάμπεσι, παναγία Μήτηρ τού Θεού, καταύγασόν μου τόν νούν, σκότει χαλεπώ, αγνοίας κρατούμενον, όπως τυχών θείου φωτισμού, τά μεγαλείά σου καταγγέλλω αιειπάρθενε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, μαθητού τού Αγίου Γρηγορίου τού Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Ορμάς τάς τού σώματος, καί τήν πικράν τυραννίδα, τών παθών εξέκλι νας, θείω φόβω Όσιε, κυβερνώμενος, καί Θεόν εύφρανας, αρετών κάλλεσιν, ωραίσας τήν καρδίαν σου, καί νύν εσκήνωσας, ένθα τών Οσίων τά τάγματα, κατάλληλον τού πόθου σου, Πάτερ ευρηκώς τήν κατάπαυσιν, ένθα μνημονεύειν, ημών μή διαλίπης τών πιστώς, επιτελούντων τήν μνήμην σου, Ιωάννη Όσιε.

Θεόν εξεζήτησας, ανεπιστρόφω καρδία, μελέταις πτερούμενος, ιεραίς θεόπνευστε, καί ταίς νεύσεσι, πρὸς αυτόν πάντοτε, ολικώς κείμενος, πρὸς δέ τούτο επαλείφοντα, καί παρορμώντά σε, έσχες τόν εν κλήσει καί πράξεσι, Γρηγόριον τόν θαύμασι, καί τερατουργίαις εκλάμπαντα, ού ταίς φρουκτωρίαις, λαμπόμενος διήλθες αβλαβώς, τού ταπεινού τουτου σώματος, μάκαρ τό κλυδώνιον.

Οσίως εβίωσας, μή εσχηκώς, τάς φροντίδας, τού βίου ταίς κρείττοσιν, εργασίαις Όσιε καλλυνόμενος, αλλά πύρ άϋλον, εν καρδία φέρων, ησυχίαν εκαρτέρησας, παννύχοις στάσεσι, καί ταίς αγρυπνίαις προσκείμενος, ευτόνως καθαιρόμενος καί θεοειδής ενδεικνύμενος, όθεν μετά πόνους, τήν άππονν

απειλήφας τρυφήν, τοῖς σέ τιμώσιν αιτούμενος, θείαν αγαλλίασιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἄσπιλε ἀμόλυντε, Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, Κόρη αειπάρθενε, Θεοτόκε Δέσποινα, πῶς υμνήσω σε, τό Θεοῦ σκήνωμα, ο μεμολυσμένος, τήν ψυχήν καί τήν διάνοιαν, πῶς δέ τό μέγεθος σου τῶν θαυμασίων ἐξείποιμι, τήν χάριν καί τό ἔλεος, ὅπερ ἐπιχέεις μοι πάντοτε; Φρίπτων οὖν προσπίπτω, καί κράζω σοι τό, Χαίρε ευλαβῶς, χαίρε πιστῶν παραμύθιον, τῶν παρακαλούντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πάθος τό ἐκούσιον, τοῦ ἀπαθοῦς καθορώσα, ἡ ἀγνή καί ἀμωμος, μητρικῶς ὠδύρετο, καί ἐκραύγαζεν, Ὡ φρικτόν θέαμα! πῶς ο κτίσας πάντα, ορατά καί τά ἀόρατα, ο δόξης Κύριος, νύν καί Βασιλεύς προαιώνιος, ἀδίκως κατακέκριται, καί μετὰ κακούργων λελόγισται; Τά ὄρη καί νάπαι, σταλάξατέ μοι δάκρυον πικρόν, καί μονωθεῖσαν θρηνήσατε, τήν τόν Κτίστην τέξασαν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβῶν γάρ τόν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράπτων ἐδίδασκες, ὑπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰωάννη τό πνεύμά σου.

Καί ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ Στιχολογία ὡς συνήθως, καί οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, κατὰ τήν τάξιν, καί τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ἰσραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τή τῶν παθῶν με τρικυμία πάντοτε, περιδονούμενον, καί λογισμῶν σάλω, νύν περικυκλούμενον, τή σή Πρεσβεία Ὅσιε, ἀπαθείας πρὸς ὄρμον, πρὸς σωτηρίας λιμένα τε, μάκαρ, Ἰωάννη κυβέρνησον.

Μετατεθεῖς τή προαιρέσει Ὅσιε, πρὸς οὐρανόν ἀληθῶς, ἀγγελικῶς Πάτερ, ἐπί γῆς ἐβίωσας, νεκρώσας σου τό φρόνημα, τῆς σαρκός ἐγκρατεία, δι' ἧς Θεοῦ οἰκητήριον, ὠφθης Ἰωάννη θεσπέσιε.

Υπακοήν τήν εὐπειθή κτησάμενος, καί τήν ταπείνωσιν, ὡσπερ χρυσάς ταύτας, πτέρυγας ἐκέκτησο, δι' ὧν Πάτερ ἐπέτασας, κοσμικῶν ἐκ σκανδάλων,

πρός τόν Θεόν, ὄν ἐζήτησας, τόν ἀπό τῆς ζάλης σε σώσαντα.

Θεοτοκίον

Ο συνυπάρχων τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ συναΐδιος, μονογενῆς Λόγος, ἐκ σοῦ πεφανέρωται, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, Θεοτόκε Μαρία, καὶ κόσμον ὅλον διέσωσεν, αἰνεσὶν αὐτῷ ἀναπέμποντα.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου, στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε».

Νηφαλεότητι νοός, τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, φανταζόμενος οὐδόλως φροντίσιν, ἐνεπάρης ὑλικάις, πτεροῖς δὲ κουφιζόμενος, ἀκτημοσύνης Πάτερ, ὅλος μετάρσιος γέγονας.

Τῆς ἡσυχίας ἐρασθεῖς, τοῦ φιλησύχου ποιμένος, Γρηγορίου, Ἰωάννη τρισμάκαρ, τὰς ἐν βίῳ ταραχάς, προθύμως καταλέλοιπας, καὶ προσευχαίς ἀπαύστοις, θείας γαλήνης τετύχηκας.

Ἐν ἡσυχία λογισμῶν, καταστορέσας τὴν ζάλην, ἀταράχως σου τόν βίον διήλθες, κυβερνώμενος σοφέ, τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος βεβιωκῶς οσίως, ὦ Ἰωάννη θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ἡ πρός ἡμᾶς φωτιστική, τοῦ βασιλεύοντος πάντων, τῶν αἰώνων ἀδιόδευτος πύλη, σὺ ἐδείχθης ἀληθῶς, δι' ἧς αὐτός διώδευσεν, ἐσφραγισμένην πάλιν, καταλιπὼν σε Πανάμωμε.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἐνθάπας πονηράς, τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, ἀσκήσεσι πολλαῖς, καὶ δεήσεσι Πάτερ, νεκρὸς τάφῳ κείμενος, ἀδιάλυτος ἔμεινας, ὅθεν χαίροντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον

Εὐφραίνεται Πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τό ὄνομα τό σόν, καθ' ἐκάστην βούσα, καὶ πόθῳ τὰς ὑψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε, σὺ γάρ καύχημα, καὶ βοηθός καὶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων υπάρχεις Παρθένε, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἄσπιλος Ἀμνάς, τόν Ἀμνὸν καθορώσα, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τό τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφόν δημιουργημα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ μου ἰσχυς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ

πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Υπομονής, πέτρα εδείχθης Μακάριε, εναντίοις, κύμασιν εκάστοτε, προσρησσομένη καί μηδαμώς, τού τής ευσεβείας, σαλευομένη φρονήματος, διό σε ο Δεσπότης, ως υπέρτιμον λίθον, θησαυροίς αιωνίοις απέθετο.

Σέ ο Πατήρ, τών οικτιρμών προσελάβετο, ως γνησίως, τούτον αγαπήσαντα, καί ταίς αυτού, Πάτερ εντολαίς, επηγρυπνηκότα, καί τοίς υιοίς συναρίθμιον, τής χάριτος ποιήσας, αϊδίου σε δόξης, Ιωάννη θεόφρον ηξίωσεν.

Τών αρετών, σύ αναβάς επί κλίμακος, είδες όντως, τήν ακατανόητον, δόξαν Θεού, καί καταυγασθείς, νούν καί τήν καρδίαν, τή θεία αίγλη τού Πνεύματος, ολόφωτος εδείχθης, ώσπερ ήλιος Πάτερ, καταλάμπων πολλούς εν τώ βίω σου.

Θεοτοκίον

Σύ αληθώς, τής σωτηρίας υπόθεσις, Θεομήτορ, μόνη εχρημάτισας, τώ Ποιητή καί Δημιουργώ, εκ τών σών αχράντων, αιμάτων σάρκα δανείσασα, δι' ής αι τού θανάτου, συνετρίβησαν πύλαι, καί ζωή τοίς ανθρώποις δεδώρηται.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, Αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Όσπερ άκακον άρνα, χλόη τής ασκήσεως εντεθραμμένον σε, ο ποιμήν ο μέγας, εν αυλαίς αιωνίοις προσήκατο, Ιωάννη Μάκαρ, καί δεξιόις αυτού προβάτοις, συναρίθμιον Όσιε έδειξεν.

Τής ημέρας τό βάρος, Πάτερκαί τόν καύσωνα στερρώς εβάστασας, αρετών τόν θείον, αμπελώνα καλώς εργασάμενος, όθεν τή εσπέρα, τής εκ τού βίου εκδημίας, τόν μισθόν εκομίσω επάξιον.

Εντολών θεμελίω, Πάτερ ωκοδόμησας, πύργον υψίκομον, δι' ού καί ανέπτης, πρός αυτό τών καλών τό ακρότατον, καί τόν όντως όντα, ψυχεραστήν ιδών ώς θέμις, ολοψύχως αυτώ ηκολούθησας.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα Παρθένε, κέντρω παραβάσεως καί κατακείμενον, εξανάστησόν με, η ζωήν τήν αθάνατον τέξασα, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί Λυτρωτήν καί βασιλέα, καί πρός φώς καθοδήγησον άχραντε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής

σωτηρίας μου».

Δακρύων σου σταλαγμοίς, παθών εξήρανας πέλαγος, καί πάσαν τού νοητού, εχθρού κατεπόντισας, ανίσχυρον δύναμιν, Ιωάννη Μάκαρ, τού Χριστού ενδυναμούντός σε.

Ως όβρυζόν σε χρουσόν, δοκιμασθέντα αοίδιμε, ασκήσεως τώ πυρί, Χριστός εναπέθετο, Βασιλεύς ο άφθαρτος, εν αφθάρτοις Πάτερ, θησαυροίς τής αιωνίου ζωής.

Ως κήπος πανευθαλής, εδείχθης όντως καί εύκαρπος, δακρύων τοίς οχετοίς, καλώς αρδευόμενος, καί μυρίπνουν Οσιε, τόν καρπόν τώ Κτίστη, Ιωάννη προσενήνοχας.

Θεοτοκίον

Τό σκήνωμα τού Θεού, τό θείον όντως καί πάνσεπτον, υμνήσωμεν ευσεβώς, Μαρίαν τήν άχραντον, Θεόν γάρ εχώρησεν, υποδεξαμένη, τόν αχώρητον καί άληπτον.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, μαθητού τού Αγίου Γρηγορίου τού Δεκαπολίτου.

Στίχοι

Ιωάννη, σκίρτησον ως Ιωάννης,
Ου γαστρός εντός, αλλά τής Εδέμ ένδον.
Οκτωκαιδεκάτη Ιωάννης νέκυς ώφθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σάββα τού Στρατηλάτου καί Γότθου.

Στίχοι

Ύπελθε, Σάββα, φθαρτόν ηδέως ύδωρ,
Ως άν πίνης άφθαρτον ηδονής ύδωρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κοσμά Επισκόπου Χαλκηδόνας.

Στίχοι

Θραύσας βέλη σά, καί μεταστάς σου, βίε,
Έξω βελών υπήρξε Κοσμάς, ως λόγος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Αθανασίας τής θαυματουργού.

Στίχοι

Αθανασίας τή κορυφή προσφέρω,
Στέφανον αθάνατον διά τών λόγων.

Ταίς τών σων Αγίων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ».

Τήν δευτέραν Κυρίου, εννοών παρουσίαν, από βλεφάρων ψυχής, τόν ύπνον απεβάλου, Σοφέ τής αμελείας, καί αγρύπνως εκραύγαζες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Απαλὼν ἐξ ονύχων, αγαθὴν ἐξελέξω μερίδα Πάνσοφε, δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ τε τὰ τούτου, ἐκτελεῖν δικαιώματα, ο τών Πατέρων βοῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Μακρυνθεῖς τοῦ σαρκίου, τών δεσμών Ιωάννη, ψυχής εφρόντισας, Κυρίῳ ἐλευθέρα, τή γνῶμη ἐκδουλεύων, καί κραυγάζων ἐκάστοτε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἡ τοῦ κόσμου Κυρία, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα, ἡμῖν κηήσασα, πολλαῖς κυριευθεῖσαν, ἀτόποις ἀμαρτίαις, τήν ψυχὴν μου διάσωσον, ευλογημένη Ἀγνή, ἵνα σε μακαρίζω.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξεκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, Περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς μηλωτὴν τό χάρισμα, ευφυῶς κληρωσάμενος, Πάτερ, Ιωάννη, τοῦ κλεινοῦ ποιμένος σου, ἐν τούτῳ διέρρηξας, τών ἠδονῶν τό πέλαγος, καί διασωθεῖς, ἀκαταπόντιστος ὠφθης, Ἀγγέλων συμπολίτης, σὺν αυτοῖς ἀνακράζων, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, υπεράγαθον Κύριον, Πάτερ Ιωάννη, ευσεβῶς μιμούμενος, πτηνῶν ἐν ἰσότητι, ἀκτημοσύνην ἤσκησας, καί τών ἀγαθῶν, τών αἰωνίων τόν πλοῦτον, ἐκτήσω ἀναμέλπων, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος, τή ψυχὴ σου σκηνώσασα, χάρις καθαρὰν σοι, τήν καρδίαν ἐκτίσε, καί πνεῦμα ἐκαίνισεν, ευθές ἐν τοῖς ἐγκάτοις σου, ὅθεν καί βιώσας, καθαρὰ πολιτεία, ἐβόας, Ιωάννη, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Αγιασθείσα Πνεύματι, Θεοτόκε πανάμωμε, όντως υπεδέξω, εν γαστρί τόν άναρχον, Υιόν καί αίδιον, εν σοί αγνή σαρκούμενον, επ' ευεργεσία, τών εν πίστει βοώντων, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, Καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί ή γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Νεώσας τώ αρότρω τών προσευχών, Ιωάννη ψυχής σου τήν αύλακα, τών αρετών, ταύτη κατεβάλου τά ευσεβή, καί ζωηφόρα σπέρματα, όθεν ιαμάτων θεοπρεπών, εθέρισας τόν σάχυν, πολύχουν θεοφορε, δι' ού εκτρέφεις τους υμνούντάς σε.

Τόν δρόμον εκτελέσας ασκητικώς, καί τήν πίστιν τηρήσας Μακάριε, ως αληθώς, πλήρησηλικίας πνευματικής, δικαιοσύνης στέφανον, είληφας θεόφρον παρά Χριστού, καί νύν επαναπαύη, σκηναίς φωτεινοτάταις, μετά Δικαίων παναοίδιμε.

Επέβης ώς εν άρματι αρετών, τώ τεθρίπτω παμμάκαρ αιθέριος, εις ουρανούς, άλλος ως Κλίας Πάτερ σοφέ, καί συν Οσίοις ώκησας, σώμα τό πολύαθλον επί γής, λιπών τοίς σέ ποθούσι, ταμείον ιαμάτων, καί τών δαιμόνων ελατήριον.

Θεοτοκίον

Ριφθέντας ουρανίου διαγωγής, καί πεσόντας αθλίως είς θανατον, πάλιν ημάς, Μήτηρ γενομένη τού Λυτρωτού, ανεκαλέσω Πάναγνε, καί πρός τήν αρχαίαν παλινδρομείν, ηξίωσας πατρίδα, διό σε Θεομήτορ, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, τό Μαρτυρικόν, η Α' Ωρα, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Παφνουτίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τής ασεβείας καθείλες τά οχυρώματα, εν τή υπομονή σου, Αθλοφόρε Κυρίου,

καί νίκην ουρανόθεν, εδέξω σοφέ, μή ούν παύση δεόμενος, υπέρ τών πίστει τιμώντων τήν ιεράν, καί σεβάσμιόν σου άθλησιν.

Τούς ιερούς σου αγώνας πιστώσ γεραίρομεν, αθλητικούς καμάτους, ούς διήνυσας χαίρων, Παφνούτιε τρισμάκαρ, υπέρ Χριστού, τού Σταυρόν υπομείναντος, καί τήν αγίαν σου μνήμην περιχαρώς, εορτάζομεν εν άσμασιν.

Η τών λειψάνων σου θήκη, Ιερομάρτυς Χριστού, ως ποταμός εκβλύζει, τών ίάσεων ρείθρα, καί πάντων καταρδεύει τών ευσεβών, τάς καρδίας Παφνουτιε, τών προσφοιτώντων εκάστοτε εν αυτή, καί υμνούντων τούς αγώνάς σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων τό αγαλλίαμα, τών επί γής ανθρώπων, κραταιά προστασία, άχραντε Παρθένε, σώσον ημάς, τούς εις σέ καταφεύγοντας, ότι εν σοί τάς ελπίδας μετά Θεόν, Θεοτόκε ανεθέμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εντώ Σταυρώ θεωρούσα η απειρόγαμος, καί άμωμος Παρθένος, όν Δεσπότην καί Κτίστην, καί Πλάστην τών ανθρώπων, εβόα πικρώς, θρηνωδούσα καί στένουσα, Τί τούτο τέκνον γλυκύτατον, ο ορώ; ανυμνώ σου τό μακρόθυμον.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε εις θεωρίας επίβασιν, Διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Παφνούτιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες τής ημέρας, καί τού Αγίου.

Ωδή α' 'Ηχος δ' Ο Ειρμός

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν δουλείας Αιγυπτίων, εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Δεύτε τήν ετήσιον εκτελούντες, τού Αθλοφόρου εορτήν, φαιδροίς εύφη μούντες εν άσμασι δοξάσωμεν, τόν τούτον στεφανώσαντα.

Έλαμψας εν κόσμω φωστήρος δίκην, θεραπευτά τού Ιησού, Παφνούτιε μάκαρ, διό σου τήν πανίερον, τιμώνμεν μνήμην σήμερον.

Ηύγασας εν δόγμασιν Ιεράρχα, τόν περιούσιον λαόν, καί πόμα Κυρίου, διά τού ξίφους έπιεσ, αθλήσας καρτερώτατα.

Θεοτοκίον

Όρος αλατόμητόν σε Παρθένε, ἐξ οὐ λίθος ὁ Χριστός, ἀλάξευτος ὠφθη, ἐν ἄσμασι γεραίροντες, ἀξίως μακαρίζομεν.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες Περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου».

Ἕμνοις Ἱεροῖς γεραίροντες, τὴν πανευκλεή τε καὶ ἱεράν μνήμην σήμερον, ἐκτελούμεν τοῦ Ἀθλοφόρου, Παφνουτίου ἀγαλλόμενοι.

Τείχος ἀρραγές ἀκλόνητον, κατὰ τῶν δαιμόνων οἱ πιστοὶ προβαλλόμεθα, το πηγάζον ἐκ τῶν λειψάνων, θεῖον ἔλαιον χριόμενοι.

Σθένει τοῦ Χριστοῦ ρωννύμενος, μέσον ἀνομούντων θεῖον νόμον ἐκήρυξας, καὶ νομίμως Μάρτυς ἀθλήσας, νίκης εἰληφας τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεόν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκούσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεόν ομοῦ καὶ ἀνθρωπον.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φοινίξας ἐν αἵματι, τὴν ἱεράν σου στολήν, θυσίαν εὐάρεστον, Θεῷ προσήξας σαυτὸν, Παφνούτιε ἐνδοξε, ἐθραυσας τῶν δαιμόνων, τό ἀνίσχυρον θράσος, εὐφρανας τοὺς Ἀγγέλους, τὴ στερρὰ σου ἐνστάσει, διό καθικετεύων μὴ παύση, σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ἐπάκουσον Δέσποινα, ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοώντος τοῦ δούλου σου, καὶ τῶν πολλῶν μου κακῶν, παράσχου τὴν ἀφεσιν, σέ γάρ ἐπικαλούμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, Ρύσαι με Θεοτόκε, τοῦ πυρός τῆς γεέννης, καὶ στήσον ἐκ δεξιῶν με, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου, ὄν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν ὄωρήσασθαι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου Κατεκάλυψε, καὶ ἡ γῆ ἐπληρώθη τῆς σῆς δόξης Χριστέ, διό ἀπαύστως κρᾶζομεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Νῦν ἀγαλλόμενοι πάντες εορτάζομεν, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις συγχορεύοντες, τὴν ευκλεή τελούντῆς σου, μνήμην, ἀθλοφόρε Παφνούτιε.

Υπὸ τῆς ὄντως ἐδοξάσθης θείας χάριτος, καὶ μετ' Ἀγγέλων τῷ Δεσπότη παριστάμενος, νῦν καὶ ἡμῶν μνημόνευε, Μάρτυς ἀθλοφόρε Παφνούτιε.

Τούς οικτιρμούς καί πόνους Μάκαρ καθυπέμεινας, απποήτω καί γενναίω τώ φρονήματι, καί τούς στεφάνους είληφας, όντως εκ χειρός τού Παντάνακτος.

Θεοτοκίον

Χερουβικών ταγμάτων Κόρη υπερέχουσα, καί Θεόν εν αγκάλαις εποχούμενον, μετά σαρκός βαστάσασα, χαίρε Θεοτόκε ανύμφευτε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού».

Ο αναδείξας ημίν, τού γενναίου τήν μνήμην, ηλίου λαμπροτέ οαν, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ιερωτάταις φρεσί, καί πισταίς διανοίαις, τήν μνήμην ανυμνούμεν, σου Μάρτυς ένδοξε, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες.

Ξίφη καί θήρας καί πύρ, καί τόν θάνατον Μάρτυς, ουδόλως επποήθης, κραυγάζων, Δόξα σοι Ιησού Υιέ τού Θεού.

Θεοτοκίον

Τήν τού Αγγέλου φωνήν, ασιγήτως η κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε, Χαίροις η τέξασα, Ιησούν τόν Λόγον Θεού.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού βασιλεύ τών δυνάμεων».

Εκκέχυται, εις τού κόσμου τά πέρατα άπαντα, Αθλοφόρε, η δοθείσά σοι χάρις πανένδοξε, διό πίστει πάντες, τόν δοτήρα Χριστόν μεγαλύνομεν.

Ο μέγιστος, τής Τριάδος θεράπων Παφνούτιος, ανεδείχθη φοβερός εναντίαις δυνάμεσιν, απελαύνων ταύτας, καί φωτίζων πιστών τά συστήματα.

Εν θαύμασι, καί σημείοις Χριστός σε εδόξασεν αθλοφόρε, καί τοίς πάσι Παφνούτιε έδειξεν, Ιατρόν παμμάκαρ, διά τούτο τμώμεν τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον, υπέρ τών ικετών σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τόν εκ σου σαρκωθέντα Θεόν ημών, τού ρυσθήναι πάντας, πειρασμών πολυτρόπων τού όφεως.

Συναξάριον

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχοι

Τόν Παφνούτιον γής τάφω κεκρυμμένον,
Απεικός εστι καί σιγής κρύψαι τάφω.

Τή δ' ενάτη δεκάτη Παφνούτιον ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοδώρου, τού εν Πέργη τής Παμφυλίας.

Στίχοι

Κοινωνός ώφθης, Θεόδωρε, τού πάθους,
Τώ καί παθητώ, καί παθών υπερτέρω.

Τή αυτή ημέρα. η Αγία Μάρτυς Φιλίππα, η μήτηρ τού Αγίου Θεοδώρου, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Φιλώ Φιλίππαν, ως αθλητού μητέρα,
Φιλώ Φιλίππαν, ώς αθλούσαν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Σωκράτης καί Διονύσιος, λόγχη τρωθέντες τελειούνται.

Στίχοι

Ένυξε λόγχη νεκρόν Υψίστου πάλαι,
Νύττει δέ καί νύν Μάρτυρας ζώντας δύο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου, Επισκόπου Πισιδίας τού Ομολογητού.

Στίχοι

Ο Γεώργιος, ως γεώργιον μέγα,
Έχων απήλθεν είδος αρετής άπαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Τρύφωνος Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελείται δέ η αυτού σύναξις εν τή Αγιωτάτη Μεγάλη Εκκλησία.

Στίχοι

Θεόν ποθήσας ο τρυφήν μισών Τρύφων,
Θεού παρέστη τώ κατοικητηρίω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Ράβδος δυνάμεως πιστοίς, κατά τών δαιμόνων εδόθη, η τών λειψάνων σου σορός, πάσιν ίασιν νέμουσα άφθονον, τοίς βοώσι Παφνούτιε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Επί τής γής οι γηγενείς, τήν πανευκλεή σου ημέραν, επιτελούντες ευσεβώς,

Αθλοφόρε Κυρίω κραυγάζομεν, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Η Εκκλησία νύν Χριστού ώσπερ θησαυρόν κεκτημένη, τήν τών λειψάνων σου σορόν, γηθομένη κραυγάζει Παφνούτιε, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν απορρήτως εν γαστρί, καί υπερφυώς δεξαμένην, τόν αναλλοίωτον Θεόν, ευσπλαγχνία βροτοίς Ομιλήσαντα, οι πιστοί προσκυνήσωμεν, ως Μητέρα τού Κυρίου ευλογημένην.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν μορφή Αγγέλου οραθέντα, εν καμίνω πυρός τοίς υμνολόγοις, Χριστόν τόν Θεόν, υμνείτε Παίδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Φωτοφανής αστράπτει νύν ημέρα, η φαιδρά εορτή τού Αθλοφόρου, καί υπέρλαμπρος, ήν πάντες πόθω, εκτελούντες βώωμεν, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νεανικώς Παμμάκαρ ηγωνίσω, εν σταδίω εσώς, καί νίκης τρόπαια απέλαβες, Χριστώ απαύστως, μελωδών τώ Δεσπότη, καί τούτον μεγαλύνων, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως αληθώς ωραίος ανεδείχθης, εν αγώσι πολλοίς Ιερομάρτυς, στολήν Ιεράν, τώ αίματί σου, στολισθείς φοινηχθείσαν, καί στέφος παρά Θεού, λαβών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν εν γαστρί ασπύρως συλλαβούσαν, καί τεκούσαν ημίν τοίς φθονηθείσιν, εχθρώ πονηρώ, Χριστόν τόν μόνον, Λυτρωτήν καί Σωτήρα, τήν μόνην Θεοτόκον, υμνούμεν εις αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, συ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Τήν άφθονον χάριν χορηγείς αήτητε, Αθλοφόρε παναιοίδιμε, πάσι τοίς πίστει προσιούσι, τώ θείω σου τεμένει καί μέλπουσιν, εν ύμνοις τόν Σωτήρα καί Κύριον, καί εορτάζουσι τήν μνήμην σου.

Ίλεων γενέσθαι τοίς πιστοίς τόν Κύριον, εκδυσώπει εν τή μνήμη σου, πάσί τε Μάρτυς Ορσοδόξοις, τοίς πίστει πανταχόθεν προστρέχουσι, τήν θείαν σου τελέσαι πανήγυριν, ταίς παν, ιέροις μεσιτείαις σου.

Κατεύνασον Μάρτυς σαίς ευχαίς τόν τάραχον, Εκκλησίας τόν κυμαίνοντα, καί διαστρέφειν τάς ευθείας, πειρώμενον οδοῦς τού Θεού ημών, εμπνεύσεσιν αιρέσεων ένδοξε, καί τήν ειρήνην πάσιν αίρεσθαι.

Θεοτοκίον

Σύμβολα πανάμωμε τής σής γεννήσεως, οι Προφήται προεκήρυξαν, άλλοθεν άλλος παραδόξως, σοί τάς προσηγορίας αρμόζοντες, ζωήν γάρ τοίς εν Άδη εγέννησας, κράτος θανάτου διαλύσασαν.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως καθ' εκάστην, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Τριχινά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Όσιε Πάτερ Θεόδωρε, δώρον Θεού εκλεκτόν, σεαυτόν προσενήνοχας, αγρυπνίαν πάννουχον, καί αγάπην στησάμενος, μελέτην θείαν, άκραν ταπείνωσιν, ελπίδα, πίστιν καί καθαρότητα, άκραν συμπάθειαν, αληθή εγκράτειαν, καί προσευχήν, στύλον σε δεικνύουσαν, φωτοειδέστατον.

Πάτερ θεόφρον Θεόδωρε, καταστολήν αληθή, καί σωτήριον ένδυμα, ευσεβειί φρονήματι, εκζητών επενδύσασθαι, τώ εκ τριχίνων ρακίω πάντοτε, σου τό σαρκίον, σκέπειν ουκ έλιπες, καί απεγύμνωσας, τού ή, μας γυμνώσαντος, τάς μηχανάς, σθένει δυναμούμενος, τού θείου Πνεύματος.

Τώ σαρκωθέντι Θεώ ημών, εκ παναμώμου Μητρός, δι' ημάς τε πτωχεύσαντι, ώς πτωχόν τώ πνεύματι, σεαυτόν προσενήνοχας, θυσίαν ζώσαν, καί ολοκάρπωμα, σεπτόν παμμάκαρ, καί δώρον τίμιον, όθεν καί έλαβες, ουρανών απόλαυσιν, προς όν αεί, πρέσβευε δεόμεθα, τού ελεήσαι ημάς.

Δόξα... Καί νυν... Θεοτοκίον

Ποίοις οφθαλμοίς θεάσωμαι, αγίαν όψιν τήν σήν, ο μολύνας τοίς πάθεσι, τής σαρκός τά όμματα; ή πώς πάλιν ασπάσωμαι, τήν σήν εικόνα, τήν θεοτύπων, βέβηλα χείλη, έχων ο άθλιος; πώς δέ εκτείνω μου, προς τήν θείαν χάριν σου, ο εναγής, χείρας άς ηχρείωσα; Δέσποινα σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος ίδών σε έφριξεν, επί Σταυρού Ιησού, ηπλωμένον θελήματι, η δέ γή εσειέτο, καί πέτραι διερρήγγυντο, καί τά μνημεία φόβω ηνοιγοντο, καί αι Δυνάμεις πάσαι εξίσταντο, η δέ τεκούσά σε, απειράνδρωσ βλέπουσα, μετ' οίμωγής, Οίμοι! ανεκραύγαζε, τί τό Ορώμενον;

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Πάτερ ακριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβών γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων εδίδασκες, υπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰωάννη τό πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τοῦ Ἁγίου ο παρών.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τά ἀνθη τῶν ἀρετῶν προβάλλεται, ἡ μνήμη σήμερον, τοῦ θεοφόρου πάσι τοῖς πιστοῖς, εὐωδίαν ἐκπέμποντα, τήν μυστικήν τοῦ Πνεύματος, καί τῶν θαυμάτων τά παράδοξα.

Ρομφαία, τῇ νοητῇ Θεόδωρε, τὰς τῶν παθῶν προσβολάς, σύ διακόψας ἡρας κατ' αὐτῶν, νικητήρια Ὅσιε, ὅθεν θαυμάτων χάρισι, καί ἰαμάτων ἐστεφάνωσαι.

Ποθήσας, τήν τοῦ Κυρίου Ὅσιε, πτωχείαν ἀπάσαν, τήν γεηράν καί πρόσκαιρον σαφῶς, ἐβδελύξω Θεόδωρε, δόξαν, διό καί ἔτυχες, δόξης ἀφθάρτου καί φαιδρότητος.

Θεοτοκίον

Ἀσπύρως, τῷ τοῦ Πατρός βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τόν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καί σαρκί ἀπεκύησας, τόν ἐκ Πατρός ἀμήτορα, καί δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπί σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Τούς θήρας τοῦς τῆς σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἐνεργούς ἐκτεῖνας, καί τῆς ψυχῆς Ὅσιε, πάσας τὰς δυνάμεις ἐτράνωσας.

Οἱ πόνοι σου ἐν κλαυθμῷ, κατασπειρόμενοι Σοφέ ἔδωκαν, ὄντως καρπὸν εὐσταχυν, τῷ Παμβασιλεῖ προσφερόμενον.

Οὐκ ἔδωκας νυσταγμόν, τοῖς σοῖς βλεφάροις ἀληθῶς Ὅσιε, ἕως Θεοῦ σκῆνωμα, μάκαρ σεαυτὸν ἀπετέλεσας.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ
γέγονας, ὅθεν σοι τό Χαίρε προσάγομεν.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο ὑψωθεῖς

Ὡς καθαρὸς τῷ καθαρῷ προσπελάσας, διὰ συντόνου προσευχῆς καὶ ἀγνείας,
καθηγιάσθης Πνεύματι Θεόδωρε, ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις νῦν, αὐλιζόμενος
μέλπεις, ὕμνον τὸν τρισάγιον, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη, πρὸς ὃν δυσώπει Ὅσιε
αἰί, τοῦ ἐλεῆσαι τοὺς πτόθω ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Τῆ Θεοτόκω ἐκτενώς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ
προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, Δέσποινα
βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεύσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους
πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σέ γάρ καὶ μόνην ἐλπίδα
κεκτήμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ
σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσα Χριστέ, Οἶμοι! ἀνεκραύγαζε, ποθεινότατον
Τέκνον, τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Εβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῶζε
τοὺς εἰς σέ, πεπιστευκότας ὡς ὁ μόνος φιλόνητος.

Ὡδή δ' Ο Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Συνηυξήθησαν τῷ σώματί σου θεόφρον, τῶν ἀρετῶν τὰ κάλλη, ὅθεν ὡσπερ
φοῖνιξ, ἤνθησας Θεόδωρε, καρπούς προβαλλόμενος, γλυκααμὸν τῆ
ποιμνησου βρύοντας.

Ἀπενέκρωσας τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὠφθῆς
θεοφόρε, θεῖον οἰκητήριον, δι' οὐ πᾶσιν ἐβλύσας, τὰ τῶν ἰαμάτων χαρίσματα.

Ἐν πτωχείᾳ τῆ τοῦ πνεύματος καὶ στενώσει, Πάτερ αἰὶ διάγων, ράκεσι τό
σῶμα, τριχίνοις ἐκάλυπτες, πρὸς πλοῦτον τὸν ἀφθαρτον μόνον ἀφορῶν καὶ
αἰῖδιον.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμωσ ἐκύησας ὡ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθῆς, παρθενεύουσα
πάλιν, ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω
κραυγάζομεν.

Ὡδή ε' Ο Εἰρμός

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ
ζοφώδους ἀγνοίας τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σύ Κύριε τὸν σὸν, ἀσκητὴν ἐκραταίωσας, σύ δύναμιν καὶ ἀνδρείαν,
περιέζωσας τούτον, κατὰ τοῦ πολεμήτορος.

Σέ Κύριε ποθών, εν ασκήσει ο Όσιος, σοί άμωμον ώσπερ θύμα, εαυτόν εγκρατείας, πυρί σαφώς προσήγαγεν.

Εν δίψει καί λιμώ, εκζητήσας τόν Κύριον, Θεόδωρε τού χειμάρρου, τής τρθφής απολαύεις, Οσίων σύν τοίς τάγμασι.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Τά βέλη, τά τού εχθρού συνέτριψας Όσιε, τής ταπεινώσεως όπλοις, κατ' αυτού χρησάμενος, καί τήν νίκηη, συνεργεία, τού Χριστού εκομίσω Θεόδωρε.

Τά πάθη, τών πειρασμών ώς κύματα Όσιε, τής εγκρατείας ιδρώ τι εν τή καρτερία Πάτερ αισίως, απεκρούσω, τή γαλήνη Χριστού κυβερνώμενος.

Άληστον, τήν τού θανάτου ώραν ποιούμενος, εν στεναγμοίς καί δακρύοις, διετέλεις Πάτερ λούων τήν κλίνηη, καί εν φόβω, τώ Κυρίω δουλεύων εκάστοτε.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρωσ συλλαβούσα, ουκ εστενοχώρησεν.

Συναξάριον

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Τριχινά.

Στίχοι

Θνήσκεις, ο πλήξας τριχίνη στολή Πάτερ,
Τόν ενδύσαντα τούς γενάρχας φυλλίνηη.
Εικάδι σός, Θεόδωρε, λίπ' οστέα θυμός αγήνωρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικού, Ζήνωνος, Ακινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανού, Χριστοφόρου, θεωνά καί Αντωνίνου.

Στίχοι

Σύν Ακινδύνω τέσσαρας κτείνει ξίφος,
Τόν εκ πλάνης κίνδυνον εκπεφευγότας.
Καμινιαίας αιθάλης πεπλησμένοι,
Χριστώ προσήλθον οι περί Χριστοφόρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού

Παλαιολαυρίτου.

Στίχοι

Νέον τι κέρδος, τόν Παλαιολαυρίτην,
Ιωάννην, χαίρουσιν ευρόντες νόες.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αναστασίου Αντιοχείας.

Στίχοι

Αναστάσιε, σού δέ τί γράψω χάριν,
Χριστού χάριν σπεύδοντος εκθανεῖν ξίφει;

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ζακχαίου.

Στίχοι

Ουχί κατάβα, ἀλλ ἀνάβα σοι λέγει,
Ζακχαίε, Χριστός προσκαλών σε εις πόλον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ
φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
σου Κύριε».

Ἡ θεία χάρις, ἡ ἐν καμίνῳ πάλαι δρόσον Παισί, δούσα, αὐτῇ Πάτερ τήν τῶν
παθῶν, κατεμάρανέ σοι κάμινον, ὡς νεφέλη σοι, ἀναψύξεως ὄμβρον
εκχέασα.

Ἐν τοῖς ἰδρώσι, τά τῶν δακρύων Πάτερ ρεῖθρα σοφέ, μίξας, κολυμβήθραν
χάριτι τού Χριστού, ἀπειργάσω ταῦτα Ὅσιε, ἐν ἡ λουσάμενος, τῶν παθῶν τάς
κηλίδας ἀπέσμηξας

Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν δακρύων πάθη φλέξας σαρκός, ὅλος καθαρός
υπέρλαμπρος ὡς χρυσός, ἀνεδείχθης θεῖαις χάρισι, Πάτερ Θεόδωρε,
ἀποστίλβων εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται ἡ
χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξί πανάμωμε
Δέσποινα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ
δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ερασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ἄνθεσι κοσμούμενος σοφέ, τῶν ἀρετῶν νοητῶς, τήν εὐωδίαν αὐτῶν, ἐν
κόσμῳ ἐπνευσας Ὅσιε, καί τά μύρα τῶν θαυμάτων σου, πᾶσιν ἐκπέμπεις τοῖς

πιστοίς, Χριστώ κραυγάζουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Χείρας εκπετάσας πρός Θεόν, τούς θήρας Όσιε, τούς νοητούς προσευχαίς, κατά σου αίροντας στόματα, απεφίμωσας καί έψαλλες, εν διανοία καθαρά, Πάτερ γηθόμενος, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Έρθης από γής πρός ουρανόν, Πάτερ Θεόδωρε, αντί στενώσεως, πρός πλάτος άπειρον Όσιε, εν Αγίων τοίς σκηνώμασιν, αντί ρακίων ευτελών, βύσσω κοσμούμενος, καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν, Μαρία Θεόνυμφε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Άνω τό πολίτευμα έχειν, εν ουρανοίς επιποθήσας, κλίμακι καθάπερ εχρήσω, ταις αρεταίς σου Πάτερ Θεόδωρε, δι' ών εκείσε έφθασας, καί τής εφέσεως επέτυχες.

Οίκος εχημάτισας Πάτερ, τών αρετών, εν ώ πλουσίως, πίστις καί ελπίς καί αγάπη, καί σωφροσύνη εναπετέθησαν, διό καί πλήρης Όσιε, τών αρετών μετέστης άριστα.

Ένθα τών Οσίων οι δήμοι, καί τών Δικαίων αι χορείαι, ένθα τών Αγίων τά πλήθη, καί πρωτοτόκων Πάτερ τά τάγματα, περιφανώς εσκήνωσας, μεθ' ών αεί ημών μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Σύ τό εγκαλλώπισμα πάντων, τών επί σοί εγκαυχωμένων, σύ η ευφροσύνη τού κόσμου, καί θυμηδία ημών τών δούλων σου, σύ γλυκασμός καί έφεις, τών σέ εμνούντων Μητροπάρθενε.

Καί η λοιπή Ακολουθία, η Α' Ωρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος, Ιανουαρίου καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἱερεὺς ἐννομώτατος, ἀθλητῆς ἱερώτατος, ὦ Ἰανουάριε, ἐχρημάτισας, οὐκ ἀλλοτρίῳ ἐν αἵματι, οἰκείῳ δὲ μάλιστα, εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, εἰσελθὼν, ἐνθα πρόδρομος, πάντων πέφυκεν, Ἰησοῦς ἀενάως, τούτον Πάτερ, οὐπτανόμενος καὶ βλέπων, ἄπερ οἱ Ἄγγελοι βλέπουσι.

Καὶ δορὰν ἀφαιρούμενος, καὶ πυρὶ προσριπτούμενος, καὶ θηρσί διδόμενος, Ἀξιάγαστε, καὶ φυλακαῖς συγκλειόμενος, ἡμέραις ἐν πλείοσιν, ἀταπείνωτος τὸν νοῦν, ῥώμη θεία διέμεινας, καὶ ἐτέλεσας, τὸν ἀγῶνα νομίμως ἐναθλήσας, Ἱερέ θυματοφόρε, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Δισιδέριον Πρόκουλον, Σώσσον, Φαύστον Εὐτύχιον, καὶ Ἰανουάριον τὸν αοίδιμον, καὶ τὸν σοφὸν Ἀκουτίωνα, συμφώνως τιμήσωμεν, ὡς σοφοῦς ἱεουργοῦς, στεφηφόρους ὡς Μάρτυρας, ὡς τῆς Πόλεως, τῆς ἀγίας πολίτας πρεσβευτάς τε, τῶν αὐτοῦς μακαριζόντων, ἀληθεστάτους υπάρχοντας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυτον, τὴν νεφέλην τὴν ἐμψυχον, τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν ἀδιάβατον γέφυραν, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἁγίαν κιβωτὸν, τὴν μετάρσιον κλίμακα, τὸ εὐρύχωρον, τοῦ Δεσπότητος χωρίον, τὴν Παρθένον, καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, ὕψι ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε, προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τό αἷμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὔρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, Διὰ τούτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας Ὁρθοτομῶν, καὶ τῆ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Ἰανουάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τῶν Ἁγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σύστημα τερπνὸν Μαρτύρων ἐπαινέσω.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Τριστάτας κραταιοῦς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τὴ νεκρώσει τοῦ

σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Συνών ταίς στρατιαίς, τών αϋλων, Αγγέλων, καί μεθέξει φωτισμού, αδύτου τήν ψυχήν, Ιερώς φωτιζόμενος, φώτισόν μου τήν καρδίαν, τήν φωσφόρον σου σήμερον, εορτήν ευφημούντος μακάριε.

Υπήρξας εκ παιδός, ιερώτατος όλως, αρεταίς συναυξηθείς, καί χρίσμα ιερόν, ειληφώς ιεράτευσας, Όσιε λαόν ποιμάνας, μαρτυρίου δε αίματι, λαμπρυνθείς υπέρ ήλιον έλαμψας.

Στρατός φωτοειδής, ιερώτατος δήμος, συναλθεί σοι καρτερώς, σοφέ Ιερουργέ μεθ' ών πάσαν διέλυσας, όφεως μηχανουργίαν, υπομείνας πολύπλοκα, ρωμαλέω φρονήματι βάσανα.

Τοίς ίχνεσι Χριστού, τού μεγάλου καί πρώτου, αρχιποίμενος Σοφέ, επόμενος βαφαίς, μαρτυρίου εφαίδρυνας, σου τής αρχιερωσύνης, τήν στολήν, διά τούτό σε, διανοίας τιμώμεν ευθύτητι.

Ηχήσας ως βροντή, σου ο ένθεος λόγος, εμβροντήτους ακοάς, παράφρονος εχθρού, κατεπτόησεν ένδοξε, όθεν σε καθυποβάλλει, ανηκέστοις κολάσεσι, τώ πρός Κύριον φίλτρω πυρούμενον.

Θεοτοκίον

Μακάριος εστί, ο λαός Θεοτόκε, ο δοξάζων σε Θεού, Μητέρα αψευδή, καί αεί μακαρίζων σε, άχραντε, καθώς προείπας, ιερώς προφητεύουσα, σπηνίκα Χριστόν ένδον έφερες.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Αίγλη τού Αγίου Πνεύματος, περιηνηθισμένος, μέσον καμίνου εχόρευες, Νεανίας τούς πρίν οσίους, Παμμακάριστε μιμούμενος.

Τάξεις ιερών δυνάμεων, μέσον τής καμίνου, σύν σοί θεόφρον εχόρευον, μεθ' ών ύμνεις τόν Ευεργέτην, διαμένων ακατάφλεκτος.

Έχων τόν Χριστόν υπέρμαχον, μέσον τών τυράννων, εστώς αππόητος έμεινας, καί βασάνους καθυπομείνας, Μάρτυς ώφθης ένδοξότατος.

Θεοτοκίον

Ρήξον τάς σειράς Θεόνυνφε, τών αμαρτιών μου, η τά δεσμά διαρρήξασα, τά τού Άδου τώ τοκετώ σου, καί χαράς πάντα πληρώσασα.

Κάθισμα Έχος δ'

Ο υψωθείς

Ιερωσύνης τήν στολήν επιχρώσας, ταίς τών αιμάτων σου βαφαίς

λαμπροτέραν, περιφανώς απέδειξας θεράπρον Χριστού, όθεν ανελήλυθας, εις μονάς αιωνίους, βρύων τοίς τιμώσί σε, ιαμάτων πελάγη, καί ικετεύων πάντοτε Θεόν, πάσι δοθήναι πταισμάτων συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ειμή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσοούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι! ανεκραύγαζε, ποθεινότατον τέκνον, τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο δήμος; Αλλά ανάστηθι καί σώζε τούς εις σέ, πεπιστευκότας ως μόνος φιλόανθρωπος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έσθης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλόανθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Πάντες Σώσσον τόν λευίτην καί αθλοφόρον, τόν Ιερόν τε Φαύστον, Πρόκουλόν τε τόν μέγαν, καί τόν Δισιδέριον, συμφώνως τιμήσωμεν.

Νυσταγμόν τής ασεβείας Πρόκουλε Μάρτυς, σύ μή νυστάξας όλως, εγρηγόρσεσι θείαις, πάσαν κατεκοίμισας, αθέων κακόνοϊαν.

Όλως θείαις ευτυχήσας καλών ιδέαις, καί μαρτυρίου φέγγει απαστράψας ωραίως, μέγιστε Ευτύχιε, Θεώ ευηρέστησας.

Νέον ώσπερ Δανιήλ σε, θηρών εν μέσω, σύν τοίς συνάθλοις σώζει, αβλαβή εκβληθέντα ώ Ιανουάριε, Χριστός ο Θεός ημών.

Θεοτοκίον

Μεγαλύνωμεν τήν μόνην ευλογημένην, δι' ής μεγάλως πάντας, επευλόγησεν όντως, ο πανυπεράγαθος, εκ ταύτης σαρκούμενος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Αίματι Ιερώ, τήν στολήν σου Πανόλβιε, ετέλεσας λαμπροτέραν, καί ναόν πρός τόν άνω, ως ιερεύς ελήλυθας.

Ρεύσαν επί τής γής, τό πολύτιμον αίμά σου, γεγένηται ιαμάτων ποταμός, παθημάτων, ξηραίνων Πάτερ ρεύματα.

Τόν άδικον κριτήν, τυφλωθέντα εντεύξει σου, εφώτισας ευσπλαγχνίαν, τού Δεσπότου τών όλων, μιμούμενος, πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ἥς, τοῖς ἐν σκότει φῶς ἄδυτον, ἀνέτειλε Θεοτόκε, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, καί πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὁ Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλάνθρωπος».

Ρήμασι σημεῖα θεωρήσας, δῆμός σε παρανόμων, εργαζόμενον Ἱερομύστα, τῷ Ποιητῇ, ἐκ ψυχῆς προσέρχεται, παραδόξως φωτιζόμενος.

Ὡφθης καί πρό τέλους Ἱεράρχα, καί μετὰ θείον τέλος, εργαζόμενος πλήθος θαυμάτων, τὴν δωρεάν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ βρέφους κομισάμενος.

Νύν Ἱερωτάτη συμφωνία, Φαύστον καί Σώσσον πάντες, Δισιδέριον σὺν Εὐτυχίῳ, καί τῷ σοφῷ Ἀκουτίῳ μέλψωμεν, καί Προκούλῳ τοὺς θεόφρονας.

Θεοτοκίον

Ἐπ' εὐεργεσία τῶν ἀνθρώπων, σὼν ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων, σεσωμάτωται ὁ Θεός Λόγος, ὃν ἐκτενώς, Θεομήτορ αἴτησαι, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος, Ἰανουαρίου Ἐπισκόπου, Προκούλου, Σώσσου καί Φαύστου Διακόνων, Δισιδερίου Ἀναγνώστου, Εὐτυχίου καί Ἀκουτίωνος.

Στίχοι

Τόν Ἰανουάριον ἄνδρα γεννάδαν
Ἀπρίλιος μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.
Σύν τῷ Προκούλῳ Σώσσον, ἀλλά καί Φαύστον,
Πρό κουλεοῦ κύψαντας ἐκτεινε ξίφος.
Δισιδέριος τὴν δέριν δούς τῷ ξίφει,
Τομὴν υπέστη, καί παρέστη Κυρίῳ.
Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς, Ἀκουτίου,
Λέγοντος, Εὐτύχιε, συντμήθητί μοι,
Ἰανουαρίοιο κάρην τάμον εἰκάδι πρώτη.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσης.

Στίχοι

Ἦδει μενούσης πρόξενον λαμπηδόνος,
Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν ἡ Ἀλεξάνδρα.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀπολλῶ, Ἰσαακίου, καί

Κορδάτου, λιμώ καί ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Λιμαγχόνην οίσαντες Αθληταί δύο,
Ψυχοκτόνων φεύγουσι δαιμοναγχόνην.
Ζωμούς χύτρας σής, τούς ιδρώτας Κορδάτε,
Άλατι τμηθείς αιμάτων παραρτύεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μαξιμιανού,
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Μαξιμιανός, ουχ ο παμφάγος λύκος,
Άλλ' ο τροφεύς τέθηκε τής Εκκλησίας.

Τή αυτή ημέρα' Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αναστασίου τού
Σιναΐτου.

Στίχοι

Αναστάσιος εν Σινά Μωσής νέος,
Καί πρίν τελευτής τόν Θεόν βλέπειν έχει.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εις φλήναψον θέμενοι, εν
μέσω φλογός αβεβών, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Παῖδες θείους εμιμήσω, ανά μέσον τής φλογός, ώ Ιανουάριε, εν
συγκαταβάσει, Αγγέλων περιχορεύων, καί ωδαίς μυστικαίς τόν Σωτήρα
υμνών.

Άνοσον τόν λογισμόν σου, χάριτι θεία τηρών, καί πρό τής αθλήσεως, νόσους
εθεράπευσας πάσας, ποιμήν καί μέγας, θαυματουργός γνωριζόμενος.

Ίστασο πρό τών βημάτων, Μάρτυς, τών τυραννικών, αθλών καρτερώτατα, καί
τούς δυσσεβείς καταισχύνων, καί πλανηθείσιν άπασιν, υποδεικνύς τήν
αλήθειαν.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου τάς κινήσεις, Άχραντε τάς τής σαρκός, ζωήν η κηήσασα,
ζώωσον αγνή τήν ψυχήν μου, νεκρωμένην πάθεσι, καί πολλοίς αμαρτήμασιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευ, σεβήσαντας,
συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε
υμνείτε τόν Κύριον».

Ευφημείσθω ο μέγας νύν Πρόκουλος, καί σύν τώ Ευτυχίω Ακούτιος, ο θείος

Δισιδέριος, Φαύστός τε καί Σώσσοσ ο γενναιόφρων, τού Σωτήρος οι ένδοξοι Μάρτυρες.

Σέ χορός Αθλοφόρων ο ένδοξος, κορυφαίον πλουτήσας επάτησεν, Ιερομύστα ένδοξε, κορυψάς τών δαιμόνων, καί αθείας, κορυπούμενον θράσος ηφάνισεν.

Ως οι Παίδες τό πύρ κατεπάτησας, καί θηρών τás ορμάς εχαλίνωσας, ώς Δανιήλ πανάριστε, ώς δέ Παύλος τήν κάραν εναπετημήτης, ευσεβώς τελειώσας τόν δρόμον σου.

Θεοτοκίον

Οσκηνώσας αφράστως εν μήτρα σου, εαυτού οικητήριον έδειξε, σέ καθαρόν Πανάχραντε, ώ βωόμεν απαύστως, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιανουαρίου τά σεπτά παλαίσματα, τούς αγώνας καί τά στίγματα, τήν μέχρις αίματος ανδρείαν, τούς πόνους καί τόν βίαιον θάνατον, θαυμάτων τε τό άπειρον πέλαγος, εν ευφροσύνη μεγαλύνωμεν.

Ωράθης εν ύψει τής σεπτής αιίδιμε, μαρτυρίας ώσπερ άδυτος ήλιος, θείους ως αστέρας, Μαρτύρων τήν πληθύν επαγόμενος, καί νύν φωταγωγείται τά πέρατα, άθλων μεγίστων ταίς λαμπρότησιν.

Η μέραν τελέσωμεν πιστοί εόρτιον, ευφημούντες Ακουτίωνα, Πρόκουλον Σώσσον καί τόν Φαύστον, Ευτύχιον σοφόν Δισιδέριον, καί τόν Ιανουάριον άσμασιν, ως υπέρ πάντων νύν πρεσβεύοντας.

Θεοτοκίον

Φωτός τού εν σοί μαρμαρυγαίς τυφλώπτουσαν, τήν ψυχήν μου φωταγωγήσον, καί χειραγωγήσον με Κόρη, οδούς σωτηριώδεις πορεύεσθαι, καί πλάνης εκφυγείν τά προσκόμματα, όπως εν, πίστει μακαρίζω σε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον, καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Συκεώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, κυριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ιερομύστης τού Λόγου Πάτερ γενόμενος, καί αρεταίς εκλάμπας, τή τού Πνεύματος αἴγλη, Θεόδωρε τρισμάκαρ, παρέχεις ἡμῖν, ιαμάτων χαρίσματα, τοῖς ἐν τή μνήμη σου ταύτῃ τή Ιερά, προσιοῦσι καί τιμώσί σε.

Ταῖς ουρανίαις ακτίσι περιλαμπόμενος, τή τού Χριστοῦ δυνάμει, τάς ἰάσεις παρέχεις, τοῖς πίστει σε αιτούσι, καί ευσεβῶς, εκτελοῦσι τήν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, ἀξιάγαστε Θεόδωρε.

Τού ἀμπελωνος ἐργάτης, διά τῆς πράξεως, τῶν ἐντολῶν ἐδείχθης, τού Χριστοῦ θεοφόρε, διό τῆς βασιλείας, τῆς ἀνω λαβῶν, μυστικῶς τό δηνάριον, ἀδιαλείπτως πρεσβεύεις υπέρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε Θεόδωρε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη Θεοχαρίτῳτε, ἡ τῶν ἀμαρτανόντων, κραταῖά προστασία, τῶν καταπονουμένων ἡ κραταῖά, καί βεβαία ἀντίληψις, Θεοκυήτορ Παρθένε, πάντων πιστῶν, καταφύγιον πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ Σταυρῷ σε ορώσα, Χριστέ κρεμάμενον, ἡ ἀμωμος Παρθένος, ἡ ἀσπύρωσ τεκούσα, ἐβόα θρηνηδούσα, Υἱέ καί Θεέ, τίς ἡ θεία καί ἀφατος, οἰκονομία σου Λόγε, δι' ἧς βροτους, τῆς κατάρας ἠλευθέρωσας!

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τού Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θεῖόν σε δῶρον παμμάκαρ μέλπῳ, Πάτερ. Ο Ἰωσήφ.

Ὠδή α' Ἦχος δ'
Ὁ Εἰρμός

«Τῷ οδηγήσαντι πάλαι, τόν Ἰσραήλ φεύγοντα, ἐκ τῆς δουλείας τού Φαραῶ, καί ἐν ἐρήμῳ θρέψαντι, ἄσωμεν ὡς λυτρωτή ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται».

Θεοφεγγή σε ἀστέρα, ὁ νοητός Ἥλιος, τῷ στερεώματι Σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας ἀνέδειξε, βολάς θαυμάτων ἐκπέμποντα πάντοτε, καί παθημάτων τήν ἀχλύν ἀφανίζοντα.

Ἐκ μητρικῆς σε νηδύος, Ὁ Ποιητής Ὅσιε, Ἰερεμίαν ὡς τό πρῖν, καθαγιάσας ἐργάσατο, σκεύος τού Πνεύματος εὐχρηστον, πνεύματα ἀποσοβούντα, πονηρά Πάτερ Θεόδωρε.

Ἰδρώσι τῆς ἐγκρατείας, φλόγα παθῶν ἐσβεσας, καί ἐπομβρία προσευχῶν,

ρείθρα θαυμάτων έβλυσας, καύσωνα αρρωστημάτων σβεννύοντα, Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Ο αγεώργητος βότρυς, σού εκ γαστρός ήνησε, Παρθενομήτορ γλυκασμόν, αναβλαστάνων αφέσεως, καί ευφροσύνης πανάχραντε, άπασι τοίς εκ τής μέθης, τών δεινών παραφρονήσασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ο στερεών βροντήν καί κτίζων πνεύμα, στερέωσόν με Κύριε, ίνα ύμνώ σε ειλικρινώς, καί ποιώ τό θέλημά σου, ότι ουκ έστιν Άγιος, ως σύ ο Θεός ημών».

Ως θαυμαστός ο βίος σου θεόφρον! ώς φοβερά τά θαύματα! ως υψηλή σου η πρόσ Θεόν, οικείωσις καί νεύσις, καί ακλινής ανάβασις! πανένδοξε Θεόδωρε.

Ρύμην παθών ανέστειλας παμμάκαρ, τών πόνων επιδόσεσι, καί τών δαιμόνων τάς δολεράς, εξηφάνισας ενέδρας, τού Παναγίου Πνεύματος, ισχυΐ Θεόδωρε.

Οι τή σεπτή προστρέχοντες σορώ σού, εκ ταύτης αρυόμεθα, τών ιαμάτων τούς θησαυρούς, καί θαυμάτων τά πελάγη, καί δωρεάν τήν άφθονον, υμνούντές σε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί τής φύσεως Παρθένε, καινοτομούνται, τίκεις γάρ, υπερφυώς τόν Δημιουργόν, υπέρ λόγον τόν Δεσπότην, όν εκτενώς ικέτευε, σωθήναι τούς δούλους σου.

Κάθισμα Ήχος δ' Ο υψωθείς

Αγωνισάμενος καλώς Ιεράρχα, κατά πνευμάτων πονηρών εξουσίαν, παρά Κυρίου έλαβες Θεόδωρε, λύειν τά νοσήματα, καί ίάσθαι ποικίλα, πάντων αρρωστήματα, τών πιστώς προστρεχόντων, τή σή τιμία πάντοτε σορώ, ήν προσκυνούντες αεί ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Παρθένε αγνή, τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, Αλλά τή σή, πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ανεκραύγαζε, ποθεινότατον Τέκνον, τί, σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο δήμος; Αλλά ανάστηθι καί σώσον ως Θεός, τόν κόσμον πάντα, χειρός τού αλάστορος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα ο Θεός, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην Κύριε, ότι τής σής αινέσεως πλήρης η γή».

Ποταμός υπάρχεις σαφώς, πεπληρωμένος ναμάτων θείων, χαρισμάτων τε τού Πνεύματος, καταρδεύων άπασαν, τήν Εκκλησίαν Πάτερ Θεόδωρε.

Απηγχόνισας τόν εχθρόν, νευραίς τών πόνων τών σών παμμάκαρ, καί τά τούτου εξωλόθρευσας, πονηρά στρατεύματα, τών προσευχών σου ξίφει Θεόδωρε.

Μελετών τόν νόμον Θεού, εν διεξόδοις τής εγκρατείας, θείον ξύλον ανεβλάστησας, ευκαρπίαν πράξεν, τών εναρέτων φέρων Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Μακαρία εκ γενεών, πασών εδείχθης, Χριστόν τεκούσα, μακαρίους εργαζόμενον, τούς αυτώ δουλεύοντας, Παρθενομήτορ άχραντε Δέσποινα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ανάτειλόν μοι Κύριε, τό φώς τών προσταγμάτων σου, ότι πρόσ σέ Χριστέ τό πνεύμά μου, ορθρίζει καί υμνεί σε, σύ γάρ εί Θεός ημών, καί πρόσ σέ καταφεύγω, τής ειρήνης Βασιλεύ».

Ακοίμητον λαμπάδα σε, καί λύχνον μή σβεννύμενον, τό φώς τό άχρονον ανέδειξε, τοίς ζόφω κρατουμένοις, τών παθών Θεόδωρε, καί τή αμαυρότητι, τών πολλών αμαρτιών.

Καλώς παιδοτριβούντά σε, τόν Μάρτυρα Γεώργιον, εξ απαλών ονύχων έσχηκας, καί τούτου εμιμήσω, τό εν πάσι πρόθυμον, καί τήν πρόσ τόν Κύριον, Πάτερ Όσιε στοργήν.

Ανόθευτον εγκράτειαν, υπομονήν ασύγκριτον, πίστιν ελπίδα καί ταπείνωσιν, έσχες υπέρ άνθρωπον, όθεν υπερβάλλουσαν, χάριν εύρες εκ Θεού.

Θεοτοκίον

Ρανίσι τού ελέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τήν εκτακείσάν μου διάνοιαν, φλογμώ τής αμαρτίας, καί τόν εσβεσμένον μου, τής καρδίας άναψον, λύχνον πύλη τού φωτός.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ζάλη με λογισμών καταλαβούσα, εις βυθόν καθέλκει με, αμέτρων αμαρτημάτων αλλά σύ Κυβερνήτα αγαθέ, προφθάσας ανάγαγε, ως τόν Προφήτην καί σώσόν με».

Μέριμναν τών γηϊνων απεκρούσω, όλον δέ εκένωσας, τόν πόθον πρόσ τόν Δεσπότην, ενηδόμενος τούτου καλλοναίς, καί ταίς αναβλυζούσαις, Πάτερ εκείθεν ελλάμψεσιν.

Έλυσας παγετόν τῆς αμαρτίας, κρύει πιεζόμενος, κλωβού ιστάμενος μέσον, καί ως άσαρκος Πάτερ, προσβολάς, υπήνεγκας αέρων, θεία θαλπόμενος χάριτι.

Λάρνακι ιερά σου προσιόννες, οσμῆς θείας γνώσεως, πληρούμεθα Ιεράρχα, δυσωδίας λυτρούμενοι παθών, οι πόθω σε τιμώντες, θαυματοργέ Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Παθών με τρικυμία συνταράσσει, βυθός απογνώσεως, χειμάζει μου τήν καρδίαν, κυβερνήτην κυήσασα Χριστόν, Παρθένε καί Σωτήρα, ρύσαι καί σώσόν με δέομαι.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Ως πυρίνω άρματι, ταίς αρεταίς Θεοφόρε, επιβάς ανέδραμες, εις ουρανίους οικήσεις, Άγγελος μετά ανθρώπων συμβιοτεύων, άνθρωπος σύν τοίς Αγγέλοις περιχορεύων, διά τούτο ανεδείχθης, θαυμάτων θείον, δοχείον Θεόδωρε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Συκεώτου, Επισκόπου Αναστασιουπόλεως.

Στίχοι

Καί Θεοδώρω, καί νεκρώ Θεοδώρου,
Τό θαυματοργείν δώρον εκ Θεού μέγα.
Εικάδι δευτερίη Συκεώτην τύμβος έκρυσεν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρί τελειούται.

Στίχοι

Τού πρός σέ, Σώτερ, εμπύρου θείου πόθου,
Νέαρχος είπεν, ουδέ πύρ με χωρίσει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Άποστόλου Ναθαναήλ, ός εστι Σίμων ο Ζηλωτής, ήτοι η ανάμνησις τῆς πρός τόν Χριστόν αυτού γνωρίσεως.

Στίχοι

Τόν Ναζαρηνόν γνούς Ναθαναήλ μέγαν, Τήν Ναζαρέτ σίγησον άχρηστον λέγειν.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τούς Παίδας, αφλέκτους τηρήσαντα, καί τό πύρ κατασβέσαντα, υμνήσωμεν λέγοντες, Ευλογητός εί κυριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, εις πάντας τούς αιώνας».

Ως αψευδής Ιεράρχης, θυσίαν αναίμακτον, προσήγαγες εν Πνεύματι, και παθών νεκρότητι, θύμα ευώδες Παμμάκαρ, σεαυτόν τώ Δεσπότη, προσήνεγκας εν πίστει.

Πύρ ηδονών εγκρατείας, ιδρώσι κατέσβεσας, αυχμόν τε γής ανέστειλας, όμβρων επικλύσεσι θαυματουργέ, ως Ηλίας ουρανούς κεκλεισμένους, ευχαίς σου υπανοίγων.

Αγιασθείς από βρέφους, ευχής γενναιότητι στερεινούσας εποίησας, γαστέρας πολύπαιδας, τυφλοίς παρέσχες τό βλέπειν, και χωλοίς ευδρομίαν, Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Τήν καλλονήν Ιακώβ σε, Θεός εξελέξατο, και εν σοί κατεσκήνωσε, και σέ διετήρησε, και μετά τόκον Παρθένον, ώσπερ ής πρό του τόκου, Παρθένε Θεοτόκε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Γή και πάντα τά εν αυτή, και θάλασσα, και πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί των ουρανών, φώς και σκότος, ψύχος και καύσων, υιοί των ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τον Κύριον, και υπερυψούτε, αυτόν εις τους αιώνας».

Επί πέτραν υπομονής, ερείσας σου τάς βάσεις τής ψυχής, ού παρετράπησ προσβολαίς εναντίαις, ουκ εσαλεύθησ, εχθρών επηρείαις, αλλά ύψος πρόσ θείον ανέδραμες, υπέρ των πίστει τιμώντων σε πρεσβεύων.

Ρείθρον πρόεισιν εκ σορού, ίάσεων τής σής θαυματουργέ, και αποπλύνει μολυσμούς παθημάτων, και σηπεδόνας δεινών εκκαθαίρει, και πιστών καταρδεύει Θεόδωρε, πάντων τάς καρδιάς, των πόθω σε τιμώντων.

Ο των δώρων των θεϊκών, επώνυμος, και μύστησ του Χριστού, των Ασκητών η καλλονή, Ιερέων ωραιότησ, θαυμάτων η βρύσις, η σεπτή μυροθήκη του Πνεύματος, νύν ανευφημείσθω, Θεόδωρος ο μέγας.

Θεοτοκίον

Ιεραί σεπτών Προφητών, κηρύττουσι φωναί συμβολικώς, πύλην και όρος και σκηνήν, και αγίαν φωτός νεφέλην, εξ ήσ τοίς εν σκότει και σκιά καθημένοις άντέιλεν, Ήλιος Παρθένε, Χριστός ο φωτοδότης.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο Δυνατός, και άγιον τό Όνομα αυτού, και τό έλεος αυτού, εις γενεάν και γενεάν τοίς φοβουμένοις αυτόν».

Ως όρθρος, ως ημέρα διαυγής, η σή εορτή, επέφανε φωτίζουσα ημών, τάς καρδιάς των πιστώσ ανευφημούντων, τους σεπτούς πόνους σου Πάνσοφε.

Συνόμιλος, Αγγέλων, Αποστόλων καί Αθλητών, Οσίων καί Δικαίων γεγονώς, Πάτερ καί Ιεραρχών, εν ουρανοίς υπέρ ημών, Χριστώ πρεσβεύεις αεί.

Ηθήκη τών αγίων σου, λειψάνων Πάτερ σοφέ, ως άλλη κολυμβήθρα Σιλwάμ, εγνωρίσθη τοίς πιστοίς, ή προσιόντες, τάς ψυχάς αγιαζόμεθα.

Θεοτοκίον

Φρικτή σου η λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Θεού, διό σε μακαρίζομεν αεί, καί δοξάζομεν πιστώσ, αι γενεαί τών γενεών, εις τούς αιώνας. Αμήν.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τού τροπαιοφόρου.

Ει βούλεται ο Προεστώς ποιήσαι Αγρυπνίαν.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τής αληθείας τό έαρ, λαμπρώς εφέστηκε, καί νεουργεί τήν κτίσιν, ευσεβεί επιγνώσει, Χριστού τού ζωοδότου, όθεν σαφώς, φωτισθείς τήν διάνοιαν, ο αθλητής τού Κυρίου, τήν τών εχθρών, κατεπάτησεν απόνοιαν.

Τώ Βασιλεί τών αιώνων, σύ εστρατεύσω σοφέ, καί παρατάξεις πάσας, καθελών τών ανόμων, Γεώργιε τρισμάκαρ, στερρός αθλητής, ανεδείχθης τή χάριτι, τή εκ Θεού σοι δοθείση θαυματουργέ, διό πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Ρείθρα ιάσεων νέμεις, τοίς σοί προστρέχουσι, Γεώργιε τρισμάκαρ, καί ψυχών καί σωμάτων, αρωγός σύ υπάρχεις, τοίς πίστει θερμή, προσιούσι τή σκέπη σου, αξιοθαύμαστε Μάρτυς τού Ιησού, Αθλοφόρων εγκαλλώπισμα.

Δόξα... Ήχος α'

Τού μεγάλου Βασιλέως στρατιώτα Γεώργιε, χαίρε καί ευφραίνου, Θεώ γάρ ευηρέστησας, πάντων καταφρονήσας, ζωήν τήν αιώνιον εύρες εν ουρανοίς, τό γάρ σώμά σου πάσαν νόσον εξ ανθρώπων απελαύνει, Χριστός γάρ όν επόθησας, αυτός σε δοξάζει μακάριε.

Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Εύγε τῆς υπέρ νούν, χαράς ἤς ηξιώθης, Γεώργιε τρισμάκαρ, παρά Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ὡς Μάρτυς ἀπαράγραπτος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις τῶν Ἀθλητῶν, ὁ μέγας ταξιάρχης, καί τῶν πιστῶν ἀπάντων, προσφύγιον καί τείχος, καλλίνικε Γεώργιε.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, ὡς ἄριστος προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε.

Δόξα... Ἦχος δ' Ανατολίου

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτήρι ἡμῶν, ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καί ἐντάφῳ κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε, καί νεκρούς συνήγειρε, βοῶντας αὐτῷ, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.

Καί νῦν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν αἰχμαλῶτων ἐλευθερωτῆς, καί τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς, καί Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, καί τὴν α' Στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ' Αυτόμελον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ἀθλοφόρε Γεώργιε, συνελθόντες σήμερον, ευφημούμέν σε, ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας, καί ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοῦς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν αἰσιέβαστον μνήμην σου.

Ρωμαλέω φρονήματι, πεπιοθῶς ἠτομόλησας, ὡσπερ λέων ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἀθλησιν, ὑπερορῶν μὲν τοῦ σώματος, ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος, τῆς

αφθάρτου δέ ψυχής, σοφώς επιμελούμενος, καί κολάσεων, πολυτρόποις ιδέαις έπυρώθης, ως χρυσός κεκαθαρμένος, επταπλασίως Γεώργιε.

Τώ Σωτήρι συνέπαθες, καί θανάτω τόν θάνατον, εκουσίως ένδοξε μιμησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα, πορφύραν έξ αίματος, ενδυσάμενος φαιδράν, καί τώ σκήπτρω τών άθλων σου, εγκοσμούμενος, καί στεφάνω τής νίκης διαπρέπων, απεράντους εις αιώνας, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε.

Τώ τής πίστεως θώρακι, καί ασπίδι τής χάριτος, καί Σταυρού τώ δόρατι, συμφραξάμενος, τοίς εναντίοις ανάλωτος, εγένου Γεώργιε, καί ως θείος αριστεύς, τών δαιμόνων τάς φάλαγγας, τροπωσάμενος, σύν Αγγέλοις χορεύεις, τούς Πιστούς δέ, περιέπων αγιάζεις, καί διασώζεις καλούμενος.

Ως αστέρα πολύφωτον, ώσπερ ήλιον λάμποντα, εν τώ στερεώματι, σέ γινώσκομεν, Ως μαργαρίτην πολύτιμον, ως λίθον αυγάζοντα, ως ημέρας σε υιόν, ως γενναίον εν Μάρτυσιν, ως υπέρμαχον, τών πιστών εν κινδύνοις ευφημούμεν, εκτελούντές σου τήν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Εν θαλάσση με πλέοντα, έν οδώ με βαδίζοντα, εν νυκτί καθεύδοντα, περιφρούρησον, επαγρυπνούντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καί αξίωσον ποιείν, τού Κυρίου τό θέλημα, όπως εύροιμι, εν ημέρα τής δίκης τών εν βίω, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ο προσδραμών εν τή σκέπη σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αξίως τού ονόματος, επολιτεύσω στρατιώτα Γεώργιε, τόν σταυρόν γάρ τού Χριστού, επ' ώμων αράμενος, τήν εκ διαβολικής πλάνης χερσωθείσαν γήν εκαλλιέργησας, καί τήν ακανθώδη θρησκείαν τών ειδώλων εκριζώσας, τής Ορθοδόξου Πίστεως κλήμα κατεφύτευσας, όθεν βλυστάνεις ιάματα, τοίς εν πάση τή οικουμένη πιστοίς, καί Τριάδος γεωργός, δίκαιος ανεδείχθης, Πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί σωτηρίας τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τής τυχούσης Εορτής

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν, Τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώματα.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9-14)**

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής, τίς ακουστά ποιήσει ημίν, Αγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αυτών, καί δικαιωθήτωσαν, Καί ειπάτωσαν αληθή, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, καί ο παίς, όν εξελεξάμην, ίνα γνώτε καί Πιστεύσητε, καί συνήτε, ότι εγώ ειμι, Εμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός, καί μετ εμέ ουκ έσται, Εγώ ειμι ο

Θεός, καί ουκ ἔστι πάρεξ εμοῦ ο σῶζων. Εγὼ ανήγγειλα καί ἔσωσα, ωνεΐδισα, καί ουκ ἦν εν ημίν αλλότριος. Υμεῖς εμοί μάρτυρες, καί εγὼ Κύριος ο Θεός, ὅτι απ' αρχῆς εγὼ εἰμι, καί ουκ ἔστιν ο εκ τῶν χειρῶν μου εξαιρούμενος. Ποιήσω, καί τίς αποστρέψει αυτό. Οὕτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο λυτρούμενος ημάς, ο Ἅγιος Ἰσραήλ.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)**

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή ἀψηται αυτών βάσανος. Ἐδοξαν εν οφθαλμοῖς αφρόνων τεθάναι. Καί ελογίσθη κάκωσις η ἔξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εἰσιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν ὄψει ανθρωπῶν εάν κολασθῶσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ὅτι ο Θεός ἐπείρασεν αυτούς, καί εὔρεν αυτούς αξίους εαυτοῦ. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρῷ επισκοπῆς αυτών αναλάμπουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τοὺς αἰῶνας, οι πεπιοθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί ἐν αγάπῃ προσμενούσιν αυτῷ, ὅτι χάρις καί ἔλεος εν τοῖς οσίοις αυτού, καί επισκοπῆ εν τοῖς εκλεκτοῖς αυτού.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)**

Δίκαιοι εις τόν αἰῶνα ζῶσι, καί εν Κυρίῳ ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τῆς ευπρεπειάς, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῆ δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις ἀμυναν εχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεῖ δέ ἀπότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτῷ ο κόσμος επί τοὺς παράφρονας, πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες αστραπῶν, καί ως ἀπό ευκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν ἀποτόμωσ. Αντιστήσεται αυτοῖς πνευμαδυνάμεως, καί ως λαίλαψ εκκικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ακούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καί σύνετε, μάθετε, δίκασταί περάτων γῆς, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί ὄχλοις εθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Ανατολίου

Ο λαμπρός ἀριστεύς Γεώργιος, εν τῇ ενδόξῳ ἀθλήσει αυτού, τὰς ἀνω Δυνάμεις ευφραίνει, καί σύν αυταῖς ἀγαλλόμενος νύν, ἐπίγειον τοῖς πιστοῖς πανήγυριν ἠγειρε, καί συνεορτάζειν ημίν τοῖς δι' αυτόν ἠθροισμένοις, ως Χριστοῦ δούλος παραγένονε, Διόπερ αυτόν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως

πρεσβεύοντα τώ τών όλων Θεώ, δωρηθῆναι ημίν τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Αριστείαις άθλων γεωργών τά κρείττονα, τούς πόνους τών καρπών σου, τώ Χριστώ προσήνεγκας, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε, πίστει πόθον ενστησάμενος, ελπίδι φόβον απωσάμενος, αγάπη εκτήσω τά ουράνια πανεύφημε, Παρρησίαν ούν έχων, ευπροσδέκτοις δεήσεσιν, αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών τήν ειρήνην, ιλασμόν τε αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Τού μεγάλου Βασιλέως στρατιώτα Γεώργιε, χαίρε καί ευφραίνου, Θεώ γάρ ευηρέστησας, πάντων καταφρονήσας, ζώήν τήν αιώνιον εύρες εν ουρανοίς, τό γάρ σώμά σου πάσαν νόσον εξ ανθρώπων απελαύνει, Χριστός γάρ όν επόθησας, αυτός σε δοξάζει μακάριε.

Ήχος δ'

Δεύτε φιλομάρτυρες, ασματικήν υμνωδίαν, τώ αναστάντι εκ τάφου Χριστώ προσάξωμεν, Σήμερον γάρ έαρ νοητόν ανέτειλεν ημίν, περκάζον άνθη τά λογικά, η παγκόσμιος μνήμη Γεωργίου τού σοφού Μεγαλομάρτυρος, ού τινος τά στίγματα ανανεούντες, κομιζόμεθα ιαμάτων πηγάς, Αυτόν καί νύν ικετεύσωμεν, τού πρεσβεύειν απαύστως τώ Σωτήρι Χριστώ, ειρήνην τή οικουμένη δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ο αυτός Ανατολίου

Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας, αλαλάξωμεν τώ Θεώ τώ Σωτήρι ημών, ότι εν ξύλω υψωθείς, καί εν τάφω κατελθών, τόν Άδην εσκύλευσε, καί νεκρούς συνήγειρε, βοώντας αυτώ, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα Χριστώ τώ αναστάντι.

Ο αυτός

Στέφανον δόξης επί κεφαλής σου ανεδήσω, στεφανηφόρε Γεώργιε, τόν γάρ αόρατον εχθρόν, ως ο Παύλος εκβοά, ορών εκαρτέρησας, νικητής γενόμενος τής πλάνης αυτού, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα Χριστώ τώ αναστάντι.

Ο αυτός

Άσμα ασμάτων χορεύοντες άμα, προσενέγκωμεν τώ Χριστώ φιλομάρτυρες, ότι τόν τύραννον εχθρόν, ο γενναίος Αθλητής, πτερνίσας κατέβαλε, διό πάντες άσωμεν απαύστοις φωναίς Δόξα Σώτερ τή φρικτή σου αναστάσει, δι' ής έσωσας τόν κόσμον.

Δόξα... Ήχος β'

Ιωάννου Μοναχού

Νευέτω δίκαια, έφησεν ο Σολομών, τοίς βροτοίς τά βλέφαρα, ελεηθήσεται γάρ παρά Χριστού τού Θεού ο βλέπων λεία, προηγόρευσεν, Ευμαρώς δέ ταύτα ενωπισθείς, ώ πολύτλα Γεώργιε, τού Δεσπότου ταίς διδαχαίς ηκολούθησας, καί ανόμοις εκδοθείς εκαρτέρησας, τής πλάνης τά όργια καταπτύσας ως βέβηλα, τό σώμα γάρ ο παρέδωκας, υπέρ αγάπης τού πλάσαντος, όλον μελνδόν κατετέμνετο, καί ο Βελίαρ μάλλον, όλος αισχυνθείς επιτρώσκετο, στεφηφόρον σε Ορών ακμαιότατον, Όθεν εν αυλαίς οικών τού Κυρίου σου, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, πρέσβευε αθλοφόρε Χριστώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ανευφημούσι λαοὶ ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην Γεώργιε, ὡς ευπρεπῆς γὰρ ἐξέλαμψε, καὶ φωτοφόρος, πεποικιλμένη δόξη καὶ χάριτι, ὅθεν καὶ σκιρτώσι νύν, Ἀγγέλων τάγματα, επικροτοῦσι δὲ Μάρτυρες, σὺν Ἀποστόλοις, τῶν σὺν αγώνων Μάρτυς τὰ ἔπαθλα, καὶ ανυμνοῦσι, τὸν δοξάσαντα, σὲ Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, Καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ενδεδυμένος Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, ευρέθης Γεώργιε, τοῖς μὴ ζητοῦσί σε, ὑπὲρ Χριστοῦ πυρπολούμενος, καὶ μυκτηρίζων, θεῶν ματαίων πλάνην ψυχόλεθρον, τότε καὶ, Στρατεύομαι, τῷ Βασιλεῖ μου Χριστῷ, τοῖς παρανόμοις ἐκραύγαζες, οὐδὲ γὰρ θήρες, οὐδὲ τροχοί, οὐ πύρ, οὐδὲ μάχαιρα, ἐμέ χωρίσαι κατισχύσουσι, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Καταφρονήσας ὀργάνων πολυμόρφων, ποικίλων βασάνων τε, καὶ καταπέλτου φρικτοῦ, στεφανηφόρε Γεώργιε, τῆς εὐσεβείας, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ὅθεν τὴν υπέρλαμπρον, μνήμην σου ἀνθῆσιν, ἀσματικοῖς περιστέφομεν, καὶ τὰ σεπτὰ σου, περιπτυσσόμεθα πίστει λείψανα, ἀλλ' ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, λαμπροφόρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ' Τοῦ Στουδίτου

Τὸν νοερόν ἀδάμαντα, τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς ευφημήσωμεν, Γεώργιον τὸν αοίδιμον Μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καὶ ἐστόμωσαν βάσανοι, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον, ἐνῖκα γὰρ ὁ πόθος τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστήν, διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν αἰχμαλῶτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν υπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων υπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τής Εορτής

Εἰς τήν εὐλόγησιν τῶν ἄρτων, τό Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τό τής χάριτος ἕαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πάσι, καί ταύτη συνεκλάμπει νύν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί φωτοφόρος ἡμέρα, δεύτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς εορτάσωμεν.

Καί τής Εορτής

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Πόθω ζέοντι, τῷ τοῦ Δεσπότη, πυρπολούμενος, ἀνδρειοφρόνως, τά τής πλάνης ταμεία κατέβαλες, καί ἐν σταδίῳ Χριστόν ὠμολόγησας, τροπαιοφόρε παμμάκαρ Γεώργιε, Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί τής Εορτής

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, διεσκόρπισας πτωχοίς, πάντα τόν πλούτον εὐσεβῶς, ἀνικτησάμενος ἐνδοξε Χριστοῦ τήν δόξαν, ὅθεν πεποιθῶς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καί πόνους τοῦς μακροῦς, Μάρτυς Γεώργιε, καί κοινωνός γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθούς καί ἐγέρσεως, τής βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπέρ ἡμῶν νύν δεόμενος.

Καί τής Εορτής

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί

σώσον Σωτήρ μου.

- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.
Στίχ. Πεφυτευμένος εν τώ οίκω Κυρίου.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Μάρκον

Είπεν ο Κύριος. Βλέπετε εαυτούς...

Τέλος:

Ο δέ υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται.

Τό Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αθλοφόρου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στιχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου...

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, ταίς τού Αθλοφόρου αυγάζεται ακτίσι, καί η τού Χριστού Εκκλησία, τοίς άνθεσιν ωραιζομένη, Γεώργιε βοά σοι, θεράπον Χριστού, καί προστάτα θερμότατε, μή ελλίπης πρεσβεύειν υπέρ ημών πρός Κύριον.

Οι κανόνες του Πάσχα, καί του Αγίου οι δύο.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ σε Γεώργιε Δαυϊδ εκ πόθου, δει γάρ δή.

Ωδή α' Ἦχος α'

Αναστάσεως ημέρα

Υπέρ ήλιον εξήστραπεν η μνήμη σου νύν, Μάρτυς Χριστού οπλίτα, τας γάρ ακτίνας παμφαείς, τών θαυμάτων τας αυγάς, εις πάσαν τήν γήν, λαμπρώς εξεδίσκευσε, φωτοφόρε Γεώργιε.

Μονομάχε μυριόνικε Χριστού Αθλητά, δός μοι τούς άθλους μέλψαι, καί αγωνίσματα τά σά, άπερ έτλης ανδρικώς, τώ πόθω Χριστού, σοφέ εκπυρούμενος, ώ καί έξης γηθόμενος.

Νέος ώφθης εν πολέμοις ικανός τή χειρί, άλλος Δαυϊδ ανδρείος, ώς γάρ αυτός τόν Γολιάθ, τόν αντίπαλον καί σύ, νικάς καθελών, βολαίς ταίς τών λόγων σου, στεφανίτα Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Ως ανέκφραστος ηραίος, φρικαλαίος ο σός, ξένος ο τόκος Κόρη, ως υπομάζιον καί γάρ, τόν παντέλειον Θεόν, θηλάζεις σαρκί, παράδοξον άκουσμα, βρεφοτρόφε Μητράνανδρε.

Έτερος Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Θερμός πέφυκας Μάρτυς όντως προστάτης.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Έχος β'

Εν βυθώ κατέστρωσε

Θερμοτάτη πίστει καί στοργή, τούς προσκαλουμένους σε, Μάρτυς Χριστού στεφηφόρε Γεώργιε, παρεστως ολόφωτος, σεπτώ βήματι, τού τών όλων δεσπόζοντος, σου ταίς ικεσίαις, καί ταίς προστασίαις διαφύλαξον.

Ευγενές γεώργιον Θεού, γεγονός Γεώργιε, μαρτυρικές γεωργούμενον πράξεις, καί ως πλούτον έμψυχον, ουρανίοις σε, θησαυροίς εναπέθετο, ο αγωνοθέτης, ως διαφερόντως αριστεύσαντα.

Ρωμαλέως καί καρτερικώς, ώρμησας αυτόκλητος, πρός τούς αγώνας παμμάκαρ Γεώργιε, καί καταστρεψάμενος, τήν ατίθασον τών τυράννων παράταξιν, πρέσβυς υπέρ πάντων, τών προσκαλουμένων σε γεγένησαι.

Μακαρίας ένδοξε ζωής, νύν επιλαβόμενος, τής εν Χριστώ κρυπτομένης Γεώργιε, υπέρ ής ηγώνισαι, μέχρις αίματος, τούς εν πίστει υμνούντάς σε, αίτησαι σωθήναι, πάσης αθλοφόρε περιστάσεως.

Θεοτοκίον

Ουρανός εγένου λογικός, Λόγον τόν ουράνιον, τή σή γαστρί Θεομήτορ χωρήσασα, δι' ού πάντα γέγονεν, ουρανός τε καί γή, καί τά τούτων επέκεινα, όθεν πα ορησία, πρέσβευε σωθήναι τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ'

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν

Σύνδρομος εξέλαμψεν ημίν, η πανένδοξος μνήμη η τού θεράποντος, τή
Αναστάσει Χριστού, εν ή συνελθόντες οι πιστοί, φαιδρώς εορτάσωμεν.

Ευφράνθητε γή καί ουρανοί, τά τε όρη καί πάντες βουνοί σκιρτήσατε, ρείθρα
θαυμάτων καί γάρ, υπόθεν ημίν ομβροβλυτεί, ο Μάρτυς Γεώργιος.

Γή πάσα καί βρότειος φυλή, ουρανός τε συγχαίρει, στρατός Αγγέλων τε, ο
πρωτοστράτηγος γάρ, Χριστού νύν Γεώργιος εκ γής, βαίνει πρός ουράνια.

Θεοτοκίον

Ευφράνθητι, τέρπνου Μαριάμ, ει καί χθές ως ρομφαία γάρ τήν καρδίαν σου, ο
τού Υιού σου Σταυρός διήλθεν, αλλ' ούν ως εκ παστού, τού τάφου ανέτειλεν.

Έτερος

Εξήνθησεν η έρημος

Στεφάνω τής αθλήσεως, διαλάμπων Ένδοξε, τούς ευσεβώς καλούντάς σε,
λιτανεύων τώ λυτρωτή καί Θεώ, από πάσης ανάγκης μάκαρ λύτρωσαι.

Πλουσίαις φωτιζόμενος, λαμπηδόσι Πάνσοφε, τήν ζοφεράν απέλασον,
αθυμίαν καί τήν αχλύν τών παθών, αφ' ημών τών εν πίστει ευφημούντων σε.

Ελπίδι στηριζόμενος, καί αγάπη πίστει τε, περιφραχθείς Γεώργιε, καί δυνάμει
Χριστού ρωννύμενος, τών ειδώλων τήν πλάνην καταβέβληκας.

Θεοτοκίον

Φωτίζοντα τά πέρατα, Παναγία τέτοκας, μετά σαρκός τόν άσαρκον, καί πρό
πάντων Πατρί συνάναρχον, Θεοτόκον διό σε πίστει σέβομεν.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ'
αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερευόμεθα.

Κάθισμα Έχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβείας τοίς τρόποις ανδραγαθών, ασεβείας τήν πλάνην καταβαλών,
Μάρτυς κατεπάτησας, τού εχθρού τά φρυάγματα, τώ γάρ θείω ζήλω, τόν νούν
πυρπολούμενος, τών τυράννων έσβεσας, τό άθεον φρύαγμα, όθεν επαξίως,
αμοιβήν τών βασάνων, εδέξω τόν στέφανον, καί παρέχεις ιάματα, αθλοφόρε
Γεώργιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι,
τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Τόν επίγειον πλούτον τόν επί γής, διανέμων τοίς πάσι Μάρτυς σοφέ, πλούτον
τόν ουράνιον, εκληρώσω τοίς πόνοις σου, τόν γάρ Σταυρόν τόν, Άχραντον, εν
σοί τεθωράκισαι, καί εν τούτω ήσχυνας, τυράννων τό φρύαγμα, όθεν τή
πρεσβεία, τοίς αιτούσί σε νέμεις, τά θεία δωρήματα, ιαμάτων χαρίσματα,
αθλοφόρε Γεώργιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ὡδή δ'

Ἐπί τῆς θείας φυλακῆς

Ὡς υπερήλασε τήν πρίν, Νότου βασίλισσαν σοφέ, νύν η βασιλῆς, Ἀλεξάνδρα, εἰς τήν σήν γάρ σύνεσιν, εκθαμβηθεῖσα ἔδραμεν, ὅθεν σοι συμπαρίστασαι Μάρτυς, εκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ὡσπερ βασίλισσα.

Ρημάτων σου οὐκ ενεγκῶν, τοὺς ελεγμοὺς ο δυσσεβῆς, τύπτεσθαι κελεύει τό στόμα, φεύ! τό σόν Γεώργιε, τό δέ καίτοι κρουόμενον, κύμβαλον ὡς αντήχει, κραυγάζον, Μόνος Θεός αψευδῆς, ο Χριστός εστιν.

Γνήσιε φίλε τοῦ Χριστοῦ, πρωταθλητάρχα τε αὐτοῦ, πάμφωτε λαμπτήρ οικουμένης, ἀστήρ φαεινότατε, λυχνία τιμαλφέστατε, ἀγρυπνε τῶν τιμώντων σε φύλαξ, φύλαττε ἡμάς, Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Ἰδοῦ καί τέτοκας Ἀγνή, καί παρθενεύεις εν ταυτώ, θαύμα πολυθαύμαστον ὄντως, φοβερόν ξενήκουστον! Θεόν γάρ τόν παντάνακτα, φέρουσα σαῖς ἀγκάλαις θηλάζεις, τόν τροφοδότην Χριστόν Κόρη νήπιον.

Ἴτερος

Ἐλήλυθας εκ Παρθένου

Ὑμνούμέν σου, τοὺς ἀγῶνας Παμμάκαρ Γεώργιε, δι' ὧν καταβέβληκας, τά τῶν εἰδώλων σεβάσματα, πάσαν δέ κατήργησας, τήν τῶν δαιμόνων ἀπάτην παναοίδιμε.

Κατεύνασον, πειρασμῶν καί κινδύνων τόν τάραχον, καί πάσαν ἐπήρειαν, τήν τῶν δαιμόνων ἀπέλασον, ἀπό τῶν υμνούντων σε, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Ἀξιάγαστε.

Ἀνέτειλας, ὡς ἀστήρ εωσφόρος Γεώργιε, ψυχῆς γενναιότητι, καί στηριγμῶ τῶ τῆς πίστεως, πλάνης τήν σκοτόμαιναν, ἀποδιώκων καί σώζων τοὺς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Σωτηρίαν, οὐσιώδη Παρθένε γεγέννηκας, πλουσία χρηστότητι, καί φυσική ἀγαθότητι, σώζουσαν τόν ἄνθρωπον, καί τήν φθαρείσαν, εἰκόνα ἀναπλάττουσαν.

Καταβασία

Ἐπί τῆς θείας φυλακῆς, ο θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καί δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῶ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε'

Ορθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος

Εὐρτίον κρότει σκιρτώσα ἡ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτήρος, καὶ τὴν νῦν μετάθεσιν τοῦ Ἀθλοφόρου ψάλλουσα, δύο τὰ καλά γὰρ συνέδραμον.

Δοξάζει σου τέρας τό ξένον θαυματοβρύτα, ὁ καλός Γλυκέριος, τὸν βούν οὐ περ θαυμαστώσ ἐζώωσας, αὐτόν δέ τῷ Κυρίῳ σου, ζώσανθυσίαν προσήνεγκας.

Αινέσεως ὅπως τὴν δόξαν τὴν σὴν υμνήσω, πλήρωσον τό στόμα μου χαριτώσας, καὶ τὸν νούν Γεώργιε, καὶ γὰρ ἀγαλλιάζεται, ὅταν σοι ψάλλη τό πνεύμά μου.

Θεοτοκίον

Υπέραγνε, πῶς υπέρ λόγον γαλακτοτρόφος, καὶ Παρθένος πέφυκας; ἀπορώ σου, τό φρικτόν μυστήριον! Τιμὼν λοιπόν τὸν τόκον σου, σέ προσκυνῶ Παναγία μου.

Ἴτερος

Ὁ φωτισμός

Μαρτυρικὴν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, αἴτησαι προθύμως τὴν σωτηρίαν, τοῖς σέ υμνοῦσι, ψυχικῶν νοσημάτων, ἀπαλλάττων ταῖς σαῖς δεήσεσι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, παμμάκαρ Γεώργιε.

Ἀγγελικαῖς, συγχορεύων ὡς Μάρτυς χοροστασίαις, καὶ τῆς ἀθανάτου καὶ μακαρίας, Στεφανηφόρε, ἐμφορούμενος δόξης, τοὺς τῆ σκέπη τῆ σὴ προστρέχοντας, πάσης τρικυμίας, καὶ ζάλης ἐξάρπασον.

Ρύσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ὡς ἐλεήμων, τὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν κινδύνων, ἐξαφανίζων, πολυποίκιλον κλόνον, Γεωργίου τοῦ σοῦ θεράποντος, τὰς ἱκετηρίας, Χριστέ προσδεχόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν οφειλὴν, τῆς προμήτορος Εὐας σύ Θεομήτορ, ἀπέτισας σάρκα ἢ μφιεσμένον, ἐκ σοῦ τεκούσα, τὸν Σωτήρα τοῦ κόσμου, ὅθεν πάντες σε μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Παρθένε πανάμωμε.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντί μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη , καὶ Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὡδή ς'

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις

Ἰδοὺ σοι καὶ μία τερπνὴ χελιδὼν, θεοσύλλεκτε λαέ, τὴν τοῦ ἔαρος χάριν, ἀναπληροῖ θαυμαστώσ, ὁ Γεώργιος, καὶ συγχάρητε λοιπόν, τῇ χαρᾷ τούτου πάντες.

Δριμείας βασάνους δεινών ενεγκών, ως τρυφάς ταύτας ηγού, υπομένων Κυρίω, καί ψάλλων Ἐνδοξε, ἡ φωνή δέ σου, τῆς βροντῆς ἐν τῷ τροχῷ, τῶν ευχῶν ἐξηχείτο.

Ευφραίνου καί σκίρτα χορός Ἀθλητῶν, πανηγύρεως τῆς νῦν, ευρηκότες ἐξάρχοντα τόν Γεώργιον, καί ἀγάλλεσθε, σὺν αὐτῷ Δαυϊτικῶς, ἡμέρα γάρ Κυρίου.

Θεοτοκίον

Καί τίκτεις, καί πάλιν ἀγνεύεις ὡς πρῖν, φοβερός ὁ τοκετός, μητρανύμφευτε Κόρη, καί ἀνεκλάλητος, τόν υπέρχρονον, βρεφωθέντα καθ' ἡμᾶς, υπέρ ἔννοιαν τίκτεις.

Ἴτερος

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Υπέρ φύσιν καί λόγον καί ἔννοιαν, τά τῆς ἀριστείας σου ἀνδραγαθήματα, διηλεκῶς ἀδόμενα, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε.

Στρατιάς οὐρανοῦ συνόμιλος, μάκαρ γεγονῶς, καί τήν θείαν ἐμφάνειαν, ὡς ἐφικτόν θεώμενος, τοὺς τιμώντάς σε πίστει διάσωσον.

Ὁ λοτρόπως Θεῷ ἀνακείμενος, καί τᾶς ἀστραπᾶς τῶν θαυμάτων δεχόμενος, τᾶς δωρεάς τοῖς χρήζουσι, διανέμεις παμμακάρις Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Νῦν πρός σέ καταφεύγω Πανάχραντε, Σώσόν με πρεσβείαις σου, καί διαφύλαξον, ὅσα γάρ θέλεις δύνασαι, οἷα Μήτηρ τοῦ πάντα ἰσχύοντος.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Γεωργηθεῖς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργός Τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τά δράγματα συλλέξας σεαυτῷ, σπείρας γάρ ἐνδάκρυσιν, ευφροσύνη θερίζεις, ἀθλήσας δέ δι' αἵματος, τόν Χριστόν ἐκομίσω, καί ταῖς πρεσβείαις Ἁγίε ταῖς σαῖς, πάσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν.

Ὁ Οἶκος

Τόν υπέρ κόσμου τῆς ζωῆς τήν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστόν τόν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν υπέρ αὐτοῦ, ζῆλον γάρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκῶς, αὐτός εαυτόν προσήγαγε. Τούτον οὖν καί ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμόν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δούλον, μιμούμενον σαφῶς τόν ἴδιον Δεσπότην, καί αἰτοῦντα αὐτόν, πάσι παρέχειν πταισμάτων συγχώρησιν.

Συναξάριον

Τῆ ΚΓ τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Ἁγίου καί ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τού Τροπαιοφόρου.

Στίχοι

Εχθρούς ο τέμνων Γεώργιος εν μάχαις,
Εκών παρ' εχθρών τέμνεται διά ξίφους.
Ἦρε Γεωργίου τρίτη εικάδι αυχένα χαλκός.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τού Ἁγίου Μάρτυρος Ουαλερίου.

Στίχοι

Θείαν κεφαλὴν ἤρεν Ουαλερίου
Κακὴ κεφαλὴ δῆμιος διά ξίφους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ανατολίου καί Πρωτολέοντος, Στρατηλατῶν.

Στίχοι

Δύσας Ανατόλιος εκτομὴ κάρας,
Εῶν εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.
Ο χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων,
Χριστῷ πεποιθώς, ὡσπερ αλκαία λέων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τού Ἁγίου Μάρτυρος Ἀθανασίου τού ἀπὸ Μάγων.

Στίχοι

Ἀθανάσιος φαρμακὸς Τομὴν κάρας
Ψυχῆς νοσοῦσης εὔρε φάρμακον ξένον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τού Ἁγίου Μάρτυρος Γλυκερίου τού γεωργού.

Στίχοι

Λαιμόν σόν ως γήν, ως ὕννιν δέ τήν σπάθην.
Γεωργέ Γλυκέριε, προσφόρως κρίνω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Δονάτος καί Θερινός ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

Ξίφει, Θερινέ, συνθερισθεῖς Δονάτω,
Ἄμφω Θεοῦ γίνεσθε δράγματα ξένα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Ὁ παῖδας εκ καμίνου ρυσάμενος

Ποθῷ σου εξυμνεῖν τὰ θαυμάσια, καί πάλιν σιστέλλομαι, ὅταν γάρ αὐτὰ
εξαριθμῆσαι βουληθῷ, ὑπὲρ ἄμμον εὐρίσκονται πληθυνόμενα, καί δέξαι μου
τό λοιπόν Ἀθλητά, τό βραχύ τούτο εφύμνιον.

Ουκ ἔστιν οὐδέ γῆ οὐδέ θάλασσα, οὐ πόλις οὐκ ἔρημος, ἔνθα ἀληθῶς, τῶν σῶν θαυμάτων οἱ κρουνοί, πελαγίζοντες Μάρτυς οὐχ υπερβλύζουσι, τό σόν γάρ θαυμαστόν, ἐν πάσῃ τῇ γῇ ἀδεταί ὄνομα.

Θαμβεῖταί σου στρατάρχα τήν ἀθλησιν, Ἀγγέλων τό στράτευμα, σέ δ' ο τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς καταπλαγεῖς, ἐπεθύμησε Μάρτυς τοῦ κάλλους σου, διό περ καί σύν αὐτῷ βασιλεύειν αἰεί σε κατηξίωσε.

Θεοτοκίον

Ολόφωτε σκηνή θεοδόμητε, λυχνία κατάχρυσε, στάμνε κιβωτέ, θεοκατοίκητε νάέ, ξενοβλάστητε ράβδε, Μητράναδρε, τούς σούς ικέτας ημάς, πολυώνυμε Κόρη διαφυλαττε.

Ἴτερος

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Τόν σόν εκμιμούμενος Μάρτυς Δεσπότην, ἐκῶν ητομόλησας, πρὸς τούς ἀγῶνας Ἐνδοξε, καί νίκην ἀράμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, φύλαξ ἐχρημάτισας, αὐτήν, αἰεί φυλάττων ταῖς προστασίαις σου.

Ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ὡς ἀθλοφόρος, ὡς ἀκαταγώνιστος τῆς πίστεως υπέρμαχος, νύν πύργος ἀκράδαντος, τοῖς ευφημούσίσει, πάνσοφε Γεώργιε γενού, περιτειχίζων ταῖς ικεσίαις σου.

Σοφῶς ἐγεώργησας τόν θεῖον σπόρον, καί τούτον ἐπλήθυνας, αἱμάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἀρδεύων μακάριε, καί τῇ τῶν πόνων σπουδῇ, καί τοῖς ἐπαλλήλοις αικισμοῖς, δι' ὧν τυράννων τό θράσος ἔσβεσας.

Θεοτοκίον

Παρθένος διέμεινας καί μετά τόκον, Θεόν γάρ ἐγέννησας, τόν πάντας διατρέφοντα δι' ἀφαντον ἔλεος, καί ευσπλαγχνίαν πολλήν, ἄνθρωπον γενόμενον Ἀγνή, ὄν νύν δυσώπει σωθῆναι πάντας ημάς.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει ευπρέπειαν, ὁ μόνος ευλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὡδή η' Αὐτή η κλητή

Ἕμνους ὡς ευῶδη, συλλέξαντες ἄνθη, ἄλλου Παραδείσου, τοῦ θεοπνεύστου Ψαλτήρος, δεύτε στέφος λαμπρόν, ἀσματόπλοκον, τῷ Μάρτυρι πλέξωμεν, ηρίστευσε γάρ, καθελών Σατάν τό κράτος.

Δεύρο Μελουργέ, προφητόπρωτε φράσον, ὁ δίκαιος ἐκεῖνος, ὁ ἐξανθήσας ὡς φοῖνιξ, τίς καί ποῖος ἐστίν, ὁ μέγалаυχος υπάρχει Γεώργιος, γλυκύκαρπον ὄντως, φυτόν καρδιοτρόφον.

Ἐρχου ἐπιφάνηθι, τάχυνον φθάσον, ημάς τήν νοσσιάν σου, ὡς αετός

χρυσοπτέρυξ, περιθάλπων αεί καθυπόδεξαι, διείς τὰς πτέρυγὰς σου, σκιάν
υπὸ σὴν γάρ, καλὸν αναπεπαύθαι.

Θεοτοκίον

Ἴδε ἦν προέφης, Προφήτα Παρθένον, συνέλαβεν ασπόρως, ἡ Βασιλὶς καὶ
Κυρία, καὶ ὡς Μήτηρ γεννά, τὸν Παντάνακτα, πανάφθορος μείνασα,
Μυστήριον ξένον, ὁ τοκετός σου Κόρη!

Ἴτερος

Κάμινος ποτέ πυρός

Ρύμην τῶν δεινῶν, παθῶν τε καὶ κινδύνων, καὶ ταραχώδους περιστάσεως,
καὶ νόσων συμπτώματα, καὶ δαιμόνων μηχανήματα, καὶ δυσμενῶν ορμήματα,
παύσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, στεφανηφόρε Γεώργιε.

Ὅλω τῷ φωτί, παμμάκαρ τῆς Τριάδος, ειλικρινῶς Καταλαμπόμενος, ὡς
Μάρτυς ἀήττητος, ευσεβείας ὡς υπέρμαχος, ὡς νικητῆς θεόστεπτος, σώσον
Ουρανοφοῖτα, τοὺς σέ Τιμώντας πρεσβείαις σου.

Στέφει νοητῷ, ποικίλως διαπρέπων, καὶ βασιλείας διαδήματι, καὶ σκήπτρω
κοσμούμενος, καὶ πορφύραν περιθέμενος, σὼ φοινηχθείσαν αἵματι, μάκαρ
συμβασιλεύεις, τῷ βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀχρόνως γεννηθέντα, καὶ πρό αἰώνων ἀναλάμψαντα, τὸν
πάντα ποιήσαντα, ορατὰ τε καὶ ἀόρατα, Παρθενομήτορ τέτοκας, ὅθεν σε
Θεοτόκον, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

Καταβασία

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία,
εορτῶν εορτῆ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Φωτίζου, φωτίζου

Γλυκύτατον δρόσον, ὄρη σταλάξατε, καὶ σύ, κατ' ἐξαίρετον σκίρτα, τό ὄρος τό
Ἄγιον, χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς, εὔρες καὶ γάρ, κράτιστον τὸν μέγαν,
Γεώργιον οροφύλακα.

Αἰνοῦσι αἰ σύμψασαι, νῦν πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, εὐλογοῦσιν ὑμνοῦσι, καὶ
συμφώνως κρίζουσι, Χαίρε Σωτῆρ, τῶν πιστῶν ἡ χαρά, χαίροις καὶ σύ,
εὔχος, Ἀθλοφόρων, Γεώργιε υπερθαύμαστε.

Ραβδίσματα, ξέσεις, καὶ τῶν βουνεύρων τοὺς δαρμούς, τὰς κρηπιδας, τὸν
λάκκον τῆς ἀσβέστου σέβομαι, τάλλά τε ὅσα υπέστης ἀθλῶν, Μάρτυς
Χριστοῦ, πάντα μακαρίζω, καὶ τὸν τροχὸν κατασπάζομαι.

Δημήτριε Μάρτυς, σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ, ἀγαθοὶ γάρ οἱ δύο, μηδαμῶς
ελλίπητε, τόνδε τὸν χώρον φρουροῦντες αεί, καὶ πειρασμῶν, ὅλας μυριάδας,

μετακινούντες αμφότεροι.

Θεοτοκίον

Η δόξα τό κάλλος, η ωραιότης τών πιστών, η τρυφή τών Αγγέλων, κόσμου τό διάσωσμα, πάναγνε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, τούς εις τήν σήν, σκέπην προσδραμόντας, συντήρησον Παναγία μου.

Έτερος

Ανάρχου Γεννήτορος

Απαύστως τόν Κύριον, υπέρ ημών δυσώπησον, τών υμνούντων σε μάκαρ, ως Χριστομάρτυρα, ως νενικηκότα τυράννους, ως πονηρών, πνευμάτων διώκτην, ως άγρυπνον φύλακα, ως προστάτην ακαταίσχυντον.

Τών άθλων τά έπαθλα, πλουσίως σοι δεδώρηται, ο τών όλων Δεσπότης, ώ παριστάμενος, μετά παρρησίας Τρισμάκαρ, μαρτυρικής, καί μετ' ευφροσύνης, τούς προσκαλουμένους σε, περιέπων διαφύλαττε.

Η γή σε κατέκρυψε, καί ουρανός εδέξατο, καί ηνοιγή σοι Πύλη, τού Παραδείσου σαφώς, όν περιχαρώς Αθλοφόρε, χοροβατών, καί περιπολεύων, τούς πίστει υμνούντάς σε, σαίς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Θεοτοκίον

Σκηνή προετύπου σε, τού Μαρτυρίου Πάναγνε, ενή πλάκες καί στάμνος, καί η χρυσή κιβωτός, ώσπερ γάρ εκείνη εκείνα, ούτω καί σύ, τόν άναρχον Λόγον, εν γαστρί εχώρησας, Θεοτόκε σωματούμενον.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον Ήχος β'

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Έαρ ημίν εξέλαμψεν, η λαμπρά τού Δεσπότη, καί θεία εξανάστασις, πρός ουράνιον Πάσχα, εκ γής ημάς παραπέμπον, ταύτη δέ συνεκλάμπει, τού πανενδόξου Μάρτυρος, Γεωργίου η μνήμη, η φωταυγής, ήν φαιδρώς τελέσωμεν, ίνα θείας, αξιωθώμεν χάριτος, πρός Χριστού τού Σωτήρος.

Καί τής Εορτής

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε, τήν πανέορτον φαιδράν, ένδοξον Ανάστασιν πάντες, πανηγυρίσαντες, πάλιν εορτάσωμεν, φαιδράν πανήγυριν, Γεωργίου τού Μάρτυρος, καί στέψωμεν τούτον, εαρινοίς άνθεσιν, όντα αήτητον, όπως ταίς αυτού ικεσίαις,

λάβωμεν τών θλίψεων άμα, καί πλημμελημάτων απολύτρωσιν.

Όλον, προσενήνοχας σαυτόν, τώ σοί δεδωκότι παμμάκαρ, ζωήν ολόκληρον, ώσπερ ολοκάρπωσιν, ζώσαν καί έμψυχον, καί θυσίαν ευπρόσδεκτον, καί καθαρωτάτην, όθεν εχρημάτισας, πρέσβυς θερμότατος, ζάλης εξαιρούμενος πάντας, πίστει τούς υμνούντάς σε Μάρτυς, καί προσκαλουμένους σε Γεώργιε.

Σπόρον, γεωργήσας εμμελώς, τόν καταβληθέντα τού λόγου, τή καθαρά σου ψυχή, τούτον επλεόνασας, πόνοις αθλήσεως, καί σοφώς αποθέμενος, εν επουρανίαις, θήκαις τήν ακήρατον, εύρες απόλαυσιν, ής νύν, εμφορούμενος Μάκαρ, ταίς πρός τόν Θεόν σου πρεσβείαις, τούς πιστώς υμνούντάς σε περίσωζε.

Μάρτυς, αθλοφόρε τού Χριστού, τούς έν διαφόροις ανάγκαις, σώζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως, απολυτρούμενος, καί διώκων ψυχόλεθρον, δεινήν αθυμίαν, χάριν δέ καί έλεος, ημίν αιτούμενος, όπως, ταίς λιταίς σου σωθέντες, χαίροντες γεραίρωμεν πάντες, τούς σεπτούς αγώνάς σου Γεώργιε.

**Δόξα... Ήχος πλ. α'
Θεοφάνους**

Ανέτειλε τό έαρ, δεύτε ευωχηθώμεν, εξέλαμψεν η Ανάστασις Χριστού, δεύτε ευφρανθώμεν η τού Αθλοφόρου μνήμη, τούς πιστούς φαιδρύνουσα ανεδείχθη, διό φιλέορτοι, δεύτε μυστικώς αυτήν πανηγυρίσωμεν, ούτος γάρ ως καλός στρατιώτης, ηνδρίσατο κατά τών τυράννων, καί τούτους κατήσχυνε, μιμητής γενόμενος τού πάθους τού Σωτήρος Χριστού, ουκ ηλέησε τό σκεύος τό πήλινον τό εαυτού, αλλά γυμνόν ανεχάλκευσε, εν βασάνοις αυτό προσαμειβόμενος, αυτώ βοήσωμεν, Αθλοφόρε ικέτευε, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα. Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις.

Δίδοται δέ καί Άγιον έλαιον εκ τής κανδύλας τού Αγίου.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί οι Μακαρισμοί, κατά τήν προλαβούσαν διατύπωσιν.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Ελισάβετ, τῆς θαυματουργού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ' καί τῆς Αγίας γ'.

Ἦχος πλ. δ' Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Τοῖς πόνοις τοῖς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσασα, ἐδέξω χάριν, ψυχῶν νοσήματα καί τῶν σωμάτων, Μήτηρ σεμνή ἀποσοβεῖν, πνεύματα διώκειν θεῖω Πνεύματι, πάντων τῶν ἐν θλίψεσι προΐστασθαι, Διό ταῖς, σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πάσι ρώσιν, καί μέγα ἔλεος.

Ἡ κόνις τῶν λειψάνων σου, τυφλοῖς ἀνάβλεψιν ἀναπηγάζει, καί πάσιν ἴασιν τοῖς ἀσθενούσι, καί προσπελάζουσι πιστῶς, καί ἐξαιτουμένοις σε βοήθειαν, Μήτηρ Ελισάβετ ἀξιάγαστε, Διό ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πάσι ρώσιν, καί μέγα ἔλεος.

Συμπάθειαν ἐξήσκησας, Πίστιν Ὀρθόδοξον καί τήν ἀγάπην, τήν πρός τόν Κύριον καί τόν πλησίον, θεομακάριστε σεμνή, ὅθεν θεία χάρις σοι τοῦ Πνεύματος, Μήτηρ Ελισάβετ ἀνεπαύσατο, Διό ταῖς σαῖς πρεσβείαις, δίδου ἡμῖν εἰρήνην, ρώσιν καί ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, τῆς Εορτῆς.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον

Ἐν σοί Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράπτουσα ἐδίδασκες, ὑπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Οσία Ελισάβετ τό Πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῆς Αγίας.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Αρματηλάτην Φαραώ

Ταίς τών παθών με τρικυμιαίς πάντοθεν, περικυκλούμενον, καί λογισμών σάλω, τήν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίων, τών Χριστοῦ θελημάτων, ταίς προσευχαίς σου κυβέρνησον, ὅπως Ελισάβετ υμνήσω σε.

Παρθενικαίς ηγλαΐσμένη χάρισι, θεομακάριστε, τῷ καθαρῷ Λόγω, ενυμφεύθης ἐνδοξε, ἐκ βρέφους δι' ασκήσεως, καί αὐτοῦ ζωηφόροις, ἐπηκολούθησας ἴχνεσι, νέκρωσιν παθῶν περιφέρουσα.

Απορραγείσα τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, καί κολληθείσα σεμνή, τῷ τοῦ Χριστοῦ πόθῳ, τῆς σαρκὸς τό φρόνημα, διὰ νηστείας ἐτηξας, ἀρεταίς δέ καί πόνοις, καί προσευχαίς καρτερήσασα, θαύματα τελεῖν κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τεκούσαν ὑπέρ νούν Πανάμωμε, τόν ἀδιαίρετον, Θεοῦ Πατρός Λόγον, διαπύρω ἔρωτι, ποθοῦσα ἡ αοίδιμος, Ελισάβετ δοχείον, Ἁγίου Πνεύματος γέγονε, θεΐαις ἀρεταίς διαλάμπουσα.

Ὡδή γ'

Ουρανίας ἀψίδος

Ουρανίους θαλάμους, φωτειδαίς ὠκησας, νύμφη ἐκλεκτή γενομένη τοῦ Παντοκράτορος, καί τών ἰάσεων, τοὺς ποταμούς διεκβλύζεις, παθημάτων ρεύματα, ἀποξηραίνοντας.

Τόν Ἥλιαν ζηλούσα, καί Μωϋσὴν Πάνσεμνε, μήκει ἡμερῶν, ὡς ἐκείνοι, νηστεΐαν ἤνυσας, ἄρτον ουράνιον, θεωριῶν σοφωτάτων, δεχομένη Χάριτι, τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

Ἀποκάλυψις θεΐα, τῆ σὴ μητρί δέδοται, πρό τῆς σῆς συλλήψεως κόρη, τῆς εσομένης σοι, τῷ θεῷ Πνεύματι, δι' ἀρετῆς πολιτείας, Ελισάβετ ἐνδοξε, καί τῆς λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Παρθενίας σε μόνη, τό καθαρὸν τέμενος, ἡ πανευκλεῆς Ελισάβετ, πίστει ποθήσασα, χαίρει Πανάμωμε, τῷ σώ Υἱῷ προσαχθείσα, ευσεβῶς ὀπίσω σου ἀκολουθήσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάτῃ τῇ σῇ, τών ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τών πιστῶν τό στήριγμα, μόνη φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Πόνους ἠνεγκας, τῆς ἐγκρατείας, χάριν εἴληψας, τῆς ἀπαθείας, καί ἰαμάτων Ελισάβετ θεόπνευστε, τοῦ θεραπεύειν παντοῖα νοσήματα, καί ἀπελαύνειν δαιμόνων ἐνέργειαν Ἀξιάγαστε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί τής εορτής

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Όφιν δεινόν, δράκοντα σύ εθανάτωσας, προσευχή σου, πρότερον συντρίψασα, τού πονηρού, πάσας μηχανάς, θεία δυναστεία, καί τούτον εις βρώσιν δέδωκας, θηρίων Ελισάβετ, καί παντοίων ορνέων, τόν τών όλων Δεσπότην δοξάζουσα.

Θείων ανδρών, τρόπους ζηλούσα διήνυσας θείω σθένει, τεσσαρακονθήμερον, Μήτηρ σεμνή, βρώσεως τινός, μή μεταλαβούσα, αλλ' άσιτος διαρκέσασα, σαρκός επαναστάσεις, θανατούσα πανσόφως, καί ζωούσα τό πνεύμα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, φέρεις εν μήτρα σαρκούμενον, τόν τό είναι πάσι παρεχόμενον, όν επεπόθησεν εκ ψυχής, τούτω μνηστευθείσα, η Ελισάβετ εν Πνεύματι, Παρθένε Θεοτόκε, τών Αγγέλων τό θαύμα, καί δαιμόνων τό τραύμα πανθαύμαστε.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Απεξήρνας ρείθρα, τά τής αμαρτίας δακρύων προσχύσεσι, καί αιμάτων ρύσιν, πολυχρόνιον έστησας χάριτι, ευλαβών γυναιών, προσελθουσών σοι διαφόρως, Ελισάβετ Οσία πανεύφημε.

Επί πλείονας χρόνους, άρτου τήν μετάληψιν ηρνήσω ένδοξε, εγκρατείας πόνοις, τήν ψυχήν ευσεβώς εκκαθαίρουσα, καί τήν ασαρκίαν τών Ασωμάτων προσκτωμένη, Ελισάβετ Οσίων τό καύχημα.

Ολοτρόπως Κυρίω, πάσαν τήν διάνοιαν αναθεμένη σου, οφθαλμούς νοός μέν, καί καρδίας αυτώ ενητένιζες, εν τρισί δέ χρόνοις, τόν ουρανόν ουκ εθεάσω, αλλά γήν ως εκ γής θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών άνω, πέφυκας Δυνάμεων, Λόγον κυήσασα, τού Πατρός Παρθένε, τόν συνάναρχον καί συναϊδιον, ού ταίς φρυκτωρίαις, η θεοφόρος αυγασθείσα, τών παθών τήν ομίχλην διέλυσεν.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τόν έλεον τού Θεού, ασκητικώς επισπάσασθαι, επιποθούσα σεμνή, ελαίου μετάληψιν, εκ βρέφους εξέκλινας, ιλαρνομένη, ταίς τών πόνων επιδόσεσιν.

Ο βίος σου φωταυγής, ταίς αρεταίς κεκαλλώπισται, η κοίμησις ιερώς, τοίς θαύμασιν ήστραψε, διώκουσα δαίμονας, καί παθών χειμώνα, θεία χάριτι

σκεδάζουσα.

Τώ κρύει καί παγετώ, σαρκός γυμνώσει πυκτεύουσα, ηλίου καύσιν στερρώς, υπέφηρες στέργουσα, Ελισάβετ ένδοξε, πρὸς τήν άνω θάλψιν, τάς ελπίδας επερείδουσα.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες εν γαστρί, τόν Προαιώνιον άχραντε, καί τέτοκας εν σαρκί, τόν φύσει ασώματον, καί γάλακτι έθρεψας, τόν τροφέα πάντων, Θεομήτορ απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τό Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Ελισάβετ, τής θαυματουργού.

Στίχοι

Ελισάβετ, λιπούσα γήν, Θεού Λόγε,
Καλή καλόν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.
Εικάδι καί γε τετάρτη απήρε πόλονδε Ελισαβέτεια.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σάββα τού Στρατηλάτου.

Στίχοι

Έπνιξε δεινά πνεύματα πλάνης Σάββας,
Ποταμόπνικτος Μάρτυς οφθείς Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτυρων τών διά τού Αγίου Σάββα πιστευσάντων εβδομήκοντα στρατιωτών, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Κάρας αριθμών τώ ξίφει τετμημένας,
Εύροις πεσόντας άνδρας επτάκις δέκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Πασικράτους καί Βαλεντίωνος.

Στίχοι

Ο Πασικράτης ήρατο τμηθείς κράτος,
Βαλεντίωνος εκβαλών φόβον ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευσεβίου, Νέωνος, Λεοντίου, Λογγίνου καί ετέρων τεσσάρων.

Στίχοι

Αριθμόν ισάμιλλον οκτώ Μαρτύρων,

Τόν ισάκις τέμνουσιν ἴσον ισάκις.

Ταίς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Παῖδες Ἑβραίων

Γνώμην φιλόθεον ἐκτήσω, μετ' Ἀγγέλων γάρ Ἀγνή ἐβιοτεύσω, ἀγρυπνούσα θερμῶς, καί ψάλλουσα προθυμῶς, Εὐλογητός εἶ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρα προτείνεις συμπαθείας, καί παρέλεις τήν υγιάν τῷ λειψάνῳ, τοῖς προστρέχουσι σῷ, καί πίστει προσιοῦσι, μοναζουσῶν τό στήριγμα, Ἐλισάβετ θεοφόρε.

Θαύματα μέγιστα τελούσα, καί θεράπαινα δειχθεῖσα τοῦ Κυρίου, Ἐλισάβετ σεμνή, πρὸς τούτον νῦν μετέστης, σὺν τοῖς Οσίοις ψάλλουσα, ο Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἴδε τήν θλίψίν μου Παρθένε, ἦν ἐπήγαγε τό πλήθος τῶν κακῶν μου, καί γεέννης πυρός, ἐξάρπασον βοῶντα, Εὐλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδή η' Ἑπταπλασίως κάμινον

Οἱ τῆ σορῷ πελάζοντες, τῶν λειψάνων σου πάντοτε, πάσας τὰς αἰτήσεις, εὐσεβῶς λαμβάνουσι, Θεοῦ σε δοξάζοντος, αἰεὶ καί μεγαλύνοντος, τοῦ προσδεξαμένου, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας, πρὸς ὃν βοάς ἀπαύστως, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τά τῆς καρδίας ὄμματα, φωτισθεῖσα ἐν Πνεύματι, πίστει τῷ τῆν σῆν, καταλαβόντι θείαν σορόν, τό βλέπειν δεδῶρησαι, παρά Χριστοῦ πλουτήσασα, τήν τῶν ἰαμάτων, δαψιλή χορηγίαν, πρὸς ὃν Οσία κράζεις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοφανῆς ὡς ἥλιος, ἐπὶ γῆς ανατέταλκας, θείαις ἀρεταῖς, λαμπρυνομένη πάνσεμνε, βολίδας δέ πέμπουσα, τῶν Ἱερῶν θαυμάτων σου, ὧν οἱ μετασχόντες, Ἐλισάβετ βοῶσιν, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωματοφόρον τέτοκας, καί ἀγκάλαις ἐβάστασας, ἀχραντε Παρθένε, Ἰησοῦν τόν Κύριον, τόν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμω νεύματι, ὅθεν ὡς Θεοῦ σε, ἀνυμνούμεν Μητέρα, βοῶντες, ἐν αἰνέσει, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς

εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευ λογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας».

Ὡδή θ'
Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἰδέσθαι κάλλος νοητόν, τού Νυμφίου καθαρῶς επεπόθησας, καί, πού κοιτάζεις; αὐτώ, πού δέ ποιμαίνεις; θερμῶς εκραύγαζες, επαναπαύσομαι ἐν σοί, καί σου ταῖς τερπνότησι, κατατερφθήσομαι, μεγαλύνουσα τήν σήν ἀγαθότητα.

Ὡ θαύμα! πῶς μετά ταφήν, καί χρονίαν ἐν μνημείῳ κατάθεσιν, ἀδιαλώβητον, τό σόν ὁράται λείψανον κείμενον, χαριτωθέν καί λαμπρυνθέν, σημεῖοις καί τέρασι, καί ἰαμάτων κρουνοῦς, καθ' ἐκάστην τοῖς πιστοῖς παρεχόμενον!

Σύνεσιν ἔσχες ἐν ψυχῇ, καί ταπείνωσιν καί θείαν πραότητα, πίστιν ἀνόθευτον, καί σύν ἐλπίδι ἀγάπην ἐνθεον, ἐν ὁλονύκτοις προσευχαῖς, Θεῷ προσεδρεύουσα, καί ταῖς ἐκεῖθεν αὐγαῖς, Ἐλισάβετ λαμπρομένη φαιδρότατα.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου Σώτερ ὁ τεχθεῖς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετά τήν κύησιν, ὅταν καθίσσης κρίναι τά ἔργα μου, τάς ἀνομίας παρορών, καί τάς ἀμαρτίας μου, ὡς υπεράγαθος, ἐλεήμον ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκῶν, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Τό Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς. Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς, ἡ Α' Ὥρα καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Ἁγίου Ἀποστόλου καί Ευαγγελιστοῦ Μάρκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά διπλά Προσόμοια τού Ἀποστόλου, εἰ βούλει, εἰδ' οὐ, εἰπέ τρία τῆς Εορτῆς, καί τρία τού Ἀποστόλου.

Στιχηρά Προσόμοια τού Ἀποστόλου.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῶν θεηγόρων λογίων, τόν συγγραφέα πιστοί, καί τῆς Αἰγύπτου μέγαν,

πολιούχον αξίως, υμνήσωμεν βοώντες, Μάρκε σοφέ, διδαχαίς καί πρεσβείαις σου, πρὸς τὸν ἀκύμονα βίον πάντας ἡμᾶς, ὡς Ἀπόστολος οδήγησον.

Συνοδοιπόρος ἐγένου, τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς, καί σὺν αὐτῷ διήλθες, ὅλην Μακεδονίαν, ἐν Ῥώμῃ δὲ φοιτήσας, τοῦ Πέτρου ἡδύς, ἐρμηνεύς ἀναδέδειξαι, καί ἀνεπαύσω ἀθλήσας θεοπρεπῶς, ἐν Αἰγύπτῳ Μάρκε πάνσοφε.

Τὰς κεκαυμένας καί χέρσους, ψυχὰς ἐλίπανας, ταῖς φαειναῖς νιφάσι, ταῖς τοῦ Ευαγγελίου, διό σου θεῖε Μάρκε, φαιδρῶς σὺν ἡμῖν, Ἀλεξάνδρεια σήμερον, πανηγυρίζει τὴν μνήμην καί εὐφημεῖ, προσκυνούσά σου τὰ λείψανα.

Ἔτερα Προσόμοια Ἦχος ο' αὐτός

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρκε παμμακάριστε τρυφῆς, τὸν χειμάρρουν ἐπίεις, ὡς ἐξ Εἰδέμ δὲ ἐξώρμησας, περιφανέστατος, ποταμὸς εἰρήνης, περικλύζων νάμασι, τοῦ Ευαγγελικοῦ σου κηρύγματος, τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, καταρδεύων, θεοπνεύστοις δόγμασι.

Μάρκε παναοίδιμε Μωσῆς, Αἰγυπτίους πρώην μὲν, ἐν τῇ θαλάσῃ ἐβύθισεν, ἀλλὰ σὺ πάνσοφε, ἐκ θαλάσσης τούτους, τῆς πλάνης ἀνείλκυσας, δυνάμει τοῦ αὐτοῖς μετὰ σώματος, ἐπιδημήσαντος, καί τὰ τούτων χειροποίητα, καθελόντος, ὑψηλῶ βραχίονι.

Ω Μάρκε πανίερε φωτί, ομιλῶν τοῦ Πνεύματος, πνευματικὸς ὅλος γέγονας, καί νῦν πανόλβιε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀνευδότοις νεύσεσι, καί μακαριωτάταις ἐλλάμψεσιν, θέσει θεούμενος, μυστηρίου τὸ κεφάλαιον, καί τὸ τέλος, εὖρες τὸ πολυεύκτον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σοῦ ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσι, Μάρκε Ἀπόστολε, καί γέγονας ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεῦειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιά θεότητι.

Καί νῦν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ω Μάρκε θεόσοφε σοφοῦ, γραμματέως κάλαμος, καί οξυγράφου γεγένησαι, Χριστοῦ τὴν σάρκωσιν, θεοπνεύστως γράφων, καί τρανῶς φθεγγόμενος, ζωῆς ἀτελευτήτου τὰ ρήματα, ἐν ἡ δὲ δυσώπησον, ἐγγραφῆναι τοὺς ὑμνούντάς σε, καί τιμώντάς, τὴν ἐνδοξον μνήμην σου.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς

οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ω Μάρκε Πανεύφημε Χριστόν, ευαγγελιζόμενος, τήν οικουμένην διέδραμες, καθάπερ ήλιος, αφανίζων πάσαν, ταίς αυγαίς τής πίστεως, τήν τής πολυθείας σκοτόμαιναν, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Ω Μάρκε Απόστολε εν οίς, τό πρίν επλεόνασε, τής ασεβείας η άνοια, αυτός εκήρυξας, Αιγυπτίων σκότος, φωτισμώ τών λόγων σου, διώκων θεοκήρυξ πανόλβιε, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Δεύτε τής ουρανίου μυσταγωγίας τόν κήρυκα, καί υποφήτην τού Ευαγγελίου, ψαλμοίς καί υμνωδίαις, Μάρκον πάντες ευφημήσωμεν, Ούτος γάρ ποταμός ανεδείχθη τού νοητού Παραδείσου, τās ψυχικάς αρούρας, τοίς ουρανόις όμβροις επάρδων, καί καρποφόρους δεικνύων Χριστώ τώ Θεώ, τώ παρέχοντι πάσι ταίς πρεσβείαις αυτού, ιλασμόν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Εορτής

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε, καί Ευαγγελιστά Μάρκε, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής

Καί, Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής μετά τών Ειρμών εις η' καί τού Αγίου εις ζ'.

Ο Κανών τού Αγίου.

Ωδή α' Ήχος α'

Σού η τροπαιούχος δεξιά

Μάρκον τόν θεόπτην ευφημών, επικαλούμαι τήν χάριν τού Πνεύματος, όπως μοι εμπνεύσασα, φωτιστικώς απελάση τήν άγνοϊαν, καί τόν θείον πλούτον, τόν τής σοφίας δωρήσεται.

Σού τόν θεηγόρον φωτισμώ, καταλαμπρύνας Σωτήρ τώ τής χάριτος, κόσμω εξαπέστειλας, Λόγε Θεού τών αγαθών ως αίτιος, σου τήν παρουσίαν, ημίν

ευαγγελιζόμενον.

Πέτρω τώ σοφώ μαθητευθείς, καί τήν εκείνου πλουτήσας υιότητα, Μάρκε παναοίδιμε, μυσταγωγός εδείχθης μυστηρίων Χριστού, καί συγκληρονόμος, αυτού τής δόξης γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Ο τούς Αιγυπτίους εν βυθώ, καταποντίσας, νεφέλη καθήμενος, ούτος επεδήμησε, παρθενική, τοίς Αιγυπτίοις ύστερον, καί διά τού Μάρκου, αυτούς τής πλάνης ερρύσατο.

Ωδή γ'

Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών

Σέ τήν ενυπόστατον Χριστέ, σοφίαν ανεκήρυξε, μαρμαρυγαίς ταίς σαίς αυγαζόμενος, παντί τώ κόσμω φανείσαν Δέσποτα, καί ζωήν παρέχουσαν, καί βροτούς φωτίζουσαν, ο θεράπων σου Μάρκος φιλάνθρωπε.

Τό ρείθρον δεξάμενος Χριστέ, σοφίας τό αείρυτον, ως ποταμός ροιζών γής επέκλυσε, θεογνωσίας φωτί τά πέρατα, σου δεικνύς υπάρχουσαν, αληθή τήν πρόρρησιν, ο αυτόπτης σου Μάρκος φιλάνθρωπε.

Τώ Πέτρω επόμενος σοφέ, σοφώς τό Ευαγγέλιον, ως μαθητής αυτού διετύπωσας, θεολογίας τό φώς δρεψάμενος, παρ' αυτού Απόστολε, καί Θεού τήν ένσαρκον, παρουσίαν μηνύσας τρανότατα.

Θεοτοκίον

Αιγύπτου τό πρίν παρθενικαίς, αγκάλαις εποχούμενος, δαιμονικούς βωμούς σύ κατέσεισας, καί ταύτη πάλιν τόν Μάρκον έπεμψας, συνετίζειν άπαντας, τήν σήν ενανθρώπησιν, καί τό θείον Χριστέ μου μυστήριον.

Κοντάκιον τής Εορτής

Κάθισμα τού Αγίου Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εις ύψος ανελθών, αρετών θείε Μάρκε, εβρόντησας ημίν, σωτηρίων δογμάτων, μεγάλα μυστήρια, θείος κήρυξ γενόμενος, όθεν πίστει σε, εκδυσωπούμεν Παμμάκαρ, πάσης θλίψεως, αμαρτιών καί κινδύνων, ημάς ελευθέρωσον

Δόξα... έτερον

Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Ως αστέρα μέγαν σε, η Εκκλησία, κεκτημένη ένδοξε, τών διδαγμάτων σου βολαίς, φαιδρνομένη κραυγάζει σοι, Χαίροις Παμμάκαρ, Κυρίου Απόστολε.

Καί νύν... τής Εορτής

Ωδή δ'

Όρος σε τή χάριτι

Εἰς πάσαν ο φθόγγος σου, τὴν γῆν ἐξελήλυθε, καὶ εἰς τὰ πέρατα Σοφέ, τῆς οἰκουμένης σου τρανώς, ρημάτων ἡ δύναμις, δαυϊτικῶς διαπρυσίως κηρύπτουσα, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἐφανε Σωτήρ, ὡς ἀστραπή ο Ἀπόστολος, τὴ οἰκουμένη ο σοφός, τῆς ἀληθείας τὴν χαράν, εὐαγγελιζόμενος, θεολαμπτεῖ φωτοχυσία πυρσούμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ προφητικῶς ωραιώθησαν, τὴν ὑπὲρ λόγον γάρ ἡμῖν, εὐηγγελίσω προφανῶς, εἰρήνην θεόληπτε, διὰ σαρκός ἐμφανισθεῖσαν τοῖς πέρασιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Θεοτοκίον

Νεφέλη ο Λόγος, παρθενικὴ ἐποχοῦμενος, τῶν Αἰγυπτίων τὰς βουλὰς, καὶ θεομάχους λογισμούς, μωράνας διέλυσε, ταῖς διδαχαῖς τοῦ θείου Μάρκου ὡς εὐσπλαγχνος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ὡδή ε'

Ὁ φωτίσας τὴ ἐλλάμπει

Εστάλαξας γλυκασμόν, εὐσεβείας τῷ λόγῳ σου, θείον ὄρος πανταχόθεν ἀκτίσι λαμπόμενον, ἐκφανθεῖς τὴ χάριτι, σαφῶς τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, Μάρκε παμμάκαρ θεόληπτε.

Ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου πηγὴ ἐξελήλυθας, καὶ ποτίζεις τὰς χερσῶδεις καρδίας τοῖς ρεύμασι, δαφιλῶς τοῦ Πνεύματος, καρπὸν ἀντὶ τῆς ἀκαρπίας, φέρειν διδάσκων, Ἀπόστολε.

Σὺ τοῦ Πέτρου τοῦ μεγάλου, υἱὸς ἐχρημάτισας, καὶ ταῖς τούτου διδαχαῖς, φωτιζόμενος πάντοτε, τὰς ψυχὰς ἐλάμπρυνας, τῶν σοὶ θερμῶς προσομιλούντων, Μάρκε Κυρίου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον

Ὡς ἄνθρωπος ἐκ Παρθένου, τεχθεῖς Αἰγυπτίοις Χριστέ, ἐπεφάνης ἐκ Πατρὸς, ο ἐκλάμπας πρὸ κτίσεως, οἷς τὸν Μάρκον ἐχρῖσας, σοφῶς αὐτοῦς μυσταγωγούντα, θεογνωσίας μυστήρια.

Ὡδή ς'

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς

Κατέβαλες οφρὺν ἀνόμων Κύριε, καὶ ὕβριν υπερήφανον, ἐταπείνωσας, Ἀπόστολον τὸν σόν, δείξας τροπαιοῦχον τὴ δυνάμει σου, σὺ γάρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων, καὶ ἐπανόρθωσις.

Τὸν στέφανον τὸν τῆς ἐλπίδος ἐνδοξε, δι' οὐ νῦν στεφανούμεθα, ἐν τοῖς λόγοις σου ἐκήρυξας σοφέ, τὸν Δημιουργὸν Μάρκε τῆς κτίσεως, τὸν εἰς ἡμῶν δόξαν πλασθέντα, φύσει τοῦ σώματος.

Ὁ Πέτρος σε, ο κορυφαῖος Ἐνδοξε σαφῶς ἐμυσταγώγησεν, Εὐαγγέλιον

συγγράψαι τό σεπτόν, δείξας υπηρέτην σε τῆς χάριτος, σύ γάρ ημῖν θεογνωσίας, τό φῶς ἐξήπλωσας.

Θεοτοκίον

Τήν Αἴγυπτον, τήν πρῖν ἐν σκότει Κύριε, Παρθένου Θεομήτορος, κατελάμπρυνας ὡς βρέφος προελθῶν, ταύτης θριαμβεύσας τά σεβάσματα, ταῖς διδασχαῖς τοῦ θεηγόρου, Μάρκου φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Ἐξ ὕψους λαβῶν, τήν χάριν τήν τοῦ Πνεύματος, ρητόρων πλοκάς, διέλυσας Ἀπόστολε, καί τά ἔθνη ἅπαντα, σαγηνεύσας, Μάρκε αοίδιμε, τῷ Δεσπότῃ προσήγαγες, τό θεῖον κηρύξας Ευαγγέλιον.

Ο Οἶκος

Τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων μαθητῆς χρηματίσας, καί σὺν αὐτῷ τόν Χριστόν Υἱόν Θεοῦ κηρύξας, ἐπὶ τήν πέτραν τῆς ἀληθείας ἐστερέωσας τοὺς πλάνη σαλευομένους, ἐν ἡ καμέ στερεώσας, ψυχῆς μου κατεύθυνον τά διαβήματα, ὅπως τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων λυτρούμενος ἀνεμποδίστως δοξάζω σε, σύ γάρ πάντας ἐφώτισας, Μάρκε σοφέ, τό θεῖον κηρύξας Ευαγγέλιον.

Συναξάριον

Τῆ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καί Ευαγγελιστοῦ Μάρκου.

Στίχοι

Σύροντες εἰς γῆν Μάρκον οἱ μαιφόνοι,
Πρὸς οὐρανοὺς πέμποντες αὐτόν ἠγνόουν.
Εἰκάδι πέμπτη Μάρκον ἐνὶ χθονὶ ἀφρονες εἶλκον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου τοῦ Ἁγίου καί πανευφήμου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τοῦ συγκειμένου ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Μακεδονίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Ἐκστάς, Μακεδόνιε, τοῦ φθαρτοῦ θρόνου,
Ἦμνεῖς τό θεῖον σὺν Σεραφίμ καί θρόνοις.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Νίκης.

Στίχοι

Νίκης βραβεῖα τῆ τετμημένη Νίκη,
Νίκης βραβεύς δίδωσιν, ὡς νικηφόρω.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων οκτῶ Ὁσιομαρτύρων καί Ἀναχωρητῶν.

Στίχοι

Οκτώ συνεκκόπτουσιν ανδρών αυχένας,
Υπό ζυγόν τόν σόν δαμασθέντων, Λόγε.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Ταίς θεϊκαίς, αστραπαίς πυρούμενος, αντανεκλάσεις μυστικώς, αντιπέμπεις
αυγοειδείς, Μάρκε Παμμακάριστε, Λόγον γάρ εκήρυξας, σεσαρκωμένον τόν
άσαρκον, τόν ανειτόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Θεουργικαίς, Παντουργέ δυνάμεσι, τον θεηγόρον Μαθητήν, καθοπλίσας
θαυματοουργόν, τούτον απετέλεσας, νόσους γάρ απήλασε, καί μαλακίας
ιάσατο, τόν ανειτόν σε κηρύττων, Θεον καί υπερένδοξον.

Τών Μαθητων, τού χορού τόν έξαρχον, καθηγεμόνα εσχηκώς, θείον Πέτρον
εκμιμητής, τούτου αναδέδειξαι, άπαν γάρ ερρύθμισας, τής Εκκλησίας τό
πλήρωμα, τόν ανειτόν τών Πατέρων, Θεόν κηρύττων Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Στήλην αυτός, εν Αιγύπτω έστη σας, Ευαγγελίου σου γραφήν, τώ τεχθέντι
άνευ σποράς, εκ τής θεομήτορος, ρήσεσιν επόμενος, τού Ησαΐου Πανεύφημε,
τόν ανειτόν καταγγέλλων, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Ωδή η'

Εν καμίνω Παίδες

Τόν τεχθέντα Λόγον εκ Πατρός, πρό πάντων τών αιώνων, τήν φύσιν τήν τών
ανθρώπων, ενδυσάμενον Χριστόν, εκήρυξας Ένδοξε, καί εβόας, Πάντα τά
έργα, τόν Κύριον υμνεΐτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν διδόντα λύτρον εαυτόν, ημών τής αμαρτίας, καί πάθει τούς πεπτωκότας,
αναστήσαντα Χριστόν, εδόξασας ένδοξε, καί εβόας, Πάντα τά έργα, τόν
Κύριον υμνεΐτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τή τού Πέτρου Μάρκε πειθαρχών, σοφέ διδασκαλία, πανσόφως διά
γραμμάτων, ανεύπτωσας πιστοίς, σεπτόν Ευαγγέλιον, τοίς βοώσι, Πάντα τά
έργα, τόν Κύριον υμνεΐτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος τόν Εμμανουήλ, βαστάζουσα ως βρέφος, επέστη τοίς Αιγυπτίοις,
οίς ως έκλαμπρος αστήρ, ο Μάρκος απέσταλται, ανακράζων, Πάντα τά έργα,
τόν Κύριον υμνεΐτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τύπον τής αγνής λοχείας σου

Φθάσας τήν πηγήν τήν άφθαστον, τής τρισηλίου θεοφάντορ ελλάμψεως,

καθαρώτερον, κατατρυφάς καί τρανότερον, τῆς θεώσεως τῆς υπέρ έννοιαν, Αγγέλοις συγχορεύων, ακαταπαύστως Ιερώτατε.

Πέτρου κοινωνός γενόμενος, διδασκαλίας καί τού θείου κηρύγματος, τά ουράνια, περιπολεύεις σκηνώματα, σύν αυτώ θεωρήμον μακάριε, μεθ' ού καί συμπρεσβευεις, υπέρ ημών Μάρκε Απόστολε.

Φάος τό τρισσώς ενούμενον, μοναδικώς τε πάλιν ξένως τρισσούμενον, ανεκήρυξας, πανευσεβώς Μάρκε πάνσοφε, φωτιζόμενος αίγλη τῆς χάριτος, διό σε δυσωπούμεν, Υπέρ ημών αεί ικέτευε

Θεοτοκίον

Μάρκος ο σεπτός, Απόστολος, τοίς Αιγυπτίοις Ιεράρχης δεδώρηται, οίς ως νήπιος, σωματωθείς επεδήμησεν, εκ Παρθένου αγνής Θεομήτορος, ο Κύριος τῆς δόξης, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Σύ τήν υιότητα Πέτρου, τού Αποστόλου πλουτήσας, τοίς Αιγυπτίοις εντεύθεν, διατυποίς πρώτος πάντων, τό Ευαγγέλιον Μάρκε, δι' ού τόν κόσμον φωτίζεις.

Καί τῆς Εορτής

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου γ' δευτερούντες τό α'.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Αιγύπτου φωστήρ ο φαινός, Μάρκος ο πανάριστος, κήρυξ τού Λόγου ο πάνσοφος, Ευαγγελίου τε, συγγραφεύς ο θείος, ευφημείσθω άσμασι, καί θείοις παρ' ημών μελωδήμασι, Χριστώ πρεσβεύει γάρ, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος. (Δις)

Δογμάτων τών θείων συγγραφεύς, τού Χριστού γενόμενος, πάσαν τήν γήν κατεφώτισας, αυτού τήν σάρκωσιν, καί τά θεία πάθη, τήν σεπτήν αναστασιν, καί τήν πρός τόν Πατέρα αναβασιν, κηρύξας πάνσοφε, καί τά έθνη πρός επίγνωσιν, αληθείας, ελκύσας Απόστολε.

Τού Πέτρου τού θείου οπαδός, ευπειθής γενόμενος, Μάρκε Κυρίου Απόστολε, ταίς τούτου πάνσοφε, διδαχαίς πειθήσας, τού Αγίου Πνεύματος, τή χάριτι λαούς Κατεφώτισας, τών Αιγυπτίων τε, Καταυγάσας τήν διάνοιαν, καί τήν πόλιν, αυτών κατεκόσμησας.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σού εξεχύθη χάρις εν χείλεσι, Μάρκε Απόστολε, καί γεγονόςας ποιμήν τῆς τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως, Ἐπισκόπου Ἀμασειας.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἁγίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Κατά πάντων Μακάριε, τῶν παθῶν ἐβασίλευσας, νόμῳ θείῳ μέγιστε, κρατυνόμενος, καί λογισμὸν αυτοκράτορα, σαφῶς ποιησάμενος, καί γενόμενος Θεοῦ, παραστάτης ἐπάξιος, χρίσμα ἅγιον, υπεδέξω, καί ποιμένης προηγῆσω, λογικῆς Ἀρχιερέων, καί Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς κριόν ἐκ ποιμνίου σε, Βασιλεύ παμμακάριστε, βασιλεύς παράνομος διεχώρισε, καί Βασιλέα κηρύττοντα, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν τυθέντα ὡς ἀμνόν, καί βροτούς διασώσαντα, θεασάμενος, κατασφάττει ἀδίκως προξενῶν σοι, ουρανῶν τήν βασιλείαν, καί αἰωνίζουσιν εὐκλειαν.

Ἐφ' ὑδάτων τὰς τρίβους σου, παραδόξως πεποίησαι, Βασιλεύ αἰίδιμε, μετὰ τέλος γάρ, ἀπορριφεῖς, ὡς προέφησας, συντόνως υπέπλευσας, καί τή πόλει σου σαυτόν, Ἀμασεῖα ἀπέδωκας, φόρτον τίμιον, ἀκαταίσχυντον πρέσβυν ἰαμάτων, ποταμόν καί νοσημάτων, παντοδαπῶν καθαρτήριον.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον τῆς Εορτῆς

Καί Ἀπολυτίκιον τῆς αὐτῆς

ΕἰΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τά Καθίσματα τῆς Εορτῆς. Οἱ Κανόνες τῆς εορτῆς καί τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β' Δεύτε λαοί άσωμεν

Τώ Βασιλεί, τών ουρανίων Δονάμεων, στεφηφορών παρίστασαι, πάσιν αιτούμενος, Βασιλεύ θεοφόρε, τοίς πόθω σε τιμώσι, χάριν καί έλεος.

Κατά παθών, τών τής σαρκός εβασίλευσας, καί βασιλέα άθεον, εγκελευόμενον, τόν ουράνιον Μάκαρ, αρνείσθαι Βασιλέα, σύ κατεπάτησας.

Βασιλικών, φύλακα θείων προστάξεων, βασιλικώς σε χρίσματι, θείω επέχρισε, Βασιλεύς ο τής δόξης, καί στέφει μαρτυρίου, Μάκαρ εκόσμησε.

Θεοτοκίον

Η τών πιστών, καταφυγή Αειπάρθενε, η κραταιά βοήθεια, τών προστρεχόντων σοι, από πάσης ανάγκης, καί βλάβης εναντίας, ημάς διάσωσον.

Ωδή γ' Εν πέτρα με τής πίστεως

Αγέλαις ηριθμήθης τών πρωτοτόκων, θεούμενος μεθέξει θειοτάταις, καί βλέπων καθαρώτερον τού Δεσπότου, τήν ωραιότητα, Μάρτυς αήτητε, Βασιλεύ θεόσοφε, καί μακάριε.

Αιρέσεων διέλυσας τόν χειμώνα, τή θέρμη τών πανσόφων σου διδαγμάτων, ειδώλων διεσκέδασας τήν ομίχλην, φωτί τών άθλων σου, διό με φώτισον, Βασιλεύ μακάριε, τόν τιμώντά σε.

Ψυχόλεθρον Γλαφύρα φυγούσα βόθρον, λιμένα σωτηρίας σε Πάτερ εύρε, διό καί νυμφευθείσα Χριστώ τώ Κτίστη, χαίρει κραυγάζουσα, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Εκύησας τόν άναρχον Βασιλέα, εκ σου Παρθενομήτορ αρχήν λαβόντα, αυτόν ούν ως φιλόανθρωπον εκδυσώπει, σώσαι τούς δούλους σου, πάσης εκ θλίψεως, καί εχθρών αλώσεως, παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ημφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ζάλην άθεον, ειδώλων πλάνης, εκφευξάμενος, Ιερομύστα, διά δέ ξίφους θαλάσση ποντούμενος, προς τόν ακύμαντον όρμον κατήνησας, καί αιωνίως εν τούτω γηθόμενος, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί τῆς Εορτῆς

Ωδή δ'

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Ιέρευσας, σεαυτόν ως αρνίον πανάμωμον, τυθείς Παμμακάριστε, καί ταίς
ροαίς τῶν αιμάτων σου, θάλασσαν εξήρανας, τῆς πονηράς αθεΐας θεία χάριτι.

Βασίλειον, επιχρώσας εσθήτα τοίς αίμασι, καί νίκης διάδημα, τή κεφαλή
περιθέμενος, χαίρων προσεχώρησας, εις τά βασίλεια Πάτερ τά ουράνια.

Οσίως σου, καί δικαίως ποιμάνας τό ποιμνιον, εις μάνδραν εισήλασας, τήν
επουράνιον Όσιε, ένθα τῆς αθλήσεως, περικοσμούμενος στέφει
προσεχώρησας.

Θεοτοκίον

Πανύμνητε, τῶν ανθρώπων ετοιμη βοήθεια, τά άγρια κύματα, τῶν πειρασμῶν
καταπράϋνον, σώζουσα τούς δούλους σου, τῆς τῶν εχθρῶν επηρείας
προστασίαις σου.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός τῶν εν σκότει

Τώ φωτισμῶ, τῆς του Πνεύματος αίγλης λελαμπρυσμένος, σκότος
απεμείωσας αθεΐας, ιερομύστα, καί πολλούς συσχεθέντας, τή ομίχλη τῆς
ματαιότητος, πρὸς τὰς ουρανίους, μονάς καθωδήγησας.

Φύλαξ Θεού, προσταγμάτων υπάρχων εν φυλακή τε, ένδον καθειργμένος
υπό αθέων, οράς τό μέλλον, επί σοί θεϊόν τέλος, δι' Αγγέλου εκδιδασκόμενος,
Ιερομαρτύρων, κρηπίς καί εδραίωμα.

Θαύμα φρικτόν, εν τή σή τελειώσει πάσιν ωράθη, ξίφει γάρ η κάρα σου
εκμηθείσα, Ιερομάρτυς, καί θαλάσση βληθείσα, συνηρμόσθη τώ θείω σκήνει
σου, δῶρον τοίς ποθούσι, δοθείσα θεόσδοτον.

Θεοτοκίον

Πόλις Θεού, περί ής ελαλήθη δεδοξασμένα, ταύτην σου τήν πόλιν καί πάσαν
χώραν, από κινδύνων, καί λιμού καί βαρβάρων, Θεοτόκε Παρθένε λύτρωσαι,
μόνη προστασία, πιστῶν ακαταίσχυντε.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Εφ' υδάτων πορείας πεποιήσαι, ύδατα τῆς πλάνης ξηράνας τοίς ρεύμασι, τῶν
Ιερῶν αιμάτων σου, καί πρὸς όρμον κατήνησας άκλυστον.

Ζηηφόρος νεκρός εχρημάτισας, Πάτερ την υγράν Βασιλεύ διερχόμενος, καί
μαθηταίς διδόμενος, διά θείων σαφώς εισηγήσεων.

Τήν αγίαν στολήν κατεποίκιλας, αίμασι σεπτοίς ὡσπερ βύσσον βασιλείον, ἦν Βασιλεύ ενδέδουσαι, στεφηφόρος Χριστώ παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε, ἡ μετά Θεόν προστασία τῶν δούλων σου, βαρβαρικής αλώσεως, καί κινδύνων ἡμᾶς απολύτρωσαι.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ ππαισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ανεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Το Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βασιλέως, Επισκόπου Αμασειάς.

Στίχοι

Τμηθείς, Βασιλεύ, βασιλεύς πόλου γίνη,
Εξ αιμάτων σών βάμμα κόκκινον φέρων.
Εικάδα αμφ' ἔκτην Βασιλεύς ξίφει αυχένα κάρθη.

Τή αυτή ημέρα, ἡ Αγία Γλαφύρα εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Θεόν Γλαφύρα ψυχικῶν δι' ομμάτων,
Ου γλαφυρώς νύν, ἀλλά τηλαυγώς βλέπει

Τή αυτή ημέρα, ἡ Οσία Ιούστα εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Τρόπον σελήνης πλησιφαούς, Ιούσταν,
Λάμπασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Νέστωρ, τούς γονεῖς καταλιπών καί μονάσας, εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Τούς ουρανοῦς ἰδρώσι Νέστωρ επρίω,
Δι' οὐς φύσιν τύραννον ἠρνήσω θέσει.

Ταῖς τῶν σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Αμήν

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσῆς

Αιμάτων βαφαῖς, επιχρώσας σεαυτώ πορφύραν Μάρτυς, καί ταύτην χαίρων ἀμπεχόμενος, καί τή χειρί τό σωτήριο, ὄπλον τού Σταυρού περιφέρων, Βασιλεύ παναοίδιμε, τῷ αθανάτῳ Βασιλεί, συμβασιλεύεις αεί.

Τή ποιμνη τή σή, ἀπεδόθη τό καλῶς ἀθλήσαν σώμά σου, εκ θαλαπτίων κόλπων πέλαγος, ἄμα πηγάζον ἰάσεων, καί τῶν παθημάτων ξηραίνον,

διεκχύσεις τή χάριτι, Ιερομάρτυς Βασιλεύ, τού θείου Πνεύματος.

Νυμφίω Χριστώ, νύμφην όλην αρεταίς ηγλαϊσμένην, καί παρθενία διαλάμπουσαν, Γλαφύραν Πάτερ προσήγαγες, ταύτην διδαχαίς ωραΐσας, καί νυμφώνος ηξίωσας, ή καί συγχαίρεις Βασιλεύ, εν ουρανίοις σκηναίς.

Θεοτοκίον

Η μόνη ελπίς, καί βοήθεια πιστών Θεογεννήτορ, σπεύσον βοήθει τοίς ικέταις σου, βυθιζομένοις ταίς θλίψεσι, καί ηπορημένοις Παρθένε, καί εν οδύνη υπάρχουσι, καί καταφεύγουσιν εις σέ, εν πεπιοθήσει ψυχής.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Τή βακτηρία τών σοφών, διδαγμάτων πρός νομάς σωτηριώδεις, σου τά θρέμματα νέμων, τούς πονηρούς καί βαρείς εκ μέσου Πάτερ λύκους ήλασας, καί εσφαγιάσθης, ώσπερ αρνίον θέλων.

Εκ θαλαππίων σε βυθών, μαργαρίτην ως τερπνόν αναδοθέντα, συγκομίζουσι πίστει, οι Ιεροί μαθηταί, θαυμάτων αιγλην αποπέμποντα, Ιερομαρτύρων, κανών καί μέγα κλέος.

Όλος εκ βρέφους τώ Θεώ αναθέμενος σαυτόν χρίσματι θείω, Ιερώς ηγιασθης, καί ιερεύσας σαυτόν, προσήχθης Ιερεύς καί σφάγιον, εν τή άθανάτω, καί μυστική τραπέζη.

Θεοτοκίον

Καταφυγή Χριστιανών, βοηθέ τών εν δεινοίς συνεχομένων, Παναγία Παρθένε, μή υπερίδης ημάς, κινδύνοις κλονουμένους πάντοθεν, καί πολλαίς εφόδοις, τών πονηρών βαρβάρων.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεΐτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερωσύνης παμμάκαρ, καί σεπτής μαρτυρίας, ταίς θείαις απαστράπτων καλλοναίς, νύν κατοικείς τά ουράνια, καί παρίστασαι χαίρων, Τριάδι τή Αγία Βασιλεύ, μετά πάντων Μαρτύρων, υπέρ ημών δεόμενος.

Ως φωταυγής σου η μνήμη, απαστράπτουσα αιγλην, ενθέων χαρισμάτων τοίς πιστοίς, ως Ιερόν σου τό τέμενος, ένθα κείμενος βρύεις, ιάματα καί σώξεις Βασιλεύ, χαλεπών εκ κινδύνων, τούς πόθωσε γεραίροντας.

Η τών λειψάνων σου θήκη, ως πηγή καθοράται, ιάσεων εκβλύζουσα κρουνούς, καί θεραπεύουσα άπαντα, τά νοσήματα Πάτερ, ψυχών καί τών σωμάτων Βασιλεύ, διά τούτο πιστώς σου, τελούμεν τό μνημόσουνον.

Θεοτοκίον

Φωτοκυήτορ Παρθένε, μετά τών ασωμάτων, Αγγέλων Αποστόλων Προφητών, Ιεραρχών Αθλοφόρων τε, καί Οσίων απάντων, τόν μόνον υπεράγαθον Θεόν, εκδυσώπει ρυσθήναι, κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι Πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Τό Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Συμεών, συγγενούς τού Κυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τού Αγίου γ'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ιερεύς Ιερώτατος, αθλητής εννομώτατος, συγγενής τού κτίσαντος, αληθέστατος, θαυματουργός υπερθαύμαστος, φωστήρ διαυγέστατος, πλανωμένων οδηγός, Συμεών αναδέδειξαι, στύλος άσειστος, τής σεπτής Εκκλησίας καί τής άνω, βασιλείας κληρονόμος, καί τών Αγέλλων ισότιμος.

Μετά πόνους τού σώματος, πολυτρόπους θαυμάσιε, μετά πάσαν βάσανον, πολυώδυνον, μετά μυρία παλαίσματα, Σταυρώ προσωμίλησας, εκμιμούμενος Χριστόν, σταυρωθέντα θελήματι, όθεν σήμερον, Συμεών σου τήν μνήμην τήν φωσφόρον, εκτελούντες τάς αισθήσεις, τάς ψυχικάς φωτιζόμεθα.

Εις ναόν επουρανιον, Ιερώς προσεχώρησας, Ιερώ σταζόμενος, μάκαρ αίματι, καί τή Τριάδι παρίστασαι, πλουσίως λαμπόμενος, ταίς εκείθεν αστραπταίς, πηγαζούσαις πανόλβιε, όθεν χαίροντες, τήν αγίαν σου μνήμην εκτελούμεν, Συμεών ταίς σαίς πρεσβείαις, λύσιν πταισμάτων λαμβάνοντες.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Χριστού σε συγγενή, Συμεών Ιεράρχα, καί Μάρτυρα στερρόν, ιερώς

ευφημούμεν, τήν πλάνην ολέσαντα, καί τήν πίστιν τηρήσαντα, όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, αμαρτημάτων τήν λύσιν, ευχαίς σου λαμβάνομεν.

Καί τής Εορτής, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετα τήν συνήθη Στιχολογίαν, τά Καθίσματα τής Εορτής, καί οι Κανόνες τής Εορτής, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Σίμων ο καί Συμεών υμνείσθω πόθω.
Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι, Κύριε ο Θεός μου

Σίμων Ιερώτατε τώ Δεσπότη, στεφηφορών παρεστηκώς, τοίς πόθω τήν μνήμην σου, τελούσι τήν πανίερρον, πταισμάτων λύσιν αίτησαι.

Ιστίω πτερούμενος θεομάκαρ, τώ τού Σταυρού ως αληθώς, τού Πνεύματος αύραις, τόν κλύδωνα παρέδραμες, τής πλάνης Παμμακάριστε.

Μύρω θείω έχρισεν Ιερέα, σέ τού λαού ο εκ φυλής, Ιούδα βλαστήσας Χριστός, Συμεών Ιερώτατε, τών Αγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον

Ως ούσα τής κτίσεως ανωτέρα, πάσης τόν Κτίστην καί Θεόν, εν μήτρα συνέσχες, Παρθένε καί εκύησας, βροτών εις απολύτρωσιν.

Ωδή γ'
Τόξον δυνατών ησθένησε

Νεύσει πρός Θεόν θεούμενος, όλος Ιεράρχα, θεοειδής εχηρημάτισας, μαρτυρίου περιαστραπτων, λαμπηδόσιν ιερώτατε.

Όρθρος τοίς εν σκότει έλαμψας, τής δικαιοσύνης, υποδεικνύων τόν Ἡλιον, εκ νεφέλης Παρθένου Κόρης, τοίς ανθρωποις ανατείλαντα.

Κόσμου ηδονάς εμίσησας, καί, Αρχιερέων, κόσμος τερπνός εχηρημάτισας, καί αθλήσας, υπερκοσμίου δόξης Πάτερ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Άπας εγκωμίων πάναγνε, νόμος νύν ητπάται, σέ ανυμνείν θεονύμφευτε, τόν γάρ Λόγον Θεού τεκούσα, τούς Αγγέλους υπερβέβηκας.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς

Ιεραρχίας ταῖς στολαῖς εκοσμήθης, καί μαρτυρίου καλλοναῖς ωραιώθης, καί τῷ Θεῷ σύν δόξῃ παριστάμενος, λάμπεις αυγαζόμενος, τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, ὅθεν δυσωπούμέν σε, Συμεών Ιεράρχα. Ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε πρέσβευε.

Καί τῆς Εορτῆς

Ὡδή δ'
Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον

Ιερούργησας θυσίας τὰς αναιμάκτους, τῷ διὰ σέ τυθέντι, τυθείς ὡς αρνίον, καί τούτῳ προσήνεξαι, θεόφρον πανόλβιε.

Συνετρίβη πρὸ προσώπου σου Ιεράρχα, τῆς ασεβείας ὄρη, καί βουνοὶ τῶν δαιμόνων, πάντες κατετάκησαν, Χριστοῦ δυναμούντός σε.

Υψηλότατον τὸν βίον ἔχων Παμμάκαρ, εθελοντὶ υψώθης, ἐπὶ ξύλου τό θεῖον, πάθος εκμιμούμενος, τοῦ κόσμον υψώσαντος.

Θεοτοκίον

Μεμυημένος τὸν τόκον σου ο Προφήτης, σέ Αββακούμ προγράφει, κατάσκιον ὄρος, Κόρη ο Θεὸς ἡμῶν, ἐξ οὐ ἐπεδήμησεν.

Ὡδή ε'
Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε

Εθελοντὶ μακάριε, παρέδωκας σαυτὸν, παθεῖν προθύμως, μιμούμενος Χριστὸν, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ παθόντα, καί τὰ πάθη μειώσαντα.

Ὡς ιερεῖον ἄμωμον, εκδέδωκας σαυτὸν, ολοκαυτούσθαι πυρὶ τῶν βασάνων, μάκαρ Συμεών, ευωδία μυστικὴ συντηρούμενον.

Ναὸς τοῦ θεοῦ Πνεύματος, γενόμενος Σοφέ, ναοὺς εἰδώλων κατέστρεψας μοχλῷ, σοῦ τῶν προσευχῶν, καί πλανωμένους, πρὸς το φῶς καθωδήγησας.

Θεοτοκίον

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστὸν τὸν εκ τῶν σῶν, αγνῶν αιμάτων, αγνή Θεοτόκε, σάρκα υλικὴν ἠμφιεσμένον, καί βροτοὺς αναπλάσαντα.

Ὡδή ς'
Εβόησε, προτυπῶν

Μεμύησαι, παραδόξων εκ θεῖων ελλάμψεων, τὰ πρὸς θεῖαν, οδηγούντα ζωὴν σε πανόλβιε, καί αρρήτου δόξης, Ιεράρχα ἀνάπλεως γέγονας.

Ναμάπων σε, ζωηρύτων πλησθέντα τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ ἄλλον, ποταμὸν ἐξ Εδέμ πορευόμενον, Συμεών ἡ θεία, Εκκλησία ἀγάλλεται ἔχουσα.

Εκάθισας, υψηλήν εις καθέδραν διάδοχος, Ιακώβου, καί τρόπων συμμετοχος, τήν Ιεραρχίαν, μαρτυρίω λαμπρύνας Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον, τά ανίατα πάθη Θεόνυμφε, τής ψυχής μου, ιατρόν καί Σωτήρα κυήσασα, τών βροτών τά πάθη, τοίς αυτού θεραπεύοντα πάθεσιν.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Τής άνω Σιών, πολίτης γενόμενος, τής κάτω Σιών, τόν θρόνον εγκεχείρισαι, καί καλώς τό ποιμνιον, οδηγήσας πρός μάνδραν ουράνιον, εσταυρώθης Χριστώ Συμεών, τό θεϊον πάθος αυτού μιμησάμενος.

Ο Οίκος

Τόν εκ γένους Αβραάμ, καί εκ σειράς τής τού Δαυϊδ, τόν υιόν τού Ιωσήφ, καί συγγενή τού Ιησού, ευφημήσωμεν σήμερον Συμεών τόν τρισόλβιον, ως μεγάλως μέν τή αγχιστεία Χριστού κλειζόμενον, λαμπρώς δέ τώ θρόνω τής μητρός τών Εκκλησιών αγλαϊζόμενον, ευκλεώς δέ τώ αίματι τού μαρτυρίου καλλυνόμενον, καί γάρ ούτος, ως ο Δεσπότης, τώ σταυρώ προσεπάγη, τό θεϊον πάθος αυτού μιμησάμενος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Συμεών, Επισκόπου Ιεροσολύμων, συγγενοός τού Κυρίου.

Στίχοι

Αδελφά πάσχεις, Συμεών, τώ Κυρίω,
Ξύλω κρεμασθείς, ως αδελφός Κυρίου.
Εν ξύλω εβδόμη Συμεών πάγη εικάδι μακρώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Ιωάννου, Ηγουμένου τής Μονής τών Καθαρών.

Στίχοι

Παθών καθαρθείς, ώ Ιωάννη Μάκαρ,
Μονής προέστης τών Καθαρών εικότως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ποπλίωνος, μαχαίρα τελειωθέντος.

Στίχοι

Σφαγείς Ποπλίων, αίμα σόν Χριστώ χέεις,
Ός ηγοράσθης αίματι Χριστού πάλαι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ευλογίου τού ξενοδόχου, εν ειρήνη τελειωθέντος.

Στίχοι

Τόν Ευλόγιον, τόν ξενιστήν τών ξένων,
Θεού ξενιστής Αβραάμ ξενιζέτω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λολλίωνος τού Νέου, ός κατά γής συρόμενος τελειούται.

Στίχοι

Κονίεται τό σώμα, Μάρτυς Λολλίων,
Κόνιν φύρεσθαι τήν απ' αυτού δούς κόνιν.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αβραμιαίοι ποτέ

Σώμα βασάνοις προδούς, υπέρ Χριστού προθύμως, ού παρετράπησ ουκ ενέδωκας, κραυγάζων θεσπέσιε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θείω Παμμάκαρ φίλτρω, αναφλεχθείς τάς φρένας, πυρός ενύλου δυνατώτερος, βούν εχηρημάτισας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ός ο Δεσπότης Χριστός, επί σταυρού υψώθης, τώ πάθει σεμνυνόμενος, καί μέλπεις γηθόμενος, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ αγνή, τό τών δαιμόνων τραύμα, καί τών ανθρώπων τό διάσωσμα, Αγγέλων ευπρέπεια, τήν ταπεινήν μου ψυχήν, εχθρού τής πλάνης ρύσαι.

Ωδή η'

Τόν εν τώ Σταυρώ

Όλην τήν αυγήν, σοφέ τού Παρακλήτου, τή καθαρά σου Συμεών, δεξάμενος καρδιά, σκότος τών δαιμόνων αφεγγές, εξηφάνισας πιστούς φωτίζων.

Θάλασσαν δεινής, Σοφέ κακοπιστίας, αποξηράνας ταίς ροαίς, τών θείων διδαχών σου, άπασαν κατήρδευσας ψυχήν, στάχυν πίστεως καρποφορούσαν.

Όφθης ιερεύς, σεπτός εν τώ ιδίω, αίματι Μάρτυς εισελθών, ναόν εις θείον, ένθα πάντοτε οράς τόν διά σέ, ώσπερ άμωμον άμνον τυθέντα.

Θεοτοκίον

Ίνα σε φωναίς, Αγνή χαριστηρίοις, τήν χαριτώσασαν ημών, τό γένος ανυμνώμεν, σκέπε περιφρούρει τε ημάς, Θεονύμφευτε εκ πάσης βλάβης.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τώ σταυρώ, σαρκί προσηλωθέντα, καί υποδείξαντα ημίν, όπλον εις σωτηριάν, Παίδες υπερυψούτε Χριστόν, τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ο τόκος σου άφθορος

Ως στύλος πυρός μάκαρ ωράθης, λαού προηγούμενος τού νέου, εξ Αιγύπτου τής πλάνης, καί προς γήν, επαγγελίας τήν θείαν Μάρτυς, τούτον εισάγων, ταίς σαίς όντως εισηγήσεσι.

Σίμων Συμεών διπλήν τήν κλήσιν, λαβών, τόν διπλούν τή φύσει Λόγον, εναντίον αθέων τόν αυτόν, Θεόν βροτόν τε ανακηρύττεις, όθεν σε πάντες, συνελθόντες μακαρίζομεν.

Η γή ηγιασθη τή αθλήσει, σου Μάρτυς σταυρώ προσηλωθέντος, αι ψυχαί δέ δικαίων Συμεών, αγαλλιώννται τή σή ανόδω, όθεν καί πάντες, οι πιστοί σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τώ θείω, φωτός οικητήριον, Παρθένε, τών παθών μου τό σκότος τό πυκνόν, καί νύκτα όντως τήν βαθυτάτην, σαίς μεσιτείαις, Θεοκυήτορ απελαύνουσα.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συναναστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τής Εορτής

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ. Η Α' ΩΡΑ, ΚΑΙ ΑΠΌΛΥΣΙΣ.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων εννέα Μαρτύρων τών εν Κυζίκω.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΌΜΟΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ γ' ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ γ'.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Μάρτυρες Χριστού πανεύφημοι, κατακρατούσης ποτέ, τής Ελλήνων σκαιότητος, καί ωθούσης άπαντας, προς αθέμιτα βάραθρα, οδόν ευθείαν, ού κατελίπετε, καί αθεΐα, ου προσετέθητε, αλλ' ενηθλήσατε, γνώμης ανδρειότητι, καί τήν ζωήν, ξίφει θανατούμενοι, κατεκληρώσασθε.

Θέογνιν Ρούφον Αντίπατρον, θεόστιχον Αρτεμάν, Μάγνον τε καί θεόδοτον, τόν κλεινόν θαυμάσιον, καί τόν θείον Φιλήμονα, τούς εν αθλήσει, παιδρώς εκλάμψαντας, καί τούς εν σκότει, φωταγωγήσαντας, πίστει Τιμήσωμεν, ύμνοις μακαρίσωμεν, τήν ιεράν, τούτων εορτάζοντες, μνήμην γηθόμενοι.

Ἄνθη Μαρτύρων τερπνότατα, παρεμβολή Ιερά, Θεοσύλλεκτον ἄθροισμα, ἐκκλησία ἀριστος, συνοδία θεόλεκτος, χορός Ἀγίων, δῆμος μακάριος, ὑπέρ Τριάδος, ἀγωνισάμενοι, ταύτην αἰτήσασθε, δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν, καί εἰρήνην ἅπασι, καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς αὐτῆς. Ομοίως καί Ἀπολυτίκιον, καί Ἀπόλυσις.

Ε ΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τήν ἐννάριθμον Μαρτύρων σέβω χάριν.
Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Τριστάτας κραταιοῦς

Ταῖς θεαῖς καλλοναῖς, ἐνηδόμενοι ὄντως, καί χειμάρρου τῆς τρυφῆς, τρυφῶντες δαψιλῶς, καί μεθέξει θεοῦμενοι, Μάρτυρες στεφανηφόροι, τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων λυτρώσασθε.

Ἡλίου φωταγούς, ἀνατείλαντος δίκην, ταῖς ἀκτίσι τῶν στερρῶν, ἀγώνων Ἀθληταί, καί θαυμάτων ταῖς λάμπεσιν, ἅπαντας φωταγωγεῖτε, καί παθῶν νύκτα λύετε, καί δαιμόνων τόν ζόφον σκεδάζετε.

Νεφέλαι μυστικάι, τῶν αἱμάτων τοῖς ὄμβροισι, υετίζουσαι πιστοῦς, εδείχθητε σοφοί, Ἀθληταί ἀξιόγαστοι, καί ξηραίνουσαι τήν πλάνην, ἀθείας ἐν χάριτι, διὰ τοῦτο ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ἐκύησας Χριστόν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθέντα ὑπέρ νοῦν, μορφήτῃ καθ' ἡμᾶς, Θεομήτορ πανάμωμε, ὅθεν πάσαι γενεαί σε, ευσεβῶς μακαρίζομεν, τῶν ἁγίων Μαρτύρων τό καύχημα.

Ὡδή γ'
Οὐκ ἐν σοφία

Νεκροῖς ξοάνοις, ἐπιθύσαι μηδὲ ὅλως θελήσαντες, τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, θυσία ζῶσα προσήχθητε, παῖδες ωραιότατοι, Ἅγιοι Μάρτυρες.

Νόμοις ἐνθέοις, δυναμούμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος, ἀνομούντων τὰς βουλὰς, καί τὰς ἐνέδρας Καθείλετε, νομίμως δ' ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε.

Ἀποσκοποῦντες, εἰς τήν μέλλουσαν εὐκλείαν Μάρτυρες, τήν φθαρτὴν καί

γεηράν, Τιμήν εμφρόνως ελίπετε, καί δόξαν αθάνατον, όντως ελάβετε.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι, τού εχθρού νύν εις τέλος εξέλιπον, σου τεκούσης τόν Χριστόν, τρωθέντα λόγχη Πανάμωμε, υπέρ ού οι Μάρτυρες, τρωθέντες ήθλησαν.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ έστιν Άγιος, πλήν σου φιλόάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Σοφισθέντες τή γνώσει τή θεϊκή, οπλισθέντες τοίς όπλοις τοίς νοητοίς, εχθρού κατεβάλετε, παρατάξεις εν Πνεύματι, καί βίῳ καί τρόπῳ, θανέντες μετέβητε, πρός ζωήν αγήρω, καί φώς τό ανέσπερον, όθεν καί ίάσεις, αναβλύζοντες πάσι, ίάσθε νοσήματα, καί διώκετε πνεύματα, Αθλοφόροι εννάριθμοι, Πρεσβεύσατε Χριστώ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων άφесιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθῳ τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Ιερεία Άθλοφόροι, καί νεόθυτα σφάγια, θείαι προσφοραί τε, θύματα δεκτά προσηνέχθητε, τῷ εκουσίῳ τυθέντι, καί τόν θάνατον, θανατώσαντι, όθεν υμάς μακαρίζομεν.

Θαύμα μέγιστον δεικνύντες, παρειμένας ίάσασθε, Αθλοφόροι χείρας, καί δυσεντερίας ερρύσασθε, τόν προσφυγόντα εκ πόθου τή σορῳ υμών, περιβόητον άνδρα, ποτέ αξιάγαστοι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, εν τοίς σώμασιν έχοντες, μαρτυρίου στέφος, άμα εκομίσασθε Μάρτυρες, εν ουρανοίς ούν Κυρίῳ παριστάμενοι, καί πληρούμενοι δόξης, ημάς εποπτεύετε.

Θεοτοκίον

Ο εν κόλποις τοίς πατρῳίς, αχωρίστῳ καθήμενος, σου εν ταίς αγκάλαις, κάθηται Παρθένε ως νήπιος, ού τό μακάριον πάθος εικονίζοντες, οι καλλίνικοι Παίδες, αρίστῳ ενήθλησαν.

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Νοητοί ως άνθρακες, ανάψαντες Σοφοί, κατεφλέξατε αληθῳς, φρυγανώδη άπασαν, πλάνην μακάριοι, καί πυράν εσβέσατε, τών ειδώλων δρόσω τού Πνεύματος.

Μερισμόν εν σώμασιν, ουκ έσχετε πολλοίς, αμερίστου υπεραθλείν, Αθληταί Τριάδος κατεπειγόμενοι, όθεν διελύσατε, διαβόλου πάσαν φάλαγγα.

Ανυμνείσθω σήμερον, θέογνις Αρτεμάς, Ρούφος Μάγνος τε ο κλεινός, ευκλής Φιλήμων τε καί ο θεόδοτος, σύν τώ θαυμασίω τε, καί Αντίπατρος θεόστιχος.

Θεοτοκίον

Ρυομένη φάνηθι, ημάς τών δυσχερών, καί ππαισμάτων φθοροποιών, καί παθών καί θλίψεων καί περιστάσεων, τούς πιστώς υμνούντάς σε, Θεοτόκε αιπάρθενε.

Ωδή ς' Έλθον εις τά βάθη

Τίμιος ο θάνατος εδείχθη, τών θείων Αθλοφόρων, σου Θεέ τών όλων εναντίον, ούς περ σαφώς, ιατρείον άμισθον, τοίς νοσούσιν εναπέδειξας.

Υψώσαντες χείρας καί καρδιάς, υψηλοτάτη γνώμη, πρός τόν Έψιστον ανδρειοφρόνως, τού πονηρού τάς επάρσεις Μάρτυρες, θεοφόροι κατερράξατε.

Ρείθροις τών σεπτών υμών αιμάτων, ειδωλικής απάτης, εξηράνατε θάλασσαν όντως, καί τήν Χριστού, Εκκλησίαν Μάρτυρες, κατηρδεύσατε θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Όσπερ θημονία η κοιλία, σου τής Αγνης ωράθη, σίτον φέρουσα αθανασίας, πάντων πιστών, τάς ψυχάς τόν τρέφοντα, καί τούς Μάρτυρας ευφραίνοντα.

Ο Ειρμός

«Έλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ο Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου ως φιλάνθρωπος».

Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων εννέα Μαρτύρων τών εν Κυζίκω, Θεόγνιδος, Ρούφου, Αντιπάτρου, Θεοστίχου, Αρτεμά, Μάγνου, Θεοδότου, Θαυμασίου καί Φιλήμονος.

Στίχοι

Εικών αύλων Ταγμάτων τών εννέα,
Οι τάς κάρας τμηθέντες άνδρες εννέα.
Εικάδι όγδοάτη βióτου λυγρού εννέ απήραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μέμνονος τού θαυματουργού.

Στίχοι

Υπνοι τι μικρόν, αρπαγήν τήν εσχάτην,

Τήν εις απαντήν τού Θεού, Μέμνων μένων.

Διήγησις περί τού γενομένου θαύματος εν Αφρική, εν τή πόλει Καρθαγένη.

Στίχοι

Έκστηθι λάγνε, ώδε μοιχείας βλέπων,
Τήν εκδίκησιν, καί μακράν ταύτης γίνου.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι

Νέοι έξ τρισί πρός άλλοις, μίαν γνώμην εν πολλοίς, κτησάμενοι σώμασι, κάμινον Κατέσβεσαν πλάνης, δρόσω θείου Πνεύματος, ευσεβώς δροσιζόμενοι.

Στάζουσιν υμών οι πόνοι, Μάρτυρες θείους κρουνούς, ίάσεων πάντοτε, νόσων ποταμούς εκμειούντες, καί ρύπον πάντα πλύνοντες, τών παθών αξιάγαστοι.

Έχαιρον οι Αθλοφόροι, εν τώ θλίβεσθαι αυτούς, χαράν ανεκκλάλητον, έψαλλον τεμνόμενοι ξίφει, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Βάρη τά τών νοσημάτων, πάθη τά τών καρδιών, οδύνας τού σώματος, πάσάν τε συμβαίνουσαν θλίψιν, ημών κουφίσαι ένδοξοι, Αθληταί δυσωπήθητε.

Θεοτοκίον

Ώφθης πάντων τών Μαρτύρων, άχραντε Μήτερ Θεού, κραταίωμα μέγιστον, ώφθης τών ανθρώπων προστάτις, τών σέ υμνούντων πάντοτε, ιεροίς μελωδήμασιν.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Χαριστήριον αίνον προσάξωμεν, τώ μεγίστους ημίν αντιλήπτορας, τούς αθλοφόρους Μάρτυρας, παρασχόντι, βοώντες, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ανυμνείσθω ο μέγας Αντίπατρος, θαυμαζέσθω ο θείος Θαυμάσιος, Ρούφός τε καί Θεόστιχος, Μάγνος θέογνις άμα τώ Θεοδότη, Αρτεμά καί τώ θείω Φιλήμονι.

Ριζωθέντες εν πέτρα τής πίστεως, ευγενή ως στελέχη οι Μάρτυρες, καρπούς ημίν αθλήσεως, νύν προβάλλονται πίστει τοίς μελωδοούσιν, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ιατήρες παθών μεγαλώνυμοι, τής ψυχής μου τά πάθη ίάσασθε, καί τής

γεέννης ρύσασθε, καί τού σκότους εκείνου τού εξωτέρου, δυσωπούντες Χριστόν τόν Θεόν ημών,

Θεοτοκίον

Νομοδότην Χριστόν απεκήσας, τόν νομίμως αθλήσαντας στέψαντα, τούς αθλοφόρους Μάρτυρας, όν δυσώπει, τώ νόμω τής άμαρτίας, τροπωθέντα με Κόρη ιάσασθαι.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδού, ηνεώχθησαν ημίν ουράνιοι, πυλεώνες εναθλήσασιν, έφη Χριστός τοίς Αθλοφόροις, εισέλθετε, κομίσασθε χείροντες, τά έπαθλα τών πόνων επάξια, τοίς απ' αιώνος εναθλήσασιν.

Ως άνθη τερπνά τού νοητού Πανεύφημοι, Παραδείσου εγνωρίσθητε, κρίνα ως εύοσμα καί ρόδα, ημάς εγκατοσφραίνοντες χάριτι, καί πλάνης δυσωδίας εξαίροντες, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Στώμεν έν τώ οίκω τού Θεού γεραίροντες, Αντιπάτρου Θεοστίχου τε, Ρούφου Φιλήμονος τούς άθλους, τού θείου Θαυμασίου τά θαύματα, τού Μάγνου Αρτεμά καί Θεόγνιδος, καί Θεοδότου τό αήτητον.

Ημέρα σωτήριος ημίν ανέτειλε, τών Αγίων η πανήγυρις, ήν εκτελούντες ετησίως, βοήσωμεν αυτοίς μετά πίστεως, Μαρτύρων φωταυγή ακροθίνια πάντων καρδίας καταυγάζετε.

Θεοτοκίον

Φορέσας εκ σου ο Βασιλεύς τού σώματος, τήν πορφύραν προελήλυθεν, όλος ωραίος εκ γαστρός σου, καί πάντας τούς εχθρούς ετροπώσατο, καί νίκην Αθλοφόροις εβράβευσεν, άχραντε μόνη Αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Ιάσονος καί Σωσιπάτρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τῶν Ἀποστόλων γ'.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάντα κατελίπετε τερπνά, Χριστόν ἀγαπήσαντες, οὐ τὰς ψυχὰς ἐκολλήθητε, ὀπίσω ἐνδοξοί, ἴχνεσί τε τούτου, πίστει προσηνέχθητε Ἰάσων καί Σωσίπατρε πάνσοφοι, ὡ καί πρεσβεύετε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἰάσων Σωσίπατρε ψυχὴν, τήν ἐμὴν φωτίσατε, ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσιν, οἱ τόν περίγειον, διδαχαῖς ἐνθέοις, κόσμον καταλάμπσαντες, καί σκότος τῶν εἰδώλων μειώσαντες, καί προσενέγκαντες, γένος ἅπαν τό ἀνθρώπινον, σεσωσμένον, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Χριστός ο Θεός ὑμᾶς σοφοί, Ἰάσων Σωσίπατρε, τοὺς πλανωμένους ἀπέστειλεν, ἀνακαλέσασθαι, καί πρὸς σωτηρίαν, πάντας καθωδήγησεν, ὑμῶν τοῖς θεοσόφοις διδάγμασιν, ὡ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφεσὶν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων.

Ὡδή α' Ἦχος β' Δεῦτε λαοί

Τῷ τού Χριστοῦ, βήματι νῦν παριστάμενοι, μείαν ἡμῶν Ἀπόστολοι, ποιείσθε πάντοτε, τῶν ὑμᾶς ευφημούντων, ἐλάβετε γάρ χάριν, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δυὰς σεπτῆ, τῶν Ἀποστόλων αἰτήσασθε, Χριστόν τον πανοικτίρμονα, χάριν δοθῆναί μοι, τού ἡμᾶς ευφημήσαι, καί μέλψαι τοὺς ἀγῶνας, ὑμῶν πανόλβιοι.

Μύσται Χριστού, Ιάσων ώ Παμμακάριστε, καί πάνσοφε Σωσίπατρε, τούς τήν σεπτήν υμών, εορτάζοντας μνήμην, παντοίων εκ κινδύνων, απολυτρώσασθε.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, τών δωρημάτων η άβυσσος, χαίρε λιμήν αχείμαστε, χαίρε οχύρωμα, τής ημών σωτηρίας, Παρθένε Θεοτόκε, μόνη πανύμνητε.

Ωδή γ'

Στερέωσον ημάς

Τού Παύλου φοιτηταί, σοφοί γενόμενοι, κατ' ίχνος εκείνου τε πορευθέντες διεδράμετε τά σύμπαντα, τόν σωτήριον λόγον καταγγέλλοντες.

Ως θείοι ποταμοί, σοφίας ένδοξοι, ναμάτων πληρούτε τών σωτηρίων, Εκκλησίας τά συστήματα, εκ πηγών σωτηρίου ρείθρα βλύζοντες.

Παντοίων αναγκών, καί περιστάσεων, τού βίου πρεσβείαις υμών αγίαις, θεοφόροι κυβερνήσατε, τούς υμάς νύν τιμώντας διασώζοντες.

Θεοτοκίον

Ο κλίνας ουρανούς, τή υπέρ έννοιαν, κενώσει τήν σάρκα εκ σου πτωχεύει, προσλαβόμενος Θεόνυμφε, καί τόν κόσμον πλουτίζει τή θεότητι.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ιάσονα πιστοί, καί Σωσίπατρον ύμνοις, ως μύστας ιερούς, τής Αγίας Τριάδος, καί κήρυκας τής Πίστεως, επαξίως τιμήσωμεν, όπως λάβωμεν, ταίς παρακλήσεσι τούτων, πάντες έλεος, καί χάριν εύρωμεν θείαν, εις εύκαιρον βοήθειαν.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Τού Χριστού τώ ονόματι, θαυματοουργοί, τελούντες τάς ιάσεις, πρός Θεού τήν πίστιν λαούς ειλικύσατε.

Καί ποιμαίνειν Μακάριοι, καί οδηγείν, υμάς καί μετά τέλος, τό μικρόν πιστεύομεν τούτο ποίμνιον.

Συγγενόμενοι Ένδοξοι, πνευματικώς, πρεσβείαις συμπολίταις, τάς χρηστάς φιλίας νόμω παράσχοιτε

Θεοτοκίον

Ταίς πρεσβείαις δεόμεθα, τής σέ σαρκί, Τεκούσης Θεού Λόγε, τώ λαώ σου

δώρησαι τά ελέη σου.

Ωδή ε'
Ο τού φωτός χορηγός

Ιερούργοί τού Χριστού, τών μυστηρίων ευκλεείς ώφθητε, καί κοινωνοί, σοφοί τών εκείνου, αγίων τε παθών, διό επαξίως, αεί μακαρίζεσθε.

Ως ουρανοί λογικοί, τοίς επί γής τήν τού Θεού, Άγιοι, δόξαν τρανώς, φθεγγόμενοι ζόφον, εξήρατε δεινόν, καί θεογνωσίας, τόν κόσμον επλήσατε.

Ταίς ικεσίαις τών σών, Ιερωτάτων μαθητών Κύριε, σώσον ημάς, ημείς γάρ λαός σου, καί πρόβατα νομής, καί φόβω σε πάντες, υμνούντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Εν γενεαίς γενεών, ευλογημένη καί αγνή πέφυκας, ως τήν αράν, τώ θείω σου τόκω, νεκρώσασα τό τώ πρίν, καί τήν ευλογίαν, κόσμω πηγάσασα.

Ωδή ς'
Άβυσσος αμαρτημάτων

Όπλον σε οι θεηγόροι, Απόστολοι κεκτημένοι, τήν τών εναντίων ευσθενώς, παράταξιν έτρεψαν, ως άριστοι, στρατιώταί σου Λόγε.

Εκράτυναν τήν Εκκλησίαν, Σωσίπατρος καί Ιάσων, Ιερολογίαις Ιεραίς, ως ένθεοι ρήτορες καί κήρυκες, καί Θεού Ιεράρχαι.

Εκύκλωσαν ημάς ανάγκαι, καί θλίψεις δι' αμαρτίαν, αλλά παρακλήσεσι σεπταίς, τών Αποστόλων σου, ελέησον ο Θεός τούς σούς δούλους.

Θεοτοκίον

Μακάριος ο σέ γινώσκων, λαός αγνή Θεοτόκε, εν γάρ τού Υιού σου τώ φωτί, πάς τίς πορεύεται, σωζόμενος, εις αιώνας αιώνων.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, Κύριε Κύριε, ανάγα γε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Κοντάκιον 'Ηχος β'
Χειρόγραφον εικόνα

Τοίς δόγμασι τού Παύλου καταυγασθέντες, γεγόνατε φωστήρες τής οικουμένης, τρισμακάριοι, καταυγάζετε γάρ αεί κόσμον θαύμασιν, Ιάσων, η πηγή τών ιαμάτων, Σωσίπατρε, Χριστού Μαρτύρων κλέος, Απόστολοι θεοφόροι, προστάται τών εν ανάγκαις, καθικετεύσατε Θεώ, τού σωθίηναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Οίκος

Απόστολοι θεηγόροι, καί κήρυκες ευσεβείας, διδάσκαλοι καί προστάται ευσεβούντων αισιέβαστοι, παρεστηκότες Θεώ, καί φωτός θείου πληρούμενοι, καί στεφάνοις εγκοσμούμενοι, φωτίσατε ημάς δεόμεθα, γεραίρειν τήν υμών πανέορτον πανήγυριν, εν ευφήμοις υμνωδίαις ευσεβώς, πάντες γάρ έσμεν

ποίμνιον υμών, λυτρωθέντες τῆς πλάνης ἐν χάριτι, ἀλλ' ὡς ὄντες σωτήρες τῶν πιστῶν, σπεύσατε πρὸς τὸν Κτίστην, πρεσβεύειν παρρησία, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῆ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου.

Στίχοι

Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρασ,
Ἀλλ' εὔρεν ἄλλην μή πέρασ κεκτημένην.
Θανέντι δόξαν σοῦ προσώπου δεικνύεις
Σὼ Σωσιπάτρω, τοῦ Θεοῦ Λόγου, Πάτερ.
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτη Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Μαρτύρων ληστῶν, οἱ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰάσονος πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἐν λέβητι πίσης κοχλαζούσης βληθέντες τελειοῦνται.

Στίχοι

Λησταί, μαθόντες τὴν Ἐδέμ ληστοῦ λάχος,
Πίσση λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Κερκύρας, θυγατρὸς Κερκυλλίνου τοῦ Βασιλέως, ἣτις βέλεσι κατατρωθεῖσα τελειοῦται.

Στίχοι

Βελῶν Βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,
Ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν, ὡς ἐκ μαργάρων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζήνωνος καὶ Βιταλίου, πυρὶ τελειωθέντων.

Στίχοι

Μὴ δειλιάσης, Βιτάλιε, πρὸς φλόγα,
Ἠγήσομαι γάρ, καὶ προεισέλθω Ζήνων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχοι

Ἐκ σοῦ τό πύρ ὁποῖον ἐκσμήξει ρύπον,
Ὅβρυζον, Εὐσέβιε, Χριστοῦ χρυσίον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Εἰκόνος χρυσῆς

Τοῦ πρώτου φωτός, τὰς ἀκτῖνας ὁ σοφὸς Παῦλος δεξάμενος, ἡμᾶς Ἰάσων ἱερώτατε, καὶ θεοφόρε Σωσίπατρε, δευτεροφανῶς καταυγάζει, διδαχαῖς ἀναμέλποντας, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ηλίου σοφοί, επί γῆς τού αισθητού οδόν εδράμετε, Ἄνατολήν γάρ καταλάμπαντες, πρὸς Δύσιν φθάσαντες ἔδυτε, σώματι φαιδρῶ πρὸς Θεόν δε, ανυψώσαντες πνεύματα, υμνολογεῖτε νύν αὐτόν, ὡς τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον

Προστάτιν θερμῆν, τὴν τεκούσαν σε Χριστέ Παρθένον ἔδωκας, τοῖς ἐν ἀνάγκαις περιπίπτουσι, ταῖς τῶν δεινῶν περιστάσεων, ρύσαι οὖν ἡμᾶς εὐχαῖς ταύτης, τῶν κινδύνων τοὺς ψάλλοντας, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

Τόν ἐν καμίνῳ τού πυρός

Ὡραιοθέντες καλλοναῖς, τού τῆς χάριτος σοφοί Ευαγγελίου, παντί ὠφθητε κόσμῳ, τὴν υπερέχουσαν νοῦν, εἰρήνην ευαγγελιζόμενοι, ὅθεν ανυμνεῖτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν φιλοσόφων τὰς πλοκάς, διελύσατε σοφῶς θεολογούντες, τρισυπόστατον φύσιν, Μύσται τού Λόγου σεπτοί, καί κόσμον ὅλον εφωτίσατε, μέλπειν καί δοξάζειν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ Θεοτόκον ἀληθῆ, ὀνομάζοντες Ἀγνή ὁμολογούμεν, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, Λόγον ἀφράστως διπλοῦν, τὴν φύσιν ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν, καί υπερυψούμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τού πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καί τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν λόγον

Τόν ἐπί γῆς τοὺς Ἀγίους, μεγαλύναντα Λόγον Θεοῦ, καί τό μνημόσυνον αὐτῶν, εἰς τόν αἰῶνα δοξάσαντα, καί νύν ἐν τοῖς υψίστοις, κατέχοντα τὰ πνεύματα αὐτῶν, ἐν χειρὶ τῆ οικεία ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τελειωθέντες θεόπται, ἐν ὀλίγῳ πληροῦτε, ἐν τόποις φωτεινοῖς χρόνους μακροῦς, ἔνθα χαρὰ ἀνεκκλήητος, καί αἰδῖος δόξα, καί φῶς τό καταλάμπων ὡς Θεός, τού φωτός τοὺς ἀξίους, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύοντας.

Νύν ευφημοῦντες θεόπται, δυσωπούμεν ἐν ὕμνοις, ὑμᾶς ὡς κυβερνήτας ἱερούς, υπέρ εἰρήνης τού σύμπαντος, ἱκετεύσατε κόσμου, καί ευσταθείας τῶν Εκκλησιῶν, καί ἡ, μῶν σωτηρίας, Ἰάσων καί Σωσίπατρε.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Παρθένε, σαῖς ἀλήκτοις πρεσβεΐαις, κατάβαλε τὰ θράση τῶν ἐθνῶν, τῶν τοὺς πολέμους ζητούντων αεί, Βασιλεῖ φιλοχρίστῳ, βραβεύουσα τὰς νίκας κατ' ἐχθρῶν, ἵνα σε κατὰ χρέος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Η Παμφαής και θεία, τών Αποστόλων εορτή, τών Κερκυραίων τά πλήθη, προς ευωχίαν συγκαλεί, Δεύτε κορέσθητε πάντες, πνευματικής ευφροσύνης.

Και τής Εορτής

Και η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, και Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου, Ιακώβου, αδελφού Ιωάννου τού Θεολόγου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' και τού Αγίου γ'.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Μάκαρ θεόπτα Ιάκωβε, σύ τήν τού Λόγου φωνήν, παραυτικά δεξάμενος, πατρικής ηλόγησας, θεραπείας και σχέσεως, καταλιπών γάρ, βίου τόν τάραχον, εις νοητήν δέ, μεταβάς θάλασσαν, ταύτην ετάραξας, ευσεβείας δόγμασι, και ταίς βρονταίς, ταίς υπερκοσμίοις σου, θεομακάριστε.

Λόγον παμμάκαρ Ιάκωβε, τόν αρχηγόν τής ζωής, και αιώνος τού μέλλοντος, θεραπεύων πράξειςιν, Ισραήλ τόν παμβέβηλον, πρωτοτοκίων όντως εστέρησας, ως τήν κοιλίαν Θεόν ηγούμενον, όν και επτέρνισας, και γυμνόν απέδειξας, τής πατρικής, σκέπης ευλογίας τε, και κλήρου άμοιρον.

Άρχων κατεστάθης Ένδοξε, νύν επί πάσαν τήν γήν, περί σου ώσπερ γέγραπται, μαθητής γενόμενος, τού τά πάντα ποιησαντος, και διά ζήλον, σου τόν θερμότατον, υπό ανόμων, μαχαίρα πάνσοφε, φόνον υπέμεινας, τής σεπτής τών δώδεκα, συμμαθητών, μάκαρ ομηγύρεως, προαναιρούμενος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Πρώτος Πανεύφημε τής θεολέκτου δωδεκάδος, θάνατον εν μαχαίρα υπό Ηρώδου, διά τόν Διδάσκαλον υπέμεινας, πρώτος τό ποτήριον αυτού ως υπέσχου έπιες, όθεν τής βασιλείας σε συγκληρονόμον προσήκατο ο φιλόανθρωπος, σύν τώ συγγόνω πρεσβεύοντας, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Δόξα... Τοῦ Αποστόλου Ἦχος α'

Απόστολε καί Μάρτυς, Ιάκωβε, τοῦ καλοῦ ποιμένος τό θεόλεκτον πρόβατον, τῷ ομαίμονι ἐν υψίστοις συναγαλλόμενος, αἰτήσαι τοῖς εορτάζουσι τό σεπτόν σου μνημόσυνον, ἀφῆσιν αμαρτιῶν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Ιάκωβε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφῆσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Αποστόλου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν Βροντῆς, Ιάκωβον ἐμφρονα παῖδα γεραίρω.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Τῷ σῷ δικτύῳ αλιεύς ὡς ἐμπειρος, τοῦ τῶν πταισμάτων βυθοῦ, ἀναγαγὼν μάκαρ, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, καί ὑμνεῖν σου ἀξίως, ὦ θεοφάντορ Ιάκωβε, μνήμην τὴν ἀγίαν εὐόδωσον.

Ὁ πρό αἰώνων τῷ Πατρὶ συνάναρχος, υπερτελής τε Θεός, σωματωθεὶς ὠφθη, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, καί συνεργόν τῆς χάριτος, ἀναδείκνυσι Μάκαρ, καί υπηρέτην σε πάνσοφον, ῥώμῃ τῇ αὐτοῦ δυναμούμενον.

Νενοηκῶς σου τὴν ψυχῆς εὐγένειαν, σέ ο προγνώστης Θεός, καί τό στερρόν Μύστα, καί ἀκαταμάχητον, τῆς διανοίας ἐνδοξε, τοῖς αὐτοῦ υπηρέταις, προκεκριμένως ἐνέταξεν, ἔθνεσιν αὐτόν καταγγελλόντα.

Βουλῆς μεγάλης τοῦ Πατρός, ὁ Ἄγγελος, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ἐπιφανεῖς κόσμῳ, σάρκα προσελάβετο, ὅς ἀρεταῖς κοσμούμενον, μαθητὴν σε δεικνύει, καί θεηγόρον Ιάκωβε, λόγους τοῦς αὐτοῦ ρητορεύοντα.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Η εκ τού ύψους σε πνοή, βιαία τού Παρακλήτου, εκπυρώσασα σοφόν θεηγόρον, ρητορεύοντα σαφώς, τά μεγαλεία δείκνυσι, τού σαρκωθέντος Λόγου, ού καί αυτόπτης γεγένησαι.

Σέ ώσπερ βέλος εκλεκτόν, ο Λόγος ηκονημένον, εν καρδίαις τών εχθρών εμπηγνύει, διαρρήσσοντα ψυχάς, τών εναντίων πάνσοφε, καί προνομεύοντά σε, τούτων τά σκύλα, Ιάκωβε.

Ιερωμένος σου Σοφέ, ο τόκος καί φωτοφόρος, τού Θεού τή συγγενεία παμμάκαρ, φαιδρυνόμενος τρανώς, εν συναφεία δείκνυται, εξ απαλών γάρ ώφθης, τώ Λόγω συνδιαιτώμενος.

Ακηλιδώτου σου ψυχής, τό ιλαρόν τώ Δεσπότη, οραθέν καί πρό τής κλήσεως μάκαρ, αξιόληπτος αυτώ, εφάνης ώ Ιάκωβε, καί τής οικονομίας, μύστης τής τούτου γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλότερα, Θεοτόκε, σύ γάρ μόνη εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις αεί μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνη φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Χριστώ μαθητευθείς, καί πιών τό εκείνου, ποτήριον σοφέ, ώσπερ έφη σοι μάκαρ, μαχαίρα Ιάκωβε, απεκτάνθης Απόστολε, όθεν άπασα, η Εκκλησία χορεύει, εορτάζουσα, τήν παναγίαν σου μνήμην, εν ή ευφημούμέν σε.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Κήρυξ Χριστού, γεγονόςας θείος Ιάκωβε, σύ κληθείς γάρ, θάπτον ηκολούθησας, τήν πατρικήν, σχέσιν παριδών, καί τών επιγείων, τά μένοντα αμειψάμενος, διό καί τής αφράστου, ουρανών κληρουχίας, κατηξίωσαι μάκαρ αοίδιμε.

Ω τού θερμού, πόθου σου πρός τόν Δεσπότην Χριστόν! σύ γάρ τούτον,

σφόδρα επεπόθησας, τώ φωτισμῷ, τούτου λαμπρυνθείς, καί μορφωθείς
τούτω, εφάνης πάσι φῶς δεύτερον, τού πρώτου ταίς ακτίσι, λαμπρυνθείς καί
τή δόξη, Ιγανσεβάσμιε μάκαρ Ιάκωβε.

Βίον σεπτόν, έσχηκας καί υπερθαύμαστον, τώ γάρ πόθω πόθον
ακατάσχετον, προσειληφῶς, τήν τών ορεκτών, τής αγαθαρχίας, εσχάτην
μακαριότητα, κατέλαβες θεόφρον, Ασωμάτοις συμπάλλων, τή δυνάμει σου
δόξα Φιλάνθρωπε.

Όλον σαυτόν, νεύμασιν εμπαραχόμενος, τού Δεσπότου, Μύστα θεοδίδακτε,
τών αρετών, ήρθης εμφανῶς, πρὸς υψηλοτάτην, καί θείαν όντως ακρώρειαν,
κακείθεν ιαμάτων, Ποταμούς αναβλύζεις, τοίς τήν μνήμην σου μάκαρ
δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί
καταφυγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρὸς γάρ τόν Υίόν σου, εντεύξεις
φέρεις Πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω,
Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Νέος ώσπερ Ηλίας, ζήλω πυρακτούμενος, τούς απειθήσαντας, τώ κηρύγματί
σου, καταφλέξει ηθέλησας Ένδοξε, αλλ' εκώλυσέ σε, ο θελητής τής
ευσπλαγχνίας, εκδιδάσκων τό πράον τής χάριτος.

Επιβάς ακροτάτης, αρετής πτερούμενος, δι' αγαπήσεως, τών εγκρίτων
θρόνων, τού Δεσπότου επόθησας Ένδοξε, τά πρωτεία φέρειν, ουχ ως ερών
δόξης ματαίως, αλλά βλέπειν αμέσως όν έστερξας.

Υπερέβη τούς όρους, Σώτερ ο Ιάκωβος, τής ανθρωπότητος, τήν γάρ δύναμίν
σου, ως ιμάτιον περιζωσάμενος, ιαμάτων βρύει, τούς ποταμούς καί τών
θαυμάτων, καί φωτίζει τή πίστει τά πέρατα.

Φωτεινή σε νεφέλη, Λόγον απαστράπτοντα, δόξη θεώμενον, εν θαβώρ τώ
όρει, επεσκίασε μάκαρ Ιάκωβε, καί φωνής ακούσαι, τής πατρικής κατηξιώθης,
βεβαιούσης αυτού τήν υιότητα.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρὸς τόν Υίόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς
προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρὸς
τόν Δεσπότην ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Ωδή ς'

Άβυσσος αμαρτιών

Ρεύματα ως εκ πηγής, ιαμάτων αενάως παρέχων, καί φωτισμόν δογμάτων,
ευσεβών βλύζων ένδοξε, τάς ψυχάς τών ευσεβεΐ, πόθω Ιάκωβε,

προσιόντων, καταλαμπρύνεις παμμακάριστε.

Όργανον χωρητικόν, ο Δεσπότης ευρηκώς σε παμμάκαρ, τῆς εαυτού πλουσίας, καί σεπτής διαδόσεως, εμφορεί τῶν δωρεῶν, τῶν υπέρ έννοιαν, μυστηρίων, Ιερουργέ τῆς αἰδίου ζωῆς.

Δόξαν τήν επί τῆς γῆς, εκζητήσας τῷ Χριστῷ παρασχεῖν σοι, ὡς Βασιλεῖ γήινῳ, βασιλείας ἐπέτυχες, οὐ τῆς κάτω καί φθαρτῆς, μάκαρ Ιάκωβε, ἀλλ' ἀφθάρτου, ἦν δι' ἀθλήσεως ἀπέλαβες.

Νέκρωσιν υπέρ ἡμῶν, ο Δεσπότης υπελθεῖν εὐδοκήσας, τήν τοῖς νεκροῖς αἰτίαν, ἀληθοῦς ἀναστάσεως, ὡς αὐτοῦ Μυσταγωγόν, μάκαρ σε εἴλετο, συνεργάτην, ἐν τῇ νυκτί ἢ παρεδίδοτο.

Θεοτοκίον

Άβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν, ἡ τεκούσα Θεοτόκε Παρθένε, τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου, τήν ψυχὴν μου διάσωσον, καί χαράς πνευματικῆς, θύραν μοι ἀνοιξον, σοί γάρ Κόρη, τά τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι

Ο Ειρμός

«Άβυσσος ἀμαρτιῶν, καί πταισμάτων καταιγίς με ταραττεῖ, καί πρὸς βυθόν βιαίως, συνωθεῖ ἀπογνώσεως, ἀλλά σύ τήν κραταιαν, χεῖρά μοι ἐκτεῖνον, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὡ κυβερνήτα καί διάσωσον».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἀνω ζητῶν

Φωνῆς θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλοῦσης σε, ἀγάπην πατρός, παρείδες καί προσέδραμες, τῷ Χριστῷ Ιάκωβε, μετὰ καί τοῦ συγγόνου σου ἐνδοξε, μεθ' οὐ καί ἠξιώθης ἰδεῖν, Κυρίου τήν θεῖαν Μεταμόρφωσιν.

Ο Οἶκος

Ὡς ἀλιεύς λογικῶν ἰχθύων, τῷ δικτύῳ Τρισμάκαρ τῶν σεπτῶν εὐχῶν βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε τήν ταπεινήν μου ψυχὴν, τήν πάλαι υφ' ἠδονῶν θηρευθεῖσαν τῶν τοῦ βίου ἵνα ἀκλινῶς διελθῶν τόν υπόλοιπον χρόνον μου, ὑμνήσω τό ὄνομά σου, καί δοξάσω τόν βίον τόν ἀμεμπτον, ὄν ἐκτελέσας ἐπί τῆς γῆς, ἠξιώθης ἐπ' ὅρους θεάσασθαι, Κυρίου τήν θεῖαν Μεταμόρφωσιν.

Συναξάριον

Τῆ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ιακώβου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου.

Στίχοι

Ὡς ἀμνός Ιάκωβος ἀχθεῖς ἐσφάγη,
Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.
Κτείνει, μάχαιρα φόνου, Ιάκωβον ἐνί τριακοστή.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Κλήμεντος τοῦ Ποιητοῦ.

Στίχοι

Τέρψας ο Κλήμης γηγενείς ωδαίς κάτω,
Απήλθε τέρψων, ὡσπερ οίμαι, καί νόας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μαξίμου.

Στίχοι

Μάξιμος ευρών τήν ξί συλλαβήν μέσην,
Τό γαστρός ημίν μηνύει μέσον ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τού Αγίου
Ιερομάρτυρος Βασιλέως, Επισκόπου Αμασειάς.

Στίχοι

Χρή μηδέ νεκρόν λανθάνειν Βασιλέα,
Βασιλέως θνήξαντα τού ζώντος χάριν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Δονάτου,
Επισκόπου Ευροιάς.

Στίχοι

Τίς μή Δονάτον δοξάσει εν τοίς λόγοις,
Ὅν περ τά έργα πανταχοῦ εδόξασαν.

Ταίς αυτών αγίαις Πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ποτήριον έπιες καθώς υπέσχου, τό τού Δεσπότου Χριστού, καί τό βάπτισμα
τούτου, σύ εβαπτίσω θεομακάριστε, ὡ νύν προθύμως κραυγάζεις γηθόμενος,
Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ακτίσι λαμπόμενος, τής θεοπτίας ὠφθης Ιάκωβε, διά τούτό σε στέφει, τής
βασιλείας Χριστός ο Κύριος, καταγλαίζει Αγγέλοις συμπάλλοντα, Ευλογητός ο
Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ιδού σοι πεπλήρωκε, τās υποσχέσεις ο μεγαλόδωρος, πρὸς αυτόν
ανυψώσας, τή εκμιμήσει τών παθημάτων αυτού, ὡ παρεστῶς νύν κραυγάζεις
γηθόμενος, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τό φῶς τό ανέσπερον, Θαβῶρ εν ὄρει σύ θεασάμενος, επί γῆς καταπίπτεις,
μή φέρων τούτο οράν τοίς ὄμμασι, τής πατρικῆς δέ φωνῆς ως ακήκοας,
Ευλογητός ο Θεός, προσανεβόας τρανῶς.

Θεοτοκίον

Δυάδα τών φύσεων, αλλ' ού προσώπων Κόρη κηρύττομεν, τόν εκ σου
σαρκωθέντα, ὄν κατά σάρκα εξεικονίζομεν, καί Προσκυνούμεν μορφῆς το
ομοίωμα, οι διά σου τῷ Θεῷ καταλλαγέντες αγνή.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Αβραμιαίαν πρόθεσιν, σύ θεόπτα κτησάμενος, τώ προσκαλουμένω, σέ Χριστώ επόμενος, εγένου θεόσοφος, καί λειτουργός υπήρξας αυτώ, ως Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανακράζων, Οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Γεγνωτοτέρα δέδεικται, τῆς βροντῆς σου η πρόοδος, τῆς τῶν νομικῶν, τυπωτικῆς ηγήσεως, Χριστόν γάρ εβρόντησας, τῆ οικουμένη πάση Θεόν, ως Δημιουργόν καί Λυτρωτήν αναμέλπων, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Εθαυμαστώθης ένδοξε, μαρτυρίας φαιδρότητι, καί θεοσεβείας αληθούς λαμπρότητι, καί άρχων Απόστολε, κατασταθείς απάσης τῆς γῆς, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόας, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πάσαν εις γῆν διέδραμεν, ο σός λόγος Ιάκωβε, πλήξας ως βροντή, τήν τῶν απίστων έννοιαν, φωτίσας δέ άπαντας, θείω φωτί τῆς πίστεως, ώσπερ αστραπή, τούς ευπειθώς εκβοώντας, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρητορευόντων γλώσσαί σε, ανυμνήσαι ου σθένουσιν, ώ Θεογεννήτορ, Μαριάμ Θεόνυμφε, Χριστόν γάρ εγέννησας, τόν επί πάντων Κόρη, Θεόν, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ώ βοώμεν, Οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ανεβόα, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Αγίως σου τόν δρόμον διηνυκώς, εν Αγίων σκηνώιμασιν ένδοξε, νύν γεγηθώς, αίγλην κατοπτεύεις τήν τριφεγγή, ἥς απολαύων πάνσοφε, πλήρεις ευφροσύνης τούς υμνητάς, τούς σους καί χαρμοσύνης, ανάδειξον παμμάκαρ ταίς ικεσίαις σου Ιάκωβε.

Ιδεῖν σε οι κακούργοι καί φονευταί, ως τόν σόν πρίν Δεσπότην μή φέροντες, τας γάρ αυτών, πράξεις εκφαιλίζων σῆς αγωγῆς, τῆ παραθέσει ἡλεγξας, κτείνουσι μαχαίρα τόν μιμητήν, Χριστοῦ τού σταυρωθέντος, σαρκί υπέρ ανθρώπων, ώ θεορρήμον παμμακάριστε.

Ρομφαία ουρανίω τιμωρηθείς, ταίς πληγαίς ο Ηρώδης απώλετο, ότι τούς σους, Λόγε διακόνους καί μαθητάς, ούς Αποστόλους έφησας, κτείνων ουκ

ενάρκησεν ο δεινός, διό σου τήν δικαίαν, πρόνοιαν ευεργέτα, καταπλαγέστες μεγαλύνομεν.

Τιμώντές σου τήν μνήμην χαρμονικώς, ευφημούμέν σε μάκαρ, Ιάκωβε, μύστα Χριστού, άδοντες δέ ζήλόν σου τόν θερμόν, καί τήν μακράν περίοδον, καί τούς σούς αγώνας καί τήν σφαγήν, βροντής υιόν καί φώς σε, κριτήν καί μυστολέκτην, πιστώς σε πάντες ονομάζομεν.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ήρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον Ήχος β' Τών Μαθητών ορώντων σε

Τώ σαρκωθέντι Λόγω δι' ευσπλαγχνίαν, μαθητευθείς Ιάκωβε τής χορείας, ώφθης Κορυφαίων συναρίθμιος, μεθ' ών Χριστώ δυσώπησον, υπέρ ημών τών τιμώντων, τήν παναγίαν σου μνήμην.

Καί τής Εορτής

Είς τούς Αίνους, Στιχηρά προσόμοια τού Αποστόλου.

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τώ καλάμω τής χάριτος, εκ βυθού ματαιότητος, τούς βροτούς ανείλκυσας, αξιάγαστε, τού Διδασκάλου τοίς νεύμασιν, υπείκων Ιάκωβε, τού φωτίσαντος τήν σήν, κατά πάντα διάνοιαν, καί Απόστολον, καί σεπτόν θεηγόρον σε Παμμάκαρ, αναδείξαντος τής τούτου, ακαταλήπτου θεότητος. (Δίς)

Η τού Πνεύματος έλλαμψις, επί σέ καταβέβηκε, τού πυρός εν είδει, καί σέ μακάριε, θείον δοχείον ειργάσατο, συντόνως ελαύνοντα, αθείας τήν αχλύν, καί τόν κόσμον φωτίζοντα, τή λαμπρότητι, τών πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Αποστόλων η ακρότης, Χριστού αυτόπτα Ιάκωβε.

Αστραπαίς τού κηρύγματος, τούς εν σκότει καθεύδοντας, αγνωσίας ένδοξε, ώ Ιάκωβε, καταφωτίσας ανέδειξας, υιούς διά πίστεως, τού Δεσπότη καί Θεού, ού το πάθος εζήλωσας, καί τόν θάνατον, καί τής δόξης εγένου κληρονόμος, ως σοφός, ως θεηγόρος, ως μαθητής αληθέστατος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε τῆς ουρανίου μυσταγωγίας τόν κήρυκα, καί υποφήτην τοῦ Ευαγγελίου, ψαλμικαῖς υμνωδαῖς, Ἰάκωβον ευφημήσωμεν, οὗτος γάρ ποταμός ανεδείχθη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, τὰς ψυχικὰς αρούρας, τοῖς ουρανίοις ὄμβροις ἐπάρδων, καί καρποφόρους δεικνύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πάσι ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, ἰλασμόν καί φωτισμόν καί μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί οἱ Μακαρισμοί.

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.
